

Ὁ ΓΠΙΤ!
ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

79

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ή Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται από τριμελή Έπιτροπή Έντεταλμένων
Κυριών ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ήρώδου Άττικού 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1953

ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ ΦΥΛΛΟΥ 79 (7)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Όργανισμών, Τραπεζών, Έταιρειών, Δήμων Δρ. 100.000
Κοινότητες και Σχολεία » 50.000

Παιδιά Παιδοπόλεων και συμμοριόπληκτα: 10.000 Δρ.
τό χρόνο. Άπορα παιδιά: Ένα χρόνο 15.000. Έξά-
μηνη 10.000. Τά εμπορα. Ένα χρόνο: 25.000. Έξά-
μηνη 15.000.

Έξωτερικού: Δολάρια 10 ή Λίραι 4.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2000

Υπεύθυνος Συντάξης: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Άντιφίλου 16 — Άθήναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατίτσας, Μενέλαου 9, Άθήναι

Ό Άνδρέας Παπαρηγόπουλος έρωτά: Τί εί-
ναι καθήκον και τί δικαίωμα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Καθήκον είναι ή υπόχρεω-
ση που έχει κάθε άνθρωπος να κάνει κάτι
απέναντι στο Θεό, στον έαυτό του και
στούς άλλους σύμφωνα με τά ισχύοντα ή-
θικά και νομικά προστάγματα. Δικαίωμα
είναι ή άσκηση, που αναγνωρίζεται ως φυ-
σική και δικαία, της άπαιτήσεως ήθικης ή
ύλικής ωφελείας ή οίσιςδήποτε ένεργειας.
Π.χ. Η ικανότητα την οποίαν έχω να ά-
ξιώσω την καταβολήν των μισθών μου, λέ-
γεται δικαίωμα. Κάθε δικαίωμα έχει και
μιά αντίστοιχη υπόχρεωση. Και άκόμα το
δικαίωμα γεννάται από την έκτέλεση μιάς
υποχρέωσης. Έτσι εάν εσύ πρέπει να
μου πληρώσης την συνδρομή, σου γεννάται
μιά υπόχρεωση. Από τη στιγμή που θα
έκπληρώσης την υπόχρεωσή σου αυτή, σου
γεννάται το δικαίωμα να πάρης το φύλλο
και σε μένα ή υπόχρεωση να στο στέλνω!

Ό Άνδρέας Παπαρηγόπουλος με έρωτά: Άπό
που και πότε έλαβε το όνομά της ή Κύπρος;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πειστική έρμηνεία για
την προέλευση του όνόματος της Κύπρου
δεν κατορθώθηκε άκόμα να δοθ ή από όλους
έκείνους που άσχολούνται με τις έτυμο-
λογίες των Έλληνικών τοπωνυμιών. Το
πρώτον όνομα της Κύπρου συναντάται
στην Ίλιάδα και στην Οδύσσεια. Λένε
πολλοί πως το όνομά του το μεγάλο αυτό
Έλληνικό νησί, το όφειλε στη θυγατέρα
του βασιλιά της Πάφου Κινύρα. Άλλοι
υποστηρίζουν πως το όνομα είναι από τον
Κύπρο, γιό του Κινύρα. Άλλοι λένε πως
ή Κύπρος όφειλε το όνομά της στο φυτό
CYPROS που φύεται στη Βόρειο Άφρική.
Μά ή γνώμη αυτή άντικρούεται με το έπι-
χείρημα πως το φυτό αυτό δεν είναι αυτό-
φυές στην Κύπρο. Τέλος υποστηρίζεται
πως το όνομα προήλθε από άναρχοματι-
πως το λέξεως Κούπιος, γιατί από ια-
σμού της λέξεως φαίνεται, κρυμμένη μέση
κρυά ή Κύπρος φαίνεται, κρυμμένη μέση
στη θάλασσα, και άναφέρεται κάπου με
το όνομα αυτό.

Ό Μικρός Μακεδών με έρωτά: Τί είναι ό Εύ-
γένιος Σύης, ό Άντώνιος Χόουπ και ό Φρειδερί-
ος Μάρρυς;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ό Εύγένιος Σύη είναι

Γάλλος μυθιστοριογράφος που έζησε τον
περασμένο αιώνα. Γεννήθηκε στα 1804 και
πέθανε στα 1857. Άνάμεσα στα άλλα έ-
γραψε τά «Μυστήρια των Παρισίων», τον
«Περιπλανώμενο Ιουδαίο» και τά «Έπτά
θανάσιμα άμαρτήματα». Ό Άντονι Χόπ
ή Χόουπ είναι Άγγλος συγγραφέας που
γεννήθηκε στην Άγγλία στα 1863 και
πέθανε στα 1833. Σπούδασε δικηγόρος,
άλλα ή άυστηρή δικηγορική του ιδιότητα
δεν τον έμπόδισε να γράφη δυό ωραία μυ-
θιστορήματα, όπως «Ό αίχμάλωτος της
Ζέντα» και «Ρούπερτ όφ Χεντσάου», που
διαβάστηκαν στην Άγγλία και στον άλλο
κόσμο με άπληστία. Στα 1818 ό Άντονι
Χόπ πήρε τον τίτλο του εύγενούς. Ό Φρει-
δερίκος Μάρρυς είναι Άγγλος συγγρα-
φέας που γεννήθηκε στο Λονδίνο στα 1792
και πέθανε στα 1848. Έγραψε το «Peter
Simple».

Ό Ζ. Καλιαγκός με έρωτά: Πώς το πλήθος
πήρε το όνομα Λαός;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Οί δυό έννοιες είναι
άναμφισβήτητα διάφορες. Κυριολεκτι-
κά λαός είναι το σύνολο των ανθρώπων
που ζουν οργανωμένοι εις πολιτείαν, ή ά-
κόμα μικρότερες ομάδες ανθρώπων που ά-
ποτελούν ένα ενιαίο σύνολο. Λέμε ό Λαός
της Ελλάδος. Και έννοούμε το σύνολο του
πληθυσμού της χώρας μας, που είναι όχι
σε μιά στιγμή άλλα αυτό που ήλθαν, που
είναι και έρχονται. Λέμε άκόμα «λαός»
τις κατώτερες λαϊκές τάξεις: Ένας άν-
θρωπος του λαού. Δηλαδή ένας παρακατι-
νός. Με την έννοια λαός έννοούμε και μι-
κρές ομάδες ανθρώπων: «Ό συγκεντρωθείς
λαός ήτο πλήρης μένους». Και δεν έννοού-
με παρά μικρές ομάδες ανθρώπων. Πλήθος
είναι πολλά όμοειδη πράγματα μαζί. Πλή-
θος κόσμος. Πλήθος άμαξών. Πλήθος ήπων
ή και πλήθος τούβλων. Όσο το τη λέξη
την μεταχειριζόμαστε και για να έκφρά-
σουμε την έννοια των ομάδων των ανθρώ-

πων. Λέμε δηλαδή «τά συγκεντρωθέντα
πλήθη» και έννοούμε με τη φράση αυτή το
συγκεντρωθέν πλήθος πολιτών. Στην περί-
πτωση αυτή τά πλήθη έχουν κατά συνεκδο-
χή την έννοια του «λαός» στην περίπτωση
που λέμε «ό συγκεντρωθείς λαός».

Ό Άθανάσιος Πάσης μάς έρωτά: Ποία ή
βαθύτερη λίμνη της Ελλάδος.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η πιό βαθειά λίμνη της
Ελλάδος είναι μιά άρκετά μικρή στην Κε-
φαλληνία που δεν έχει πυθμένα. Για τούτο
λέγεται και Άδυθος ή Άκωλη. Πάντως
ή μεγαλύτερη από τις λίμνες της Ελλάδος
σε έκταση, έκτός φυσικά από τη Μεγάλη
Πρέσπα και τη Δοϊράνη, που δεν άνήκουν
έξ ολοκλήρου στην Ελλάδα, είναι ή Τρι-
χωνίς.

Ό Άναστάσιος Πάσης με έρωτά: Πρέπει να
παίζονται στον κινηματογράφο τά πάθη του Χρι-
στού;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Οί γνώμες διίστανται στο
στο σημείο αυτό. Προσωπικώς πιστεύω
πως όταν μιά ταινία είναι γυρισμένη κα-
τά τρόπο που να μη προκαλή σχόλια εις
βάρος των προσώπων που υποδύονται οι
ήθοποιοί, μπορεί να παίζεται ή ταινία.
Πάντως θα έπρεπε τά φιλμ αυτά να προ-
βάλλονται σε κάθε τόπο μόνο με την έγ-
κριση της άνωτάτης εκκλησιαστικής άρ-
χής.

Η Νίκη Πολίτου μάς έρωτά: Πώς μπορούμε
να καταλάβουμε άν βλέπουμε καλά ή όχι.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ό ασφαλέστερος τρόπος
είναι ή επίσκεψη σε ένα όφθαλμίατρο. Μπο-
ρεί όμως κανείς και μόνος του να το άντι-
ληφθ ήν κάμη το έξης πείραμα: Νά πά
πολύ μακριά από μιά ταμπέλα μαγαζιού.
Και να προσέξη άν μπορή από την άπό-
σταση αυτή να ξεχωρίση και τά γράμμα-
τα και το χρώμα των γραμμάτων. Άν, άς
πούμε, από 100 μέτρα βλέπη καλά και
ξεχωρίξη γράμματα που δεν είναι μεγαλύ-
τερα σε ύψος από 8 πόντους ούτε μικρό-
τερα από πέντε, τότε θα πή πως έχει θαυ-
μάσια όραση. Άν δεν βλέπη θα πρέπει
να πλησιάση. Άν τά γράμματα τά δια-
κρίνη από 50 μέτρα πάλι έχει καλή όραση.
Μά άν χρειάζεται να πλησιάση 5 ή 10 μέ-
τρα τότε θα πή πως έχει μυωπία. Άν πάλι
βλέπη μακριά και δεν μπορεί να δια-
βάση βιβλία ή έφημερίδα, τότε θα πή πως
έχει πρεσβυωπία. Άν πάλι τά μάτια του
τον κουράζουν όταν εργάζεται και δακρύ-
ζουν, τότε θα πή πως τά μάτια δεν είναι
έν τάξει και θα πρέπει να πάη στο γιατρό.

Η Νίκη Πολίτου με έρωτά: Υπάρχει ζωή σε
άλλο πλανήτη;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πιστεύεται πως υπάρχει
ζωή στον Άρη και ίσως και σε άλλους πλα-
νήτας. Άλλα καμμία άπόδειξη δεν υπάρ-
χει γι αυτό.

Σκίτσα άναγνωστών

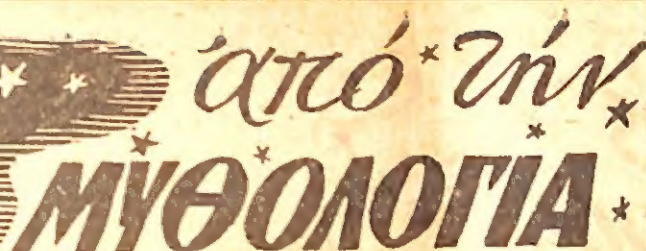

Κυτάχτε τον Έξά-
(ψαλμο!)
Πώ, πώ, τί μεγαλείο,
Πάει κι αυτός ό...
(φουκαράς
τσιφ για φρενοκομείο!
(Σκίτσο Λακάς)

«ΕΞΑΨΑΛΜΕ»
ΝΑ ΠΩΣ ΣΕ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ

ΕΞΑΨΑΛΜΕ
Νά πως σε φαντάζομαι
(Σκίτσο Πολυμερούδη)

Ἡ Τασία δὲν εἶχε ἀπόλυτα ἱκανοποιηθῇ ἀπὸ τῆς διηγέσεως τοῦ παπῶν γύρω ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα... καὶ σὰν ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ οἱ τέσσαρες, ὁ παπῶς καὶ τὰ τρία ἐγγόνια του, εἶχαν καθῆσει γύρω στὸ τζάκι, πού τὸ εἶχε καμει πιὸ εὐχάριστο ὁ χειμωνιάτικος ἐφετερινὸς Μάρτης, ἡ μικρὴ μαὶς φίλη ρώτησε:

— Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ὠνομάστηκαν Πύθιοι γιὰ τὴ νικηφόρο μάχη ποὺ ἔδωσε ὁ Ἀπόλλωνας μὲ τὸν Δράκοντα τὸν Πύθωνα.

—Τὸν ξέρω ἐγὼ αὐτὸν τὸν χρησμό εἶπε
ἡ Τασία.

—Κι' ἐγὼ διέκοψε ὁ Γιώργος...
Μὰ στὸ τέλος βρέθηκε πῶς τὸν ἔξερε
κι' ὁ μικρότερος: ὁ Κωστάκης κι' αὐτὸς
τὸν ἀπάγγειλε:

Εἶπατε τῷ Βασιλεῖ χαμαὶ πέσε
Δαΐδαλος αὐλά· Οὐκέτι Φοῖβος
ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα
δαφνὴν, οὐ παγὰν λαλέουσιν.
Ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ.

Ὁ Γιώργος ἀνέλαβε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ:

— Πέστε εις τὸν Βασιλέα, πῶς ἔπρεπε ὁ
καλοχητισμένος ναός. Ὁ Φοῖβος — ὁ Ἀ-
πόλλωνας δηλαδή — δὲν ἔχει ναό, οὐτὴ τὴν
μυστικὴν δόξαν οὐτὴ τὴν πηγὴν ποῦ κελά-
ριζε. Ἐστέρησε καὶ τὸ νερό ποῦ τραγου-
δοῦσε.

— Μὲ τὰ κλαριά τῆς δάφνης, λοιπόν, αὐτῆς, εἶπε ὁ παπούς, στεφάνωνε ὁ Ἀπόλλων τοὺς νικητὰς τῶν Πυθίων ἀγώνων.

Οἱ πρῶτοι κατὰ τὴν μυθολογία πού
ἀγωνίστηκαν στοὺς Πυθίους καὶ νίκησαν
ἦσαν ὁ Κάστωρ στὸ στάδιον, δηλαδὴ στὸ
δρόμο, ὁ Πολυδεύκης στὴν πυγμὴ, ὁ Κά-
λαϊς στὸ δόλιχο.

—Καὶ τί ἦταν ὁ δόλιχος; ρώτησε ἡ
Τασσία.

Ἦταν, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ παππὺς μου πού εἶναι συνδυασμὸς ταχύτητος καὶ ἀντοχῆς. Μὰ οἱ πληροφορίες πού ἔχουμε δὲν συμφωνοῦν ὥς πρὸς τὸ μήκος τοῦ δρόμου: Σὰν ἀπόσταση ἀναφέρεται καὶ 7 καὶ 12 καὶ 24 στάδια.

— Καὶ τί μῆκος εἶχε τὸ στάδιον; ῥώ-
τησε ὁ Κωστάκης.

— Ηταν μέτρον μήκους τῶν ἀρχαίων
 ὄργανοις ἡ 600 ἐλληνικὸς πό-
 δες. Καὶ ἡ ὄργανοι εἶναι τὸ μήκος ἀπὸ τοῦ
 μεγαλύτερο δάκτυλο τοῦ δεξιοῦ μέχρι τὸ
 μεγαλύτερο δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ
 ὅταν καὶ τὰ δύο εἶναι «τεταμένα».

Κέρδισε, λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάστορα τὸν Πολυδεύκη καὶ τὸν Κάλαι, ὁ Ζήτης στὸν ὀπλίτη.

—Τί εἶδους, πάλι, ἀγώνισμα εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Γιώργος.

—Καὶ ὁ ὀπλίτης, ἐξήγησε ὁ παπούς ἦταν ἐπίσης ἀγώνας δρόμου: Οἱ ὀπλιτοδρόμοι, ὅπως λέγονταν ἐκεῖνοι ποῦ ἔπερναν μῆρος στὸν ἀγώνα «ὀπλίτην δρόμον» ἔφερον καθὼς ἔτρεχαν, περικεφαλαία, ἀσπίδα καὶ περικνημίδες. Ἀργότερα ὁ ὀπλιτὴς δρόμος γινόταν μὲ δρομεῖς ποῦ κρατοῦσαν μόνον ἀσπίδες. Μετὰ τὸν Ζήτην, ἐνίκησε ὁ Πυλάας στὸ δίσκο, ὁ Τελαμὼν στὴν πάλη καὶ ὁ Ἡρακλῆς στὸ παγκράτιον.

Μὰ πάλι ὁ Κωστάκης εἶχε ἀπορίες γιὰ τὸ παγκράτιο καὶ ὁ παπούς ἐξήγησε:

—Τὸ παγκράτιον ἦταν ἀγώνισμα ἐπίσης τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων ποὺ ἦταν ταυτόχρονα πάλη καὶ πυγμὴ. Ἦταν μιὰ τρομερὴ μονομαχία χωρὶς ὅπλα. Νικητὴς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ὁ ἀντίπαλός του ἀναγκαζόταν εἴτε ἀπὸ τὸν κόπο εἴτε ἀπὸ τὸν πόνο νὰ «ἀπαγορεύσῃ» δηλαδὴ νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ πῶς νικηθῆκε...

Ετσι, συνέχισε ὁ παπούς, ἡ Δάφνη ἦ-
ταν τὸ φυτὸ ποὺ στεφανώνονταν οἱ νικη-
ταί...

— Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον ἡ δάφνη· μετὰ τὴν ὁποίαν ἐστεφανώοντο ὁ νικητὴς, παρατήρησε ὁ Γιώργος.

—Φυσικά. Ἦταν καὶ ὁ κλάδος τῆς ἀγριελιάς. Μ' αὐτὸν στεφάνωναν τοὺς νικητὰς στὴν Ὀλυμπία, ἀπάντησε ὁ παππούς. Ἦταν ὁ περιφημὸς Κότινος, ὅπως ἔλεγαν ἡ ἀρχαῖοι τὴν ἀγριελιά.

Μαντεύω όμως πώς θα θέλετε να μάθε-
τε ποιοι ήσαν όλοι αυτοί οι νικηταί...

— Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ μάθουμε εἶπε ἡ Τασία.

— Ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης εἶναι οἱ λεγόμενοι Διόσκουροι. Ἦταν γιοὶ τοῦ Δία καὶ τῆς Ἀφῆς. Ὁ Κάστωρ εἶχε τὸ παρατσούκλι "Ἱππόδαμος καὶ ὁ Πολυδεύκης «Πῦξ ἀγαθός». Δηλαδή : "Ἀριστος στὴν πυγμαχία: Πῦξ δηλαδή εἶναι ἡ γροθιά ἢ πυγμή. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀδελφοὶ ἦταν πολὺ ἀγαπημένοι. Ἦταν τὸ σύμβολο τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Μὰ τοὺς βασάνιζε ἡ σκέψη πῶς ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Κάστωρ ἦταν θνητὸς καὶ ὁ ἄλλος, ὁ Πολυδεύκης ἀθάνατος! Σὲ κάποια μάχη ὁ Κάστωρ σκοτώθηκε. Ὁ Πολυδεύκης ὥστόσο ἤθελε νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα του τὸν Δία. Κι' αὐτὸς τὸν λυπήθηκε κι' ἀποφασίσει: Θὰ ἔμειναν κι' οἱ δύο. Μὰ θὰ ζοῦσε ὁ ἓνας τὴ μιὰ μέρα στὸν Οὐρανὸ καὶ ὁ ἄλλος στὸν Ἄδη. Καὶ τὸ ἀντίθετο. Κατ' ἄλλους, τοὺς ἔκαμε καὶ τοὺς δύο ἀστέρια καὶ εἶναι οἱ δύο λαμπρότεροι τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Διδύμων.

Ὁ Κάλαις καὶ ὁ Ζήτος ἦταν καὶ αὐτοὶ ἀδελφία, παιδιὰ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, θυγατέρας τοῦ Ἐρεχθέα τοῦ βασιλῆα τῶν Ἀθηνῶν. Ἦταν ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους Ἀργοναυτές. Ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ Τελαμῶν ἦταν ἐπίσης ἀδελφία, παιδιὰ τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Εὐδότηδος θυγατέρας τοῦ Χείρωνα. Εἶχαν γεννηθῇ στὴν Αἴγινα. Ἀλλὰ κάποτε φιλονεικήσαν καὶ σκότωσαν τὸν ἀδελφὸ τους τὸ Φάκο. Καὶ ὁ Πηλεὺς πῆγε στὴ Φθία, κ' ἐκεῖ τὸν καθάρισε ἀπὸ τὴν ἀδελφοκτονία ὁ βασιλεὺς Εὐρυπίωνας. Πῆρε τὴ θυγατέρα του Ἀντιγόνη καὶ μοίρασε μ' αὐτὸν τὸ βασίλειο τῆς Φθίας, στὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ ἐγκατέστησε Μυρμιδῶνας ἀποίκους ἀπὸ τὴν Αἴγινα. Μὰ καθὼς ὁ Πυλᾶς κυνήγησε μαζὶ μὲ ἄλλους τὸν

Καλυδώνιο κάπρo, σκότωσε τὸν πεθερὸ του. Τότε, ἔφυγε ἀπ' τὴ Φθία καὶ γύριζε περιπλανώμενος ἀπὸ χώρα σὲ χώρα μέχρις ὅτου τὸν καθάρισε ἀπὸ τὴν πεθεροκτονία ὁ Βασιλιάς τῆς Ἰωλκῆς Ἀκάστος. Ἡ γυναικὰ ὅμως τοῦ Ἀκάστου, Ἀστυδάμεια, κατηγόρησε τὸν Πυλέα, ἀδίκα, στὸν ἀντρα της. Καὶ καθὼς οἱ δυὸ κυνηγοῦσαν ἀπάνω στὸ Πήλιο, ὁ Ἀκάστος σκέφθηκε ἓνα πολὺ ἄσχημο καὶ ἀνάνδρο τρόπο γιὰ νὰ ξεκάμῃ τὸν Πυλέα. Καθὼς αὐτὸς ἐκοιμῶταν ἔπειτα ἀπὸ κοπιαστικὰς πεζοπορίες πᾶνω στὸ Πήλιο, ὁ Ἀκάστος τοῦ πήρε τὰ ὄπλα καὶ τὸν ἀφῆκε ἔτσι ἀοιπλὸ στὴ διάθεση τῶν Κενταύρων. Μὰ οἱ θεοὶ ποῦ εἶδαν τὸ τί ἐγίνε ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο ἔστειλαν στὸν Πυλέα ὄπλα ποῦ τὰ εἶχε φτιάσει ὁ Ἥφαιστος. Μ' αὐτὰ ὁ Πυλέας νίκησε τοὺς Κενταύρους καὶ κατέβηκε στὴν Ἰωλκῆ, σκότωσε τὸν Ἀκάστο καὶ τὴν γυναικὰ του, καὶ κυρίευσε τὴν Ἰωλκῆ! Πῆρε μέρος στὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία. Ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἀχιλλέου. Ὁ Τελαμὼν πῆγε στὴ Σαλαμίνα καὶ βασίλευσε τῆς νήσου. Ὁ γιὸς του εἶναι ὁ γνωστός μας ὀμηρικὸς ἥρωας Αἴας ὁ Τελαμῶνιος... Ὁ Τελαμὼν εἶχε λάβει μέρος καὶ στὸ κυνήγι τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου.

— Καὶ τί ἦταν παπού ὁ Καλυδώνιος
Κάπρος, ρώτησε ὁ Κωστάκης.

—Στὴν Καλυδὼνα τῆς Αἰτωλίας ζοῦσε κάποτε ἕνας βασιλιάς· ὁ Οἰνέας. Οἰνέας εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ὅπως τὸ ἔλεγαν οἱ Ἀρχαῖοι. Ὁ Οἰνέας δὲν πολυχύνει τὴν Ἀρεμίδα. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ ἐνῶ προσέφερε πλούσιες θυσίες στοῦς θεοὺς, ἀγνοοῦσε τελείως τὴν Ἀρτεμίν! Κι, αὐτὴ θυμωμένη ἔστειλε στὴν Καλυδὼνα μιὰ συμφορὰ. Τὸν Καλυδώνιον κάπρου. Ἐνα τρομερὸ ἀγριογούρουνο ποὺ ἔσπερνε σ' ὅλο τὸ βασίλειο τὴν καταστροφὴν. Ὁ γιὸς τοῦ Οἰνέας, ὁ Μελέαγρος, ἔκαμε ἐκκλήση στοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος νὰ βοηθήσουν γιὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ κάπρου. Ἐστὶ ὅλοι οἱ ἥρωες τῆς ἐποχῆς μαζεύτηκαν στὴν Καλυδὼνα καὶ ἔλαβαν μέρος στὸ κυνήγι. Ὁ Ἀδμητος, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Ἀσκληπίδιος, ὁ Θησεύς, ὁ Ἰάσων, ὁ Ὑλέας, ὁ Εὐρυτος, ὁ Λυγκεύς, ὁ Κτέατος, ὁ Καινέας, ὁ Νέστωρ, ὁ Φοῖνιξ, ὁ Πηλεύς, ὁ Πειρίβους, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. Στὸ κυνήγι τοῦ κάπρου πῆρε μέρος καὶ ἡ θυγατέρα τοῦ Οἰνέα ἡ Ἀταλάντη... Καὶ αὐτὴ τὴν πού τόξευσε πρώτῃ τὸν κάπρου, ποὺ τὸν ἀποτέλειωσε ὁ Μελέαγρος.

Ἡ Ἀρτεμις ὁμως ἐκδικήθηκε.

Ὁ Μελέαγρος πρόσφερε τὸ δέρμα τοῦ κάρπου, σὰν βραβεῖο νὰ ποῦμε, στὴν Ἀταλάντη... Μὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἄρπαξαν τὴν «δορά» — τὸ δέρμα δηλαδὴ — οἱ γιοὶ τοῦ Θεοτίου. Θύμωσε τότε γιὰ τὴν ἄρπαγὴ αὐτὴ ὁ Μελέαγρος καὶ τοὺς σκότώσε...

Μὰ εἶχε κι' αὐτὸς κακὴ τύχη;

Ἐπὶ τὰς μέρες ἀφοῦ γεννήθηκε ὁ Μελεά-
γρος οἱ Μοῖρες πῆγαν στὴν κούνια του
καὶ εἶπαν πῶς τὸ παιδί θὰ πέθαινε ὅταν
θὰ καίονταν καὶ θὰ γινόταν στάχτη, τὸ
κούτσουρο πού ἔκαie στὴ φωτιά. Τότε ἡ
μητέρα τοῦ Μελεάγρου ἄρπαξε τὸ κού-
τσουρο ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ ἔσβυσε καὶ τὸ
φύλαξε σ' ἓνα κιβώτιο.

Για τὸν φόνο αὐτὸ θύμωσε ἡ Ἀλθαία, ἡ μητέρα τοῦ Μελέαγρου. Καὶ γιὰ νὰ τιμωρησθῇ τὸ γιό της ἔβαλε τὸ κούτσουρο στὴ φωτιά. Μόλις ἀποτεφρώθηκε πέθανε ὁ Μελέαγρος.

Ἡ Ἀλθαία καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου,
ἡ Κλεοπάτρα ἀπὸ τῆ λύπη τους πέθαναν.
Καὶ οἱ ἀδελφεὲς τοῦ Μελεάγρου ἐκλάψαν
πολὺ τὸν χαμένο ἀδελφό, τόσο πού ὁ Δίας
τὶς λυπήθηκε καὶ τὶς μεταμόρφωσε στὰ
γνωστὰ πουλιά τῶν Μελεαγρίδων. Μελεα-
γρὶς δὲ εἶναι ὁ τρόπος τινὰ ὁ πρόγονος τοῦ
γάλου, τοῦ κούρκου...

Μὰ σὰς εἶπα τόσα πολλὰ ἀποφε.
γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα ἔχουμε καὶ ἄλλα ἀκό-
μα νὰ ποῦμε.

A. K. M.

A. K. M.

Ο μικρός Λάζαρος γίνεται στρατηγός

— Ντροπή σου! φώναξε μ' αγανάκτηση ο πατέρας του μικρού Λάζαρου. "Αχ κακομοίρη! Μεθαύριο κλείνεις τὰ όχτώ και δέν είσαι για τίποτα ίκανός! Είναι να τραβάη κανείς τὰ μαλλιά του με σένα. Κοτζάμου γαίδαρος κι' ούτε τη σούβλα δέν νοιώθης να γυρίσης. Ούτε ένα βραστό να ξαφρίσης!

Και ο χοντρός μάγειρας λέγοντας αυτά είχε αρπάξει τον γιο του απ' τους ώμους και τον τράνταζε με μανία.

Το μικρό αγοράκι με τὰ φωτεινά γαλανά μάτια έτρεμε σύγκορμο αλλά ούτε έκλαψε ούτε πρόφερε λέξη. Το βλέμμα του μόνο στράφηκε ίκετευτικά σε μια παχουλή ροδοκόκκινη γυναίκα μ' αγαθή φυσιογνωμία, που εκείνη τη στιγμή ακριβώς έμπαινε απ' την πόρτα κρατώντας δυο μεγάλα καλάβια γεμάτα φρούτα.

— "Ε τι συμβαίνει εδώ αδελφέ μου; ρώτησε ενώ ακουμπούσε χάμω τὰ πανέρια της και στάθηκε τάχα κατά τύχη μεταξύ του μάγειρα και του γιου του.

— Τί συμβαίνει; Αυτό το παλιόπαιδο δέν έχει το νου του στη δουλειά κι' ούτε ποτέ θα προκόψη.

— "Ελα μην κάνεις έτσι, ο Λάζαρος είναι άκόμα πολύ μικρός, καί...

— Μικρός; έκανε ο μάγειρας σκουπίζοντας το ιδρωμένο του πρόσωπο που ήταν κατακόκκινο απ' την φωτιά και τον θυμό. "Εγώ στην ηλικία του δέν ξεκολλούσα απ' την κουζίνα! Δέν είχα κλείσει τὰ τρία, και καθόμουν με τις ώρες να βλέπω τον πατέρα πώς ξερόπιπε τις χήνες στη σούβλα. Μη γελάς κυρά Μάρθα, δέν τόκανα από λαιμαργία, από αγάπη στο έπάγγελμα! Ναί! από αγάπη.

— "Αχ Θεέ μου, μη θυμώνεις έτσι αδελφέ μου, παρακάλεσε η Μάρθα σμίγοντας τὰ χέρια, φανού λογικός. "Ο Λάζαρος είναι καλό παιδάκι. Σκέψου πώς έχασε τη μητέρα του κι' έχει τόση ανάγκη από πρυφερότητα. Θα δής, θα δής πώς με τον καιρό θα στρώση μια χαρά στη δουλειά.

— "Αμ δέ που θα στρώση! Ποτέ του δέ θα γίνη μάγειρας. Ξέρεις αδελφή μου με τί περνάει τον καιρό του αυτός ο χασομέρης; Με άνόητα παιχνίδια! "Αντί να βοηθά το παλιόπαιδο τον πατέρα του να έτοιμάση το γεύμα.

"Εκατό φορές του είπα πώς άπόψε έρχομε στο τραπέζι τους άντρες της βασιλικής φρουράς. "Αλλά δέ θαυμάσαι! καρφή δέν του καίγεται.

"Η Μάρθα θέλησε κάτι να πη μά εκείνος, στριφογυρίζοντας με θυμό τον άσπρο κούφο του ανάμεσα στα δάχτυλά του, έκολούθησε με βροντερή φωνή:

— Δέν πάει πολλή ώρα και τί νομίζεις δέν τόν έπίτασα να κάνει; Ξιφομαχίες! Γι' ός τον έπίτασα εδώ, γύρευα τη σούβλα έμα τη σούβλα εδώ, γύρευα τη σούβλα έμα τη σούβλα. Την είχε κάνει ξίφος. "Ακούς ξίφος και την είχε κάνει ξίφος. "Ακούς ξίφος! Και ξιφομαχούσε με τόν... τοίχο

της κουζίνας! Κι' ός περιμένη ο πατέρας. "Ας περιμένη το γαλόπουλο να σουβλιστή! "Ας ξεχειλίση ο άφρός στον τέτζερη! Κι' ύστερα περιμένεις να γίνη μάγειρας! ποτέ!

— Θα γίνω φρουρός του βασιλιά! Θα γίνω στρατηγός! τόλμησε να πη ο μικρός κουνώντας υπερήφανα το κεφάλι του με τις ξανθές μπούκλες.

— Για τ' όνομα του Θεού, φώναξε η Μάρθα συγκρατώντας τον αδελφό της που ήταν έτοιμος να καταφέρη έναν γερό μπάτσο στο παιδί, μην ξεσυνερίζεσαι παιδιάστικες κουβέντες!

— Βασιλικός φρουρός, στρατηγός, σου λέει. "Ακούς βλαστήμια! Σαν έχει κανείς την ευτυχία να μπορη να γίνη μάγειρας, φώναξε μ' άπελπισία ο πατέρας. Λές κι' η μυρωδιά του μπαρουτιού άξίζει περισσότερο απ' τη μυρωδιά του ψητού της κατσαρόλας! Δέν θα με ντροπιάση έμένα. Δέ θέλω έγώ στρατιώτες και σπαθιά! Θα τόν διώξω!

"Ο γέρος άφριξε από θυμό. "Ηταν από κείνους τους φανατικούς που θεωρούν το έπάγγελμά τους άνώτερο απ' όλα. "Επιανε

με την ίδια υπερηφάνεια το μαχαίρι της κουζίνας, όπως ένας ίππότης του μεσαιώνα, το κομψό του ξίφος. Χτυπούσε μια όμελέττα με το ίδιο έπίσημο ύφος που θα είχε ο Ξέρξης όταν μαστίγωνε τη θάλασσα.

Σήμερα δέν υπάρχουν πια τέτοιοι άνθρωποι.

"Η κυρά Μάρθα κατάλαβε πώς έπρεπε πια να επέμβη άποφασιστικά. "Ηταν έτοι-

μη να κλάψη βλέποντας τον άνηψό της τόσο λυπημένο.

— "Ακουσε αδελφέ μου, είπε, κάποτε είδες στο σπίτι μου έναν μεγάλο μπουφέ που σου άρεσε πολύ. Τότε άρνήθηκα να σ' τον πουλήσω. "Ε λοιπόν τώρα άλλαξε γνώμη.

"Ο μάγειρας κύτταξε μ' έκπληξη την αδελφή του.

— Βλέπω πώς έχεις ανάγκη για λεφτά, είπε. Μάθε όμως πώς πάρα πάνω από είκοσι τάλληρα δέν δίνω. Μητε τὰ έξοδά μου δέν βγάξω απ' τους πελάτες. "Ονόρε μόνο. Οι άντρες της βασιλικής φρουράς έχουν μεγαλύτερη δρεξη απ' τους παράδες που δίνουν.

"Η Μάρθα κούνησε άρνητικά το κεφάλι.

— Δέν με φτάνουν, άπάντησε, ζητώ κάτι παραπάνω.

"Εναν θησαυρό!

— "Εναν θησαυρό;

— Ναί, ξανάπτε εκείνη χαϊδεύοντας τα σγουρά μαλιά του παιδιού που σφίγγονταν κοντά της. Ζητώ να μου δώσης τον μικρό Λάζαρο.

"Ο μάγειρας έμεινε άφωνος. Νόμιζε πώς η αδελφή του τρελλάθηκε.

— Φαίνεται πώς έχασες τὰ λογικά σου αδελφή μου, φώναξε. Ναί, ο γιός μου είναι τεμπέλης, είναι χασομέρης, είναι... ό,τι θέλεις άλλο, αλλά είναι γιός μου. Δέν τόν δίνω σε κανένα!

— Ούτε σε μένα; έκανε η Μάρθα παίρνοντας το πιό γλυκό ύφος. "Εγώ θα τόν αγαπάω και θα τόν φροντίζω σαν μάνα του. Κι' έπειτα μην ξεχνάς τί φιγούρα θα κάνουν τὰ πιστικά σου σαν τ' άρραδιάσης άπάνω στον μπουφέ.

— Ναί... μά...

— Κι' άφού σου χαλνάει τις σάλτσες σου και δέν κάνει για μάγειρας τί τόν θέλεις; "Εγώ θα τόν πάρω στο μαγαζί μου να με βοηθά και θα του μάθω και γράμματα. "Ελα χρυσέ μου αδελφούλη, δώσε μου τον Λάζαρο.

"Ο μάγειρας στάθηκε σκεπτικός για κάμποση ώρα.

— "Εσείς οι γυναίκες ήσαστε φοβερές, έκανε άπότομα για να κρύψη τη συγκίνηση του. Με κατάφερες. Πάρτον αυτόν τον άχαίρευτο... τον μασκαρά... τόν... "Ελα Λάζαρε να με φιλήσης, πρόσθεσε μόλις συγκρατώντας τὰ δάκρυά του.

Κι' άφού έδωσε δυο ήχηρά φιλιά στα μάγουλα του αγοριού, βγήκε γρήγορα απ' την κουζίνα για να μη δείξη την ταραχή του.

— Κάνε γρήγορα μικρέ μου, είπε τότε η Μάρθα. Μάζεψε τὰ πραγματάκια σου και πάμε. Κακόμοιρο παιδί, πρόσθεσε μέσα της, θα γινόσουν καπνιστός εδώ μέσα. Τώρα θα ξανακοκκινίσουν τὰ μαγουλάκια σου.

"Όταν έφθασαν στο σπίτι της Μάρθας στην έξοχη που τις χρησίμευε συγχρόνως και για όπωροπωλείο, το πρώτο που αντίκρουσε ο μικρός, ήταν ένας κοτσονάτος γέρος, μονοχειρας, με παχύ γκριζο μουστάκι κι' ένα βαθι σημάδι από μια σπαθιά που του χάραζε το μάγουλο. "Ηταν εύκολο να καταλάβη κανείς πώς έπρόκειτο για παληό πολεμιστή παρ' όλον ότι δέν φόραγε στρατιωτικά ρούχα. Το άγέρωχο μουστάκι και τὰ σουφρωμένα φρύδια τούδιναν μια «πολεμική» όψη. "Ετσι τούλάχιστο φάνηκε στον Λάζαρο απ' την πρώτη ματιά.

— Φίλησε τον θείο Κάρολο, είπε η Μάρθα.

Και όταν ο γέρο άπόστρατος του κύτπησε χαϊδευτικά το μάγουλο, νόμισε ο μικρός πώς όλόκληρος ο βασιλικός στρατός άνοιξε τὰ χέρια του και τόν δέχτηκε στην άγκαλιά του.

— "Ωστε δέν σ' άρεσε να γίνης μάγειρας παλιόπαιδο; είπε πειραχτικά ο γέρος.

— "Οχι κύριε, με συγχωρείτε... θείε Κάρολε.

— Να με λές λοχία. Αυτό δέ θα σου γδάρη τη γλώσσα. Είναι ο βαθμός μου!

έκανε με καμάρι ο θεός Κάρολος εύχαριστημένος για το άστειό του.

— Λοχίας; είπε ο Λάζαρος ανοίγοντας τα μάτια του με θαυμασμό. Είστε αληθινός λοχίας;

— Βλέπω πώς θα τα πάμε πολύ καλά μαζί έκανε κολακευμένος ο άπόστρατος.

Η κυρά Μάρθα τούς φώναξε πώς το φαγητό ήταν έτοιμο. Στο τραπέζι η όρεξη για συζήτηση έγινε ζωηρότερη μπροστά στην άχνη σούπα και τα ζουμερά φρούτα που είχε παραθέσει η θεία Μάρθα.

Ο μικρός δέν χόρταινε ν' άκούη τις πολεμικές ιστορίες που διηγούνταν ο θεός Κάρολος. "Όλο ρωτούσε κι' εκείνος τούδινα πρόθυμα εξηγήσεις.

— "Αχ νά γινόμουν λοχίας, είπε τέλος με έκσταση ο Λάζαρος.

— "Ε μὴν είσαι και τόσο φιλόδοξος! γκρίνιασε ο γέρος στρίβοντας το μουστάκι του, καλά είναι και δεκανέας.

— Μὴ τοῦ βάξεις τέτοιες ιδέες τοῦ παιδιοῦ, είπε η κυρά Μάρθα.

— Μπα; άπάντησε ο γέρος. Μὴ νόμισες πώς τέτοιο έξυπνο παιδί θα πουλάει διαρκώς μήλα και καρόττα στο μαγαζί σου; Και βέβαια θα γίνη στρατιωτικός.

✱

Τά χρόνια περνούσαν κι' ο μικρός Λάζαρος μεγάλωνε. Ήταν ο πρώτος μαθητής στο σχολείο βοηθούσε όμως και την θεία του στο μαγαζί.

— "Όσο σκέπτομαι πώς ο πατέρας σου σ' έλεγε τεμπέλη! τοῦ είπε μιά μέρα που γύριζε φορτωμένος με δυο καλάθια λαχανικά. "Αφσέ τα έδω και πήγαινε γρήγορα να παίξεις.

Το παιδί στάθηκε για μιά στιγμή σκεπτικό.

— Θεία μου, παρακάλεσε, μπορώ να πάρω την σκούπα με το μακρύ κοντάρι;

— Γιατί; ρώτησε με άπορία εκείνη. "Εσκούπισα όλο το σπίτι σήμερα το πρωί.

— "Ω! δέν καταλαβαίνεις, είπε σοβαρά ο μικρός. Θέλω ένα άλογο για να πάω στον πόλεμο.

Και άρπάζοντας την ταβανόσκουπα την έβαλε ανάμεσα στα πόδια του, κι' άρχισε να καλπάζη με τέτοια όρμη στο δωμάτιο που παρ' όλίγο ν' άναποδογυρίση όλα τα κοφίνια με τα λαχανικά. Κανένα καθάραιμο άλογο κούρσας δέν θάταν τόσο όρμητικό σαν το άψυχο εκείνο σκουπόξυλο.

— "Αχ Θεέ μου, άχ Θεέ μου, θα πέση, φώναξε μ' άνησυχία η κυρά Μάρθα, βλέποντας τον να βγαίνει με τρελλά καλπασμό άπ' το δωμάτιο και να τραβά έξω στον δρόμο.

Σε λίγο όλα τα παιδιά της γειτονιάς μαζεύτηκαν γύρω στον καβαλλάρη. Ήταν χωρισμένα σε δυο έχθρικά στρατόπεδα, για μιά πολύ σπουδαία αίτία. "Απάνω στη μηλιά που ήταν στον κήπο του ψωμά υπήρχε μιά φωλιά με κοτσύφια. Μιά μέρα έπεσε η φωλιά με τους νεοσσούς στην αυλή του κουρέα. "Οι γιοις του πρώτου την ζήτησε πίσω. "Αλλά ο Αίμίλιος, ο γιος του κουρέα, δέν δέχτηκε με κανένα τρόπο. "Αναψε μεγάλος καυγάς. Φωνές άπ' το ένα μέρος, βρισιές άπ' το άλλο. Οι φίλοι του μὴν υπερασπίζονται τον ένα, οι φίλοι του άλλου, τον άλλο. "Ετσι είχαν τα πράγματα άμα έφτασε ο Λάζαρος με τ' άλογό του.

— Είσαστε δειλοί κι' άνανδροι, φώναξε εκείνος μόλις του διηγήθηκαν τί συνέβαινε, γιατί δέν πολεμάτε να δήτε ποιός θα νικήση;

— Σάν πολύ τον καμπόσο μάς κάνεις, έρωνεύτηκε ο Αίμίλιος.

— Δέν κάνω τον καμπόσο, αλλά είμαι πιο γενναίος άπό σάς. Και ξέρω άπό μάχες γιατί ο θεός μου ο λοχίας...

— "Ασε τα λόγια και πές μας τί να κάνωμε, είπε ο γιος του ψωμά. Σε κάνομε άρχηγό μας.

Χωρίς ν' άπαντήση, γύρισε ο Λάζαρος

τ' άλογό του και στάθηκε μπροστά στον Αίμίλιο που είχε έν τῷ μεταξύ άπομακρυνθή.

— Δός μας πίσω τη φωλιά, είπε λακωνικά.

— Και ποιός είσαι σύ; έκανε περιφρονητικά ο Αίμίλιος; "Αν σου βαστάει έλα πάρ' την!

Δέν πρόφτασε να τελειώση την φράση του και η γροθιά του Λάζαρου κατέβηκε βαρεία στη μύτη του. Μιά τρομερή πάλη άρχισε μεταξύ των δυο, μα ο Λάζαρος δειχθηκε δυνατώτερος, αν και πολύ μικρότερος στο μπόι. Ξάπλωσε τον αντίπαλό του φαρδύ - πλατύ στο γρασίδι, κι' άρπάζοντας τη φωλιά γύρισε πίσω θριαμβευτής και παράδωσε το πολύτιμο λάφυρο στον κάτοχό του.

Πολλές τέτοιες μάχες έδωσε ο Λάζαρος άπο κείνη την ήμερα. Κάποτε όμως που γύρισε νικητής μὴν άπό μιά μάχη, αλλά καταματωμένος και γεμάτος γρατσουνιές, δέν βρήκε τον ένθουσιασμό που περιμενε άπό την θεία του. "Αρχισε να τον μαλλώνη, αλλά εκείνη τη στιγμή μπήκε κατ' αλήθην του τύχης ο θεός Κάρολος.

— Μπράβο Λάζαρε! φώναξε. Δέν γίνεται ποτέ όμελέτα αν δέν σπάσης αυγά. Ούτε καλός στρατιώτης χωρίς να λαβωθή.

Κι' έδειξε με υπερηφάνεια τη σπαθιά στο μάγουλό του.

Ο ένθουσιασμός του Λάζαρου για το στρατιωτικό μεγάλωνε άπο μέρα σε μέρα. Σάν τελειωνε τα μαθήματά του διάβαζε όλο ιστορίες για μεγάλους πολεμιστές. Η καυμένη η κυρά - Μάρθα, πεταγόταν πολ-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

«Ήθελα νάμουνα ζωγράφος»

"Ήθελα νάμουνα ζωγράφος, με φαντασία φτερωμένη με άχνοσβυσμένα χρώματα, με πινελιά θεοσταλμένη να ζωγραφίσω μιά εικόνα, ένα μελαγχολικό ήλιόγερμα, στην καρδιά του χειμώνα.

✱

"Ήθελα νάμουνα ζωγράφος, να ζωγραφίσω δυο μάτια γεροντικά, και βαθυστόχαστα, μιάς θάλασσας χειμερινής τα πλάτια, χωρίς άρχη και άκρη, δυο μάτια, σαν σιλέττα να βυθίζονται, σ' άγνωστα δρόμου μάκρη!...

✱

"Ήθελα νάμουνα ζωγράφος, μέσα σ' ένα φόντο θλιμμένο να βάλω την μορφή ενός γέροντα, με πρόσωπο, βαθισκαμμένο με την πλάτη γερμένη στα χρόνια, με το κεφάλι άπαλό, κατάφορτο σ' ενός "Ολύμπου χιόνια!...

✱

"Ήθελα νάμουνα ζωγράφος, να ζωγραφίσω την θλίψη που χύνεται στα χείλη του, και πάει τάχα να κρύψη μ' ένα άπαλό τραγούδιμά του, στην πλατεία που τον ζώνει σαν θάλασσα, σκοτεινή έρμηιά του.

✱

"Ήθελα νάμουνα ζωγράφος, με φαντασία φτερωμένη μ' άχνοσβυσμένα χρώματα, με πινελιά θεοσταλμένη να ζωγραφίσω μιά εικόνα, ένα μελαγχολικό ήλιόγερμα στην καρδιά του χειμώνα!...

ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΜΜ. ΨΑΡΡΑΣ
(Νάξος)

λές φορές άπ' τον ύπνο της, άκούγοντας τρομερές φωνές στο πλαϊνό δωμάτιο.

— Στρατάρχα μου γίνεται επίθεση στο ίππικό μας! "Εμπρός η βασιλική φρουρά! "Απάνω τους! Νίκη η θάνατος! Ζήτω ο Βασιληάς!

Μιά φορά που οι φωνές ήταν δυνατώτερες σηκώθηκε κι' έτρεξε στην κάμαρά του. Τον βρήκε με μιά βέργα στο χέρι να καταφέρνη γύρω του χτυπήματα σε φανταστικούς έχθρους.

— Θεέ μου, φώναξε, τρελλάθηκες παιδί μου;

— Πίσω θεία, βρίσκεσαι σε έχθρικό στρατόπεδο. Πίσω, μη σε πάρει το σπαθί μου.

— "Αχ, αναστέναξε φεύγοντας η θεία Μάρθα. Αύτες οι ιστορίες του Κάρολου, του σηκώνουν τα μυαλά.

"Αλλοτε πάλι γύριζε κατακουρελιασμένος άπ' τις μάχες με τ' άλλα παιδιά, φωνώντας στραβά ένα χάρτινο τρικαντό και κουνώντας το ξύλινο κοντό σπαθί του.

— "Εγίνα Συνταγματάρχης θεία μου, έλεγε φιλώντας την τρυφερά.

Κι' η θεία - Μάρθα συγκινημένη δέν χόρταινε να βλέπη τ' όμορφο παλληκαράκι κι' ούτε κουράζονταν να ράβη τα σκισμένα του ρούχα. Η άγάπη που είχε ο άνηπιός της για τα γράμματα τη γέμιζε χαρά, όπως κι' η προτίμηση που έδειχνε για το στρατιωτικό έπάγγελμα έκανε τον θεό Κάρολο να νοιώθη υπερηφάνεια.

"Ετσι πέρασαν τα χρόνια. Κι' όταν ήρθε τέλος η ήμερα που ο νεός κατατάχθηκε στη βασιλική φρουρά, η καυμένη η κυρά - Μάρθα δέν μπόρεσε να συγκρατήση τα δάκρυά της καθώς εκείνος την άποχαιρετούσε.

— "Ησύχασε καλή μου θεία, της είπε σφίγγοντας την στην άγκαλιά του. Μὴ φοβάσαι. "Όλοι δέν σκοτώνονται στον πόλεμο. Θα δής τι περήφανη θάσαι μεθαύριο για τον ήρώά σου.

— Να σε δώ λοχία πριν πεθάνω, είπε με στόμφο ο θεός Κάρολος.

— Στο υπόσχομαι θείε μου.

Κι' αλήθεια η τύχη των ευνόησε. "Αλλά όχι μονάχα η τύχη αλλά κι' οι ήρωικές του πράξεις. "Από βαθμό σε βαθμό, ο Λάζαρος έγινε — μαντέψτε — Ταγματάρχης; "Οχι. Συνταγματάρχης; "Οχι. "Ε λοιπόν ο γιος του μάγειρα, ο άνηπιός της κυρά - Μάρθας έγινε... ούτε λίγο ούτε πολύ. Σ τ ρ α τ η γ ό ς! Και όχι στρατηγός με ξύλινο σπαθί γ ό ς! Και με χαρτένιο τρικαντό, ούτε με ταβανόσκουπα για άλογο, μα ένας αληθινός στρατηγός με χρυσά γαλόνια και μ' ένα περήφανο άτι.

"Ας προσθέσουμε όμως πώς οι πραγματικές νίκες που κέρδισε, δέν άλλαξαν καθόλου την εύγενική του ψυχή. Δέν έγινε περυσσότερο περήφανος άπ' ό,τι ήταν όταν νικούσε τ' άλλα παιδιά στους ψεύτικους πολέμους.

Κι' όταν έπιθεωρούσε το στρατό του καλπάζοντας στο άσπρο άλογό του, άνοιγε όπως και τα παλιά χρόνια κάποιο παϊράθυρο και μιά άγαθή γυναικεία μορφή ξεπρόβαλλε στο άνοιγμα.

— Θεέ μου θα πέση!

"Ήταν η θεία Μάρθα, που άνησυχούσε πάντα για τον άγαπημένο της άνηπιό.

"Όσο για τον γκρινιάρη μάγειρα, είχε έρθει τώρα κι' αυτός κοντά τους περήφανους που χάρισε τέτοιον ήρωα στην πατρίδα. Μα όσες φορές τον συγχαίρονταν για το γυιό του δέν έπαυε να έποναιλαμβάνη με κάποια συγκράτηση:

— Δέν ξέρετε τί τράβηξα όσπου να τ' αναθρέψω αυτό το παιδί. Φαντάσου πώς κόντευε να κλείση τα όχτώ και δέν είχε ιδέα πώς ξαφρίζεται το βραστό!...

(΄Από το Γαλλικό)

Φ. Μ.

Η ΕΠΙΡΩΤΙΑ

της Ελληνικής Επανάστασης

7ον.

— Όσο για την 'Ανδρονίκη που τον ήξερε τον «καθηγητή» από την καλή, (κι' αργότερα θα δούμε τι «καθηγητής» ήταν στ' αλήθεια) καταλάβαινε τι συνέβαινε στην ποταπή ψυχή του και χαιρόταν. Καί η ίδια ήταν ευχαριστημένη που ό τόσο συμπαθητικός κι' ευγενικός εκείνος νέος ήταν άνεσιός του Πατριάρχη τους, αλλά βέβαια αυτό ούτε αύξαινε ούτε ελάττωνε την εκτίμησή της. Ο κάθε άνθρωπος είναι αυτό που είναι, κι' όχι αυτό που τον κάνουν οι συγγενείς του. Μήπως κι' ο Πατριάρχης Γρηγόριος δεν είχε ξεκινήσει φτωχό παιδί από την Δημητσάνα, για ν' ανέβη με τις αρετές και την αξία του, στον θρόνο του Χρυσόστομου, και τόσων άλλων εκλεκτών ιεραρχών;

— Και πώς βρίσκεσαι στην Δημητσάνα νέε μου; ρώτησε με ζωνρό ενδιαφέρον ό 'Αθανασιάδης.

— Κατέβηκα να δώ τους γονείς μου, είπε ό Θρασύδουλος. Καί περιμένω γράμμα από τον θείο μου για να ξαναγυρίσω στην Πόλη.

— Με τό καλό παιδί μου να γυρίσης, είπε ό 'Αθανασιάδης. Καί εἶθε να σου δώση φωτισή ό Θεός, να βαδίσσης στα βήματα του Μεγάλου θείου σου, που την εύλογία του να έχουμε!

— 'Αμήν! εἶπε απλά ό Θρασύδουλος.

— Κι' όσον καιρό μένεις στην Δημητσάνα, θέλω να μου κάνης τη χάρη να θεωρής τό σπίτι μου για δικό σου. Να έρχεσαι συχνά παλληκάρι μου να μάς βλέπης, να κάνης και λίγη συντροφιά στην κόρη μου που δεν βλέπει κανέναν στην έρημιά που ζούμε. Πρέπει να γνωριστήτε καλύτερα, γιατί ταιριάζετε!

Τό πρόσωπο της 'Ανδρονίκης φούντωσε.

— Πώς μιλάς πατέρα έτσι, ψιθύρισε. Μπορεί ό κύρ Θρασύδουλος να έχη άλλες έγνοιες, να μην έχη καιρό να χάνη στον Πύργο μας.

— Καί βέβαια θάχη άλλες έγνοιες! συμφώνησε ζωνρά ό Βάρθακας. Τό παιδί κατέθηκε να δη τους δικούς του. Δεν έχει νόημα να τό κρατάμε έμεις στον Πύργο!

Τά φρύδια του δημογέροντα έσηξαν.

— Κανένας δεν μίλησε για ξαναγκασμό! εἶπε. Δεν θα τον φέρουμε στον Πύργο με τό ζόρι! 'Εγώ εἶπα πως αν έχη καιρό και όρεξη, θα είναι πάντα καλοσώριστος στο σπίτι μου.

— Εύχαριστώ άρχοντά μου, εἶπε ό Θρασύδουλος. 'Η πρόσκλησή σου, δεί-

χνει την εύγένειά σου. Είναι μεγάλη τιμή να είναι κανείς καλοσώριστος μουσαφίρης σ' ένα τέτοιο άρχοντικό, και πιστεύε με πως την νοιώθω.

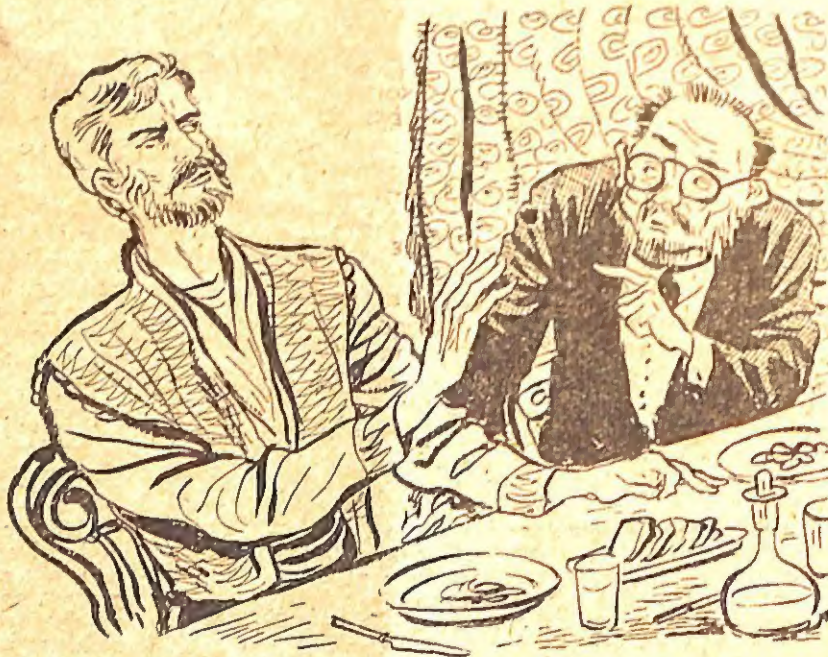
Τό πρόσωπο του δημογέροντα κοκκίνησε από χαρά.

— Τά λόγια σου παιδί μου, είναι ευγενικά σαν την μορφή σου. Ό 'Αθανασιάδης δύσκολα γελιέται, κι' αν η 'Ανδρονίκη μου έχει γνώμη αντίθετη, γρήγορα θα της δώσω να καταλάβη τό λάθος της!

Τό πρόσωπο του κοριτσιού εφούντωσε και πάλι.

— Ποτέ δεν έχω γνώμη αντίθετη από σένα πατέρα! εἶπε.

— Τόσο τό καλύτερο λοιπόν. Συλλογίζομαι μάλιστα, να στείλω γραφή του Πατριάρχη μας, κι' αφού λάβω τό θάρρος να του πω πως γνώρισα τον άγαπημένο άνεσιό του, να προσθέσω πως τόσο ξετίμησα τις χάρες του, που

— Ποιός μίλησε για ξαναγκασμό;

τον έχω μέσα στην καρδιά μου!

Ποιός φρύαζε άκούοντας όλ' αυτά; Ό Βάρθακας!

Ποιός ζήλευε κι' από τό φθόνο είχε γίνει κίτρινος σαν τό λεμόνι;

Ό Βάρθακας πάλι!

— Αν οι ματιές μπορούσαν να πετάξουν φαρμακερές σαΐτες, θα τον είχε σκοτώσει τον Θρασύδουλο.

Ωστόσο μιá σκέψη τον παρηγορούσε.

— Είναι ένα άμυαλο παιδί γεμάτο έμπιστοσύνη στον καθένα. 'Εδώ σε θέλω Βάρθακα, να δείξης όλη την αξία σου και την πονηριά σου! Και να δούμε ποιός θα γελάση τελευταίος ωραίε μου Θρασύδουλε!

Ο ΟΡΚΟΣ

Ό Θρασύδουλος ξαναγύρισε πολλές φορές στον Πύργο, όπως τό είχε ύποσχεθη.

Μέρα με τη μέρα, τον γοήτευαν και περισσότερο οι χάρες της εξαιρετικής 'Ελληνοπούλας. Καί η 'Ανδρονίκη παλι, βρήκε την εύκαιρία να εκτιμήση τις εξαιρετικές αρετές του άγοριού.

Εκτίμηση και θαυμασμό ένιωθαν οι δυό νέοι ό ένας για τον άλλον, και μέρα με την ημέρα, μεγάλωνε κι' ό σεβασμός του Θρασύδουλου για τό σοβαρό κορίτσι. — Αν και δεν είχαν ιδωθή ποτέ τους μόνοι, γνώριζαν άρκετά ό ένας τον άλλον, για να ξέρουν πως κι' οι δυό είχαν μεγάλες και σπάνιες αρετές.

Δυό μήνες πέρασαν από τό βράδυ της πρώτης γνωριμίας, όταν ό πατέρας της 'Ανδρονίκης κάλεσε μιá μέρα τον Θρασύδουλο να κουβεντιάσουν μονάχοι στον όντά του.

— Παιδί μου, του εἶπε χωρίς περιστροφές, ήθελα να σου πω πως έστειλα γραφή στον θείο σου, τον Παναγιώτατο Πατριάρχη μας, και πως σήμερα πρωί έλαβα και την άπάντησή του.

— Ελπίζω να είναι καλά.

— Είναι καλά ό 'Αγιός μας, εἶπε ό 'Αθανασιάδης και σέ χαιρετάει. Ό Θεός να τον έχη καλά, για τό καλό όλης της Ρωμιοσύνης. Τώρα όμως θέλω να σου κάνω μιá ερώτηση. Συλλογίστηκες ποτέ να ένώσης την τύχη σου και τη ζωή σου με μιá κοπέλλα άξια σου;

— Όχι άρχοντά μου! Ποτέ! εἶπε ό Θρασύδουλος. Είμαι ακόμη νέος!

— Καί η 'Ανδρονίκη μου είναι νέα! εἶπε ό 'Αθανασιάδης. Καθώς καταλαβαίνεις, δεν έχω σκοπό να την άποχωριστώ τόσο γρήγορα. Όμως μιá γυναίκα σου πέφτει και σένα, όπως κι' εκείνης ένας άντρας. — Αν βρίσκεις πως ταιριάζετε, να σάς άρραβωνιάσω, κι' όταν με τό καλό τρανέμετε κι' οι δυό, αἱ, τότε θα στην δώσω με την εύχή μου να έχης έσύ την έγνοια και την φροντίδα της!

— Η κόρη σου άρχοντά μου, εἶπε ό Θρασύδουλος, είναι σωστός άγγελος και δεν θάθελα άλλο καλύτερο παρά να της άφοσιωθώ δια βίου, αν τό θέλη φυσικά κι' αυτή. Όμως είμαι νέος κύρ 'Αθανασιάδη, όπως εἶπα και πρίν.

— Στον τόπο μας καθώς ξέρεις, οι άρραβώνες τραβάνε και δέκα χρόνια. — Αν συμφωνήσωμε όλοι, η 'Ανδρονίκη μου θα σέ περιμένει...

— Δεν είναι μονάχα αυτό, ψιθύρισε ό Θρασύδουλος. Τά δέκα χρόνια δεν εἶ-

ναί τίποτε όταν σέ περιμένει τέτοια έξαιρετική κοπέλλα. Καί είκοσι θά μπορούσα νά περιμένω γιά τήν 'Ανδρονίκη, κι' όσο είναι τὸ πρεπούμενο, γιά νά μὴν εἶμαι ἐγὼ νιούτσικος πού δὲν μπορεί νά ζήσῃ τὴν γυναῖκα του. 'Αλλος εἶναι ὁ λόγος πού μὲ κάνει νά διαστάζω.

— Νὰ μοῦ τὸν πῆς παιδί μου.

— Μετὰ χαρὰς, ἀμέσως! Τὸ Γένος εἶναι ἀνάστατο ἀρχοντά μου. Μιά ζωὴ ἔχω. 'Ενα σπαθί. Κι' αὐτὰ ἀνήκουν στὴν πατρίδα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά τὴ δώσω ἀλλοῦ, όσο κι' ἂν ἡ καρδιά μου λέει ἄλλα. 'Η 'Ελλάδα ἔχει ἀνάγκη ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά της τώρα!

— Καί ποῖος λέει τὸ ἀντίθετο; 'Εγὼ ἐκεῖνο πού σέ ρωτῶ εἶναι τοῦτο: ἂν μιὰ φορὰ κάνει ὁ Θεὸς νά ζήσης πολλὰ χρόνια, τί ἰδέα ἔχεις ἐσύ γιά τὴν 'Ανδρονίκη μου;

— Πιστεύω πὼς τόχεις καταλάβει ἀρχοντά μου, πὼς τὴν τιμῶ καὶ τὴν σέβομαι σὰν πλᾶσμα ἀγγελικό. Τί ἄλλο νά σοῦ πῶ; Καί μ' ὅλο πού τὸ ποθῶ αὐτὸ πού λές, νοιώθω πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά δεθῶ μὲ τὴν 'Ανδρονίκη μὲ τὸν ὄρκο τοῦ ἀρραβῶνα, γιατί ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι διόλου σίγουρη.

— Κι' ἔχεις τὴν γνώμη πὼς ἡ 'Ανδρονίκη θά δεθῇ ποτὲ μὲ ἄντρα πού θά διατάσῃ νά πολεμήσῃ; Κάποιον πολεμιστὴ θά περιμένῃ, μὲ κάποιον ἀγωνιστὴ θά παντρευτῇ, όταν μὲ τὸ καλὸ τελειώσῃ ὁ ἀγῶνας. Τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν κόρη μου! Μόνο ἂν τὴ συμπαθῇς, νά τὴν ἀρραβωνιαστῇς, γιά νάρχεσαι στὸ σπίτι σὰν παιδί μου, καὶ γὼ νά ξέρω πιά ποῖος ἄντρας ἔλαχε στὴν κόρη μου!

— Μὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο! ψιθύρισε ὁ Θρασύβουλος. Τί θά πῇ ὁ θεὸς μου; Μὲ σπούδασε, καὶ μὲ περιμένει νά γυρίσω στὴν Πόλη. Πὼς θά τοῦ φανῇ ἐγὼ, τόσο νέος ἀκόμη, νά παντρολογιέμαι;

— Τάγραφα τοῦ θεοῦ σου καὶ συμφωνεῖ. Τὸ κανονίσαμε μαζὶ τὸ ζήτημα. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ἔλαβα σήμερα γραφὴ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα; Ν' ἀρραβωνιαστῇς λέει μὲ τὴν εὐχή του. Θέλει ἐδῶ στὴν περιοχὴ τῆς Δημητσάνας νά πιάσῃς ρίζες!

— Ἀν αὐτὴ εἶναι καὶ τοῦ θεοῦ μου ἡ ἐπιθυμία, δὲν ἔχω πιά τίποτε νά πῶ! 'Ας γίνῃ κι' ἔτσι, ἂν εἶναι γραφτό. 'Αρκεῖ νά συμφωνῇ κι' ἡ 'Ανδρονίκη.

— Τὸ σωστὸ εἶναι νά τῆς μιλήσω ἐγὼ. 'Ομως σοῦ δίνω τὴν ἄδεια νά πᾶς νά τὴν ρωτήσης μόνος σου. Καὶ ξέρεις γιατί; Γιατί εἶμαι σίγουρος γιά τὴν ἀπάντησιν!

— 'Ο 'Αθανασιάδης τότε κάλεσε τὴν κόρη του, καὶ τῆς εἶπε πὼς ὁ Θρασύβουλος εἶχε νά τῆς πῇ κάτι πολὺ σοβαρό.

— Καὶ σέ ὅτι σοῦ πῇ, νά ξέρης πὼς εἶμαι σύμφωνος! πρόσθεσε ὁ δημογέροντας.

— Όταν οἱ δυὸ νέοι βρέθηκαν στὶς ὄχθες τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ὅπου πῆγαν γιά περίπατο καὶ γιά νά μιλήσουν, πρώτη ἡ 'Ανδρονίκη ἔκοψε τὴν σιωπὴν.

— Τί εἶναι κύρ Θρασύβουλε; Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— 'Ο Θρασύβουλος τότε τῆς διηγῆθηκε καταλεπτῶς τὴν συζήτησίν του μὲ τὸν δημογέροντα.

— 'Η κοπέλλα δὲν εἶπε τίποτε, μόνο κοιτάζε μακριά, τὸ νερό.

— Μὲ μισὸ στόμα στὰ λέω ὅλ' αὐτὰ 'Ανδρονίκη, τελείωσε τὸ λόγο του ὁ Θρασύβουλος. Γιατί ἡ δική μου ἡ ζωὴ, ἀνήκει στὴν πατρίδα. Κι' ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς νά μὴν πέσω στὸν ἀγῶνα πού ἐτοιμάζεται, καὶ πάλι θά περάσουν ὁ Θεὸς ξέρει πόσα χρόνια ὥς νά ἐλευθερωθῶ κι' ἐγὼ!

— Θά περιμένω! ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ 'Ανδρονίκη.

— Μὰ συλλογίζεσαι τί λές; 'Εγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ἐλεύθερος! 'Εγὼ...

— Θά περιμένω, ξανάπε πάλι ἡ 'Ανδρονίκη. 'Ετσι ἡ ἄλλοιως, δὲν εἶναι κάτι πού θά γινόταν αὐριο. Θά σέ περιμένω μακάρι κι' εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια. Κι' ἂν ἀκόμα τότε Θρασύβουλε μὲ θέλεις.

— Καὶ τὸ ρωτᾷς! φώναξε ὁ Θρασύβουλος. 'Εγὼ ἐσένα συλλογίζομαι.

— Νὰ συλλογίζεσαι μονάχα τὴν πατρίδα. Κι' ἂν σοῦ περισεῇ συλλογὴ, τότε, νά συλλογίζεσαι καὶ κομμάτι ἐμένα!

— Τόσο τὴν ἀγαπᾷς τὴν πατρίδα 'Ανδρονίκη;

— Περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ζωὴ μου. 'Ομως μιὰ καὶ τώρα εἶσαι νά πούμε ἀρραβωνιαστικός μου, ἔφτασε ἡ ὥρα νά σοῦ φανερώσω ἓνα μυστικό.

— Μυστικό;

— Ναί. Μὴ μὲ κοιτάζης τόσο ἄγρια... Δὲν εἶναι κάτι πού ἀφορᾷ ἐμένα, γιατί τότε εἶναι καιρὸς πού θά στὸ εἶχα πῇ. Εἶναι κάτι πού τὸ ἔμαθα τυχαῖα, καὶ πού ὡστόσο εἶχε μεγάλες συνέπειες στὴν ζωὴ μου.

— 'Ανδρονίκη μὲ κάνεις ν' ἀνησυχῶ. Νὰ τρομάζω. Τί μπορεί νά εἶναι αὐτὸ τὸ μυστικό πού τὸ κρατᾷς κρυφὸ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸν πατέρα σου κι' ἀπὸ μένα;

— Θά τὸ μάθης ἀμέσως, καὶ τότε θά πᾶψ νά εἶναι μυστικό. Μάθε ἀγαπητέ μου Θρασύβουλε πὼς εἶναι κοντὰ ἡ μέρα πού οἱ Γραικοὶ θά ξεσηκωθοῦν γιά νά πολεμήσουν γιά τὴν 'Ελευθερίαν. 'Η 'Εταιρεία προχωρεῖ στὸ ἔργο της, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ 'Αγία μέρα πού ὅλοι ἐμεῖς οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες τὴν περιμένουμε.

— Τὸ ξέρω πὼς κάτι ἐτοιμάζεται, κι' εἶμαι ἐτοιμος. Γιά ποιά ὅμως 'Εταιρεία μοῦ μιλάς;

— Γιά τὴν φιλικὴ 'Εταιρεία Θρασύβουλε. Δὲν ἀκουσες ποτὲ νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν ἐκεῖ στὴν Πόλη;

— 'Οχι 'Ανδρονίκη. Πρῶτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τ' ὄνομα. 'Αν κρύβῃ κάτι σοβαρό, εἶναι φυσικὸ νά μὴν τὸ ξέρω. Εἶμαι τόσο νέος, πού δὲν μοῦ εἶχαν φαίνεται ἐμπιστοσύνη ἀκόμα γιά νά μιλήσουν. 'Ωστόσο πές μου τώρα ἐσύ τί ξέρεις.

— 'Ακου! 'Υστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Ρήγα Φερραίου, μερικοὶ 'Ελληνες τῆς Βιέννης ἐφτίασαν τὴν Φιλόμουςο 'Εταιρεία πού ἐπὶ κεφαλῆς της ἦταν ὁ 'Ιωάννης Καποδίστριας.

— 'Ο Ἕλληνας ὑπουργὸς τοῦ Τσάρου;

— Αὐτός. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς 'Εταιρείας ἦταν νά βοηθήσῃ τοὺς 'Ελληνες νά μορφωθοῦν. Νά τοὺς χαρίσῃ τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς παιδείας — καὶ μαζὶ νά τοὺς ξυπνήσῃ τὴν συνείδησίν τους, ὥστε νά ξεσηκωθοῦν μιὰ μέρα καὶ νά ποῦν: «Εἴμαστε ἓνας λαὸς παλιὸς καὶ δοξασμένος. Ντροπὴ νά μένωμε στὴν σκλαβιά. 'Εμπρὸς νά πολεμήσωμε γιά τὴν ἐλευθερίαν!» 'Απὸ αὐτὴν τὴν Φιλόμουςο 'Εταιρεία, ἐγινε ἀρ-

— Θά σέ περιμένω εἶπε ἀπλὰ ἡ 'Ανδρονίκη.

γότερα ἡ φιλικὴ 'Εταιρεία. 'Εδῶ καὶ ἔξη χρόνια, δηλαδὴ τὸ 1813, τρεῖς ἄνδρες πού τ' ὄνομά τους δὲν πρέπει νά σβύσῃ ποτὲ στὴ μνήμη τῶν 'Ελλήνων, ὁ Νικόλαος Σκουφᾶς, ὁ 'Αθανάσιος Τσακάλωφ κι' ὁ Παναγιώτης 'Αναγνωστόπουλος συνέλαβαν τὴν τολμηρὴ ἰδέαν, νά φτιάσουν μιὰ ἐταιρεία μυστικὴ, ὅπου ὅλοι οἱ 'Ελληνες πού θά ἦταν μέλη, θά ἦταν κατηχημένοι ἀπὸ πρὶν, ἔτσι ὥστε νά προετοιμάζονται ἐνεργᾶ γιά τὴν 'Επανάστασιν. Γιατί μιὰ 'Επανάστασις, πρέπει νά ἐτοιμαστῇ καιρὸ πρὶν, πρέπει νά γίνουν σχέδια, πρέπει νά ἐνδιαφέρονται γιά τὴν ἰδέαν πολλοὶ πατριῶτες.

— Σέ ποῖον τὸ λές 'Ανδρονίκη!

— Λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους, στὴν ἀρχὴ τοὺς πῆραν γιά τρελλοὺς. Αὐτοὶ ὅμως ἐπέμεναν, κι' ἐφτίασαν τὴν φιλικὴ 'Εταιρεία. 'Εχει ἐφτά βαθμούς, κι' ὁ κάθε μὴ μένος προχωρεῖ ἀργὰ ἀπὸ βαθμὸ σὲ βαθμὸ, ἔτσι ὥστε νά μὴ μαθαίνει κανεὶς ἀμέσως ὅλα τὰ μυστικά τῆς 'Εταιρείας, ἀλλὰ νά τὰ γνωρίζῃ σιγά σιγά, ἐφόσον δείχνεται ἄξιος!

— Πολὺ σωστὴ ἰδέαν!

— 'Ετσι λοιπὸν στὴ φιλικὴ 'Εταιρεία εἶναι πιά ὀρκισμένοι καὶ ἀνήκουν οἱ πιὸ σπουδαῖοι, οἱ πιὸ γραμματισμένοι, οἱ πιὸ πλούσιοι καὶ οἱ πιὸ γειναῖοι 'Ελληνες! Δὲν ὑπάρχει γωνιά τῆς 'Ελλάδας ὅπου νά μὴν ἔχῃ ξαπλωθῇ ἡ διδασκαλία τῆς φιλικῆς. (Συνεχίζεται)

Η Σελίδα των Μικρών

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Χαρούμενο Πάσχα

‘Αγαπητά μου παιδιά,

“Ολα, αυτές τις μέρες, μιλούν στην ψυχή μας για χαρά. Έσεϊς τὰ μικρά, σταματήσατε πάλι για λίγο τὸ σχολεῖο κι’ οἱ αὐλές καὶ τὰ σπῖτια γέμισαν χαρωπὰ χελιδονίσματα.

Τσίου, τσίου, κεληδῶνε στὶς στέγες τὰ νιόφερτα χελιδόνια, τσίου, τσίου, ἀπ’ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, κι’ ἐσεῖς ὅπου πάτε κι’ ὅπου σταθῆτε.

Παιγνίδι, γιορτές, ἐκδρομές, παρεούλα με τὰ μικρὰ γειτονόπουλα, τοὺς συμμαθητές καὶ τοὺς φίλους.

Εμεῖς οἱ μεγάλοι πάλι, γελοῦμε ὅταν σὰς βλέπουμε νὰ γελάτε· κι’ ὅσο για μᾶς τὶς γιαγιάδες, μικραίνουμε τόσο πολὺ, για χατήρι σας, πὺν δὲ μᾶς ἀρέσει ἄλλη παρῆα ἀπ’ τὴ δική σας.

Ελάτε λοιπὸν κοντά μου νὰ σὰς πῶ ἕνα

μυστικὸ πῶς νὰ κάμετε πῶς μεγάλη τὴ χαρὰ σας, πῶς νὰ σὰς φανοῦν νοστιμώτερα τὰ καλούδια τὰ πασχαλιᾶτικα, πῶς νὰ νοιώσετε μιὰ πραγματικὴ Ἀνάσταση στὴν ψυχὴ σας.

— Ξέρω, ξέρω, φωνάζει ἡ Ἐλενίτσα. Νὰ κάμουμε καὶ τοὺς ἄλλους χαρούμενους. Νὰ κοιτάξουμε γύρω μας κι’ ὅπου εἶναι παιδιὰ πὺν στεροῦνται νὰ τὰ βοηθήσουμε μ’ ὅλη τὴν καρδιά μας.

— Εἶναι κι’ αὐτὸς ἕνας τρόπος Λενοῦλα. Ὅποιος προσφέρει, παίρνει διπλά, λέει ἕνας λόγος. Γιατὶ κείνο πὺν δίνει, εἶναι μικρὸ κι’ ὄχι πάντα ἀπ’ τὴ στέρησή του, μὰ κείνο πὺν παίρνει, εἶναι πολὺτιμο, γιατὶ τίποτε δὲν μετριέται με τὴ χαρὰ τὴς ψυχῆς. Μὰ δὲ φτάνει μόνο αὐτό.

— Χρειάζεται ἀκόμα νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησίαν, προσθέτει ὁ Τάκης. Ν’ ἀκοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς ψαλμωδίες πὺν λένε για τὸ Χριστοῦλη καὶ τὴν Ἀνάσταση.

— Καὶ νὰ εἴμαστε φρόνιμα καὶ καλὰ παιδιὰ, τελειώνει ἡ Νίνα.

— Βλέπω τὰ εἶπατε ὅλα· ἐγὼ τί νὰ πῶ; Δὲ μ’ ἀφήκατε τίποτε. Θέλω μόνο νὰ σὰς τονίσω πῶς ὁ ἄνθρωπος τότε μόνο χαίρεται τὴν Ἀνάσταση, ὅταν νοιώθει πῶς γίνεται μέσα του Πάσχα.

Δὲν καταλαβαίνετε ἴσως τί θέλω νὰ πῶ. Μὰ για δέστε τὴ φύση! Λαμπροφορέθηκε καὶ στολίστηκε για τὸ Πάσχα. Κι’ ἐσεῖς καλὰ μου παιδιὰ λαμπροφορήκατε, στολίσθήκατε, πήρατε κεριά καὶ λαμπάδες. Τί πρέπει νὰ βάλῃ λοιπὸν κι’ ἡ ψυχὴ; Νὰ μείνῃ με τὰ παλιὰ τῆς; Τὶς ἀδυναμίες τῆς τὰ καπρίτσια τῆς τὰ μικρὰ ἢ μεγάλὰ τῆς ἐλαττώματα; Ὅχι βέβαια, γιατὶ ἀνάμεσα στὸ γενικὸ λαμπροστόλισμα ἐκείνη θὰ κανῇ παραφωνία.

Στολίστε τὴν λοιπὸν με ἀγάπη, με καλὴ σὺνη, με πίστη κι’ εὐλάβεια καὶ νὰ δῆτε πῶς θὰ ταιριάξῃ με ὅλα.

Εἶσαι, τὸ Πάσχα σας θᾶναι χαρούμενο κι’ ἡ καρδιά σας γεμάτη φῶς κι’ εὐτυχία. Σὰς τὸ εὐχομαι μ’ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Σὰς φιλῶ
Ἡ γιαγιά KANTIANH

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Ο ΦΩΤΟ ΝΤΕΣ

Μιὰ φορὰ κι’ ἕναν καιρό, τότε πὺν ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον για νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ζοῦσε στὰ Ἱεροσόλυμα, κι’ ὁ Φῶτο Ντές! Δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος. Μὰ παρασυρόταν καμμιά φορὰ εὐκόλα κι’ ἔκανε πράγματα για τὰ ὁποῖα κι’ ὁ ἴδιος μετάνιωνε κατόπιν. Μὰ τὰ παθήματα δὲν τοῦ γίνονταν μαθήματα!

Εἶσαι ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἀνέβαζαν τὸν Ἰησοῦ στὸ Γολγοθᾶ, ἀνάκατεύτηκε κι’ αὐτὸς με τὸν ὄχλον, καὶ γιουχαῖζε τὸν Ἀθῶο, πὺν πήγαινε νὰ θυσιαστῇ για τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή — ἔτσι ἀπὸ ἀδικαιολόγητη κακία σήκωσε τὸ ραβδί του καὶ κτύπησε τὸν Κύριο!...

Ὁ Ἰησοῦς τὸν κοίταξε με καλὴ σὺνη. Δέχτηκε χωρὶς νὰ βαρυγκομήσῃ τὸ ραβδισμό! Καὶ κοίταξε χωρὶς θυμὸ, μὰ με πολλὴ συμπόνια τὸν κακὸ ἄνθρωπο...

— Εἶναι κάποτε νὰ λυπᾶσαι τοὺς ἀνθρώπους για τὶς κακίες τους!...

Εννοίωσε βαθεῖα μέσ’ στὴν καρ-

διά του ὁ Φῶτο Ντές τοῦ Κυρίου τὸ κοίταγμα. Κι’ αἰσθάνθηκε μεγάλη ντροπὴ για τὸ ἄναντρο φέρσιμο του. Νὰ χτυπᾶς ἕνα δεσμώτη, ἕναν ἄνθρωπο ἀνυπεράσπιστο!

Καὶ πήγε σπῖτι τοῦ λυπημένος :

“Υψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε...

— Ἀς φάω αὐτὸ τὸ ραβδί πὺν κτύπησα τὸν Ἀθῶο καὶ κατόπι ἄς πεθάνω!... Θὰ εἶναι ἡ δίκαιη τιμωρία μου. Καὶ νὰ ἐξαφανιστῶ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, νὰ μὴ με βλέπουν καὶ ντρέπομαι.

Πῆγε λοιπὸν ὁ Φῶτο - Ντές στὴ κορυφὴ ἐνὸς ἔρημου βράχου στὴ μέση τῆς θάλασσας. Μὰ στὸ μεταξύ τὸ ραβδί αὐγάτισε κι’ ἐγίνε σὰ δοκάρι. Μὰ ὁ Φῶτο - Ντές δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Θὰ τὸ φάω, εἶπε, με τὸ νοῦ του, γρήγορα - γρήγορα, καὶ κατόπιν ἄς πεθάνω! Μὰ τὸ δοκάρι σωσμὸ δὲν ἔχει. Κάθε μεγάλη, Τετάρτη τὸ δοκάρι βρίσκεται στὸ τέλος του. Κι’ ὁ Φῶτο - Ντές χαίρεται: Εἶναι πᾶς βέβαιος πῶς τὰ βάσανα του θὰ τελειώσουν. Καὶ πέφτει νὰ κοιμηθῇ για τελευταία φορὰ. Μόλις θὰ ξυπνήσῃ τὴν ἄλλη μέρα, τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ θ’ ἀποφάτῃ τὸ ραβδί καὶ θὰ πεθάνῃ... Μὰ μόλις ξυπνήσῃ βλέπει ἀπελπισμένος τὸ δοκάρι μπροστά του. Τὸ εἶχε ἀ-

φήσῃ ἀπὸ βραδὺς στενὸ σὰν ἀδράχτι καὶ ὥσπου νὰ ξημερώσῃ αὐτὸ ξανάγινε πάλι, πολὺ μεγάλο σὰν ἕνα δοκάρι...

Κι’ ὁ Φῶτο - Ντές ξαναρχίζει τὸ ροκάνισμα.

“Ἀν τύχῃ καὶ περάσῃ ἀπὸ τὸν ἔρημο βράχο του κανένα καράβι ρωτᾶει:

— Ζῇ ὁ Χριστὸς;

Κι’ ἀπὸ τὸ καράβι τοῦ ἀπαντᾶνε.

— Ζῇ καὶ βασιλεῦει!...

Ἡ ΑΝΕΜΗ

(Διασκευὴ ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη Ἑπειρωτικὴ παράδοση).

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ποινικά δικαστήρια και ποινική δικαιοσύνη

— Μιλήσαμε παπού τις προάλλες για τα πολιτικά δικαστήρια, είπε ο Θάνος στον παπού του, και σε ευχαριστώ πολύ για όσα μου είπες. Τώρα όταν άκουω να λένε για Ειρηνοδικείο, Πρωτοδικείο, Έφετείο κλπ. καταλαβαίνω τουλάχιστον γιατί λένε. Ένώ πριν είχα μεσάνυχτα. Ακόμη έχω καταλάβει την διαφορά ανάμεσα στα πολιτικά δικαστήρια και τα ποινικά. Άναμεσα δηλαδή στην ποινική δικαιοσύνη και την πολιτική.

— Την κατάλαβες είπες; Έκανε χαμογελώντας ο παπούς. Για να δούμε! Τί διαφορά υπάρχει;

— Τα πολιτικά δικαστήρια, δικάζουν διαφορές. Οικογενειακές διαφορές, χρηματικές, κλπ. Η καταδικαστική τους απόφαση, κάνει αυτόν που έχασε την δίκη να πληρώσει ένα χρηματικό ποσό, να στερηθεί από ένα δικαίωμα, κλπ. Το πολιτικό όμως δικαστήριο, δεν τον τιμωρεί. Δεν είναι δικαστήριο τιμωρίας.

— Ακριβώς. Ένώ τα ποινικά δικαστήρια, τιμωρούν. Επιδίδουν ποινές δηλαδή τιμωρίες. Γι' αυτό λέγονται και ποινικά δικαστήρια. Δικάζουν δηλαδή όχι διαφορές, αλλά σφάλματα. Ο καλός πολίτης, ποτέ δεν καταδικάζεται από ένα ποινικό δικαστήριο. Ένώ μπορεί να χάσει μία δίκη σε πολιτικό δικαστήριο... Η ποινή ή τιμωρία, είναι δικαίωμα και καθήκον μόνον της Πολιτείας, δηλαδή του Κράτους. Το Κράτος, επιβάλλει ποινές για πολλούς λόγους.

Πρώτα, για να αποκαταστήσει το δίκαιο. Εκείνος που έπαθε, πρέπει να βρή το δίκιο του. Κι' εκείνος που αδικήσει, πρέπει να τιμωρηθεί. Αυτό λέει το αίσθημα της δικαιοσύνης που όλοι έχουμε μέσα μας. Και στο σπίτι ακόμη, αν δείρης αναίτια τον μικρό σου αδερφό, ο πατέρας σου θα σε τιμωρήσει. Όχι; — Αν δεν με τιμωρήσει, ο

μικρός θα μείνει με το παράπονο ότι αδικείται γιατί είναι μικρότερος, είπε ο Θάνος.

— Βλέπεις; Και συ ακόμη που θα τιμωρηθείς, αισθάνεσαι πως έτσι έπρεπε να γίνει. Το αίσθημα της δικαιοσύνης είναι δυνατό μέσα στον άνθρωπο.

Δεύτερο Θάνο μου, η Πολιτεία τιμωρεί για να προστατέψει το Σύνολο. Φαντάσου τι θάταν ένα Κράτος όπου οι πιο δυνατοί θάδερναν, θα τρομοκρατούσαν, θα λήστευαν θα σκοτώναν τους πιο αδύνατους! Μιά κλεψιά, δεν βλάπτει μόνον εκείνον που τον έκλεψαν. Είναι κάτι που ενδιαφέρει το Σύνολο, γιατί όλοι οι πολίτες αν έμενε ατιμώρητη η κλεψιά θα αισθάνονταν έλλειψη ασφάλειας. Με την τιμωρία, το Κράτος, η Πολιτεία, επιβάλλει τον σεβασμό του Δικαίου...

Και τρίτο τέλος παιδί μου, με την τιμωρία, η Πολιτεία τιμωρεί τον φταίχτη, αλλά και τον συνετίζει. Τον φέρνει στον ίσιο δρόμο...

— Όπου δεν πιάνει λόγος παπού... είπε ο Θάνος.

— Πίπτει ράβδος Θάνο μου. Αυτό είναι σωστό...

— Και τί είναι ποινικός νόμος παπού που άκουω κάποτε να λένε;

— Είναι παιδί μου όλοι οι νόμοι, όλοι οι κανόνες του δικαίου, που αν κανείς τους πατήσει τιμωρείται. Κάνει δηλαδή ένα ποινικό αδίκημα όπως λένε οι νομικοί, που έχει ως συνέπεια να δικαστεί και να τιμωρηθεί. Κανένα αδίκημα δεν τιμωρείται αν δεν υπάρχει ο σχετικός νόμος που να το τιμωρή. Έτσι ο πολίτης ξέρει από πριν τι τον περιμένει αν κάνει το ίδιο ή εκείνο.

— Μά μπορεί ο νόμος να προβλέψει όλες τις περιπτώσεις; — Μπορεί.

— Και δηλαδή αν δεν υπάρχει ο σχετικός νόμος, μπορεί κανείς να κάνει παλιανθρωπιές και να μένει ατιμώρητος;

— Δεν είναι έτσι ακριβώς τα πράγματα Θάνο μου. Το ποινικό δίκαιο, ο ποινικός νόμος περιλαμβάνει όλες τις περιπτώσεις. «Αδικήματα εναντίον της ζωής». «Αδικήματα εναντίον της περιουσίας» όπως η κλεψιά. Αδικήματα κατά της σωματικής ακεραιότητας, όπως οι τραυματισμοί, αδικήματα που θίγουν την τιμή, όπως η συκοφαντία. Όλος ο κύκλος των αδικημάτων που μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι ή καλύτερα οι παλιανθρωποι, προβλέπεται και περιλαμβάνεται στον ποινικό νόμο. Τώρα όμως σκέψου νάταν ελεύθερος ο δικαστής να τιμωρή χωρίς να υπάρχει ο σχετικός νόμος. Σκέψου λ. χ.

νάταν ένας δικαστής που να λάτρευε τα πουλάκια. Και να τούφερναν κάποιον, που να κατέβαζε τ' αυγά από μία φωλιά από χελιδόνια. Κι' ο δικαστής, πολύ θυμωμένος, να τον έβαζε... δέκα χρόνια φυλακή... Σήμερα, αυτό δεν μπορεί να γίνει. Δεν υπάρχει νόμος γραμμένος που να τιμωρή με δέκα χρόνων φυλάκιση εκείνον που κατέβαζε τ' αυγά από μία φωλιά. Κι' όσο αντιπαθητική και βάρβαρη να μας φαίνεται αυτή η πράξη, εκείνος που την έκανε, δεν μπορεί να δικαστεί και να καταδικαστεί. Θα ήταν φοβερό, αν οι πολίτες καταδικάζονταν ανάλογα με το κέφι του δικαστή. Ο ποινικός νόμος, ωρίζει για την κάθε κακή πράξη, ανώτατο και κατώτατο όριο ποινής. Κι' ο δικαστής θα δικάσει και θα καταδικάσει σύμφωνα με τον νόμο.

— Πόσων ειδών ποινικά αδικήματα έχουμε παπού; ρώτησε ο Θάνος.

— Τα ποινικά αδικήματα ή «αθέμιτες πράξεις» ή «παράνομες πράξεις» δηλαδή, διαιρούνται ανάλογα με τη βαρύτητά τους. Ποινικό αδίκημα είναι να βρίσω κάποιον, ποινικό αδίκημα είναι να τον σκοτώσω κιόλας. Το πρώτο όμως είναι πολύ πιο ελαφρό από το άλλο. Δεν μπορεί να χαρακτηριστεί το ίδιο με το άλλο. Και οι ίδιοι οι άνθρωποι βλέπεις θα πούνε για το πρώτο.

— Τί έλεειν γλώσσα έχει ο τάδε. Ένώ για το δεύτερο θα πούν.

— Τί άπαισιος κακούργος είναι!

Έτσι ο ποινικός νόμος χωρίζει τα αδικήματα σε τριών ειδών. Σε πταίσματα, τα πιο ελαφρά. Σε πλημμελήματα που είναι πιο βαριά, και σε κακούργηματα που είναι τα πιο βαριά απ' όλα. Ανάλογα δε με το βάρος του φαισίματος, ο φταίχτης δικάζεται και από άλλο ποινικό δικαστήριο.

— Πόσων ειδών ποινικά δικαστήρια υπάρχουν παπού;

— Τριών ειδών παιδί μου! Τα πταίσματα δικάζονται τα πταίσματα. Τα πλημμελήματα που δικάζουν τα πλημμελήματα. Τα πιο βαριά πλημμελήματα, τα δικάζει το τριμελές πλημμελοδικείο. Τα πιο ελαφρά, το μονομελές. Και τέλος το κακούργο δικείο που δικάζει τα βαρύτερα απ' όλα τ' αδικήματα. Το κακούργο δικείο εκτός από τους τακτικούς δικαστές, έχει και τους ενόρκους, για να κρίνουν. 12 δηλαδή πολίτες, που εκλέγονται κάθε χρόνο με κλήρο από τους εκλογικούς καταλόγους που είναι γραμμένοι όλοι οι πολίτες.

— Κάθε δηλαδή πολίτης μπορεί να γίνει ένορκος;

— Κάθε πολίτης. Άρκει να είναι γραμμένος στους καταλόγους.

— Μά γιατί; Τί κάνουν οι ένορκος;

— Κρίνουν κι' αυτοί αν φταίη και πόσο φταίει ο κατηγορούμενος. Ο νόμος βλέπεις θέλει Θάνο μου στα πιο βαριά αδικήματα να κρίνουν τον ένοχο όχι μοναχά οι δικαστές, αλλά και οι συμπολίτες του. Η κοινή γνώμη!

Άλλα νομίζω πως σου είπα πολλά, και φοβούμαι Θάνο μου μην τα υπερδέχης! Άς σταματήσωμε σήμερα ως εδώ, και καμιά άλλη φορά, λέμε περισσότερα!

MARINA K.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Λάκης : Ξέρεις ότι όταν ο μπαμπάς ήταν μικρός δεν έδρεχε;

Τάκης: Ποιος σου τόπε; Λάκης: Δεν άκουσ, που συχνά λέει: «Τί ωραίος καιρός τότε!...».

Η ΚΥΡΙΑ

Νίτσα: Μαμά θα παίξουμε με τη Σμαρούλα το τσίρκο. Εμείς θα κάνουμε τους ελέφαντες, να μας βοηθήσει κι' εσύ.

Μαμά: Τί να κάνω; Νίτσα: Θα είσαι η κυρία που δίνει στους ελέφαντες ζαχαρωτά!...

ΛΑΚΗΣ ΓΚΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Νέος Σκοπός

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ
(Σκίτσο Λ. Νταβίντσι)

Ο ΕΞΑΦΑΛΜΟΣ ΜΕΛΕΤΩΝ
(Σκίτσο Άγγέλου Φωτός)

— Τί χαρτιά; Φίλε νά σου τὰ διαβάσω
ἐγώ.
— Ὁ Γιώργης στάθηκε ἀμήχανος, δι-
ηξερε τί νά κάνει. Ν' ἀρνήθῃ στον κυριό του
ἢ νά ξεχάσῃ τὴν παραγγελία τῆς μητέρας
του; Στὸ τέλος ἀποφασισε.
— Κύριε, ἡ μάνα μου, μοῦ παράγγειλε
νά τὰ διαβάσω μόνος μου.
— Ὁ κύριός του, τὸν κοίταξε μὲ συμπάθεια
καὶ τοῦ εἶπε.
— Καλὰ, παιδί μου, ἀφοῦ ἡ μάνα σου,
ἤθελε νὰ πᾶς στὸ σχολεῖο, νὰ πᾶς.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ Π. Θ. Κ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ δίνη

Τὸ μάθημα τοῦ Σταυροῦ

Καθὼς τὶς ἡμέρες αὐτὲς θὰ ἀτενίζουμε τὸν Ἑσταυρωμένο, ἂς προσπαθῶμε νὰ ἐμβαθύνουμε πιὸ πολὺ στὰ ἅγια Πάθη Του.

Ἀς κοιτάξουμε νὰ νοιώσουμε πῶς βαθεῖα τὸ μεγάλο νόημά τους, ποὺ ἔχουν γιὰ τὴ ζωὴ μας. Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς, σήμε-
ρα, σὲ τοῦτο τὸ σημεῖωμα, ἂς ἐξετάσουμε ἕνα γεγο-
νός, ποὺ ἴσως θὰ τοῦ κόστους πιὸ

πολὺ καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ φοβεροὺς πό-
νους. Ὅχι γιὰτὶ ἦταν πιὸ βάρβαρο
καὶ πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα Πα-
θήματα, ἀλλὰ γιὰτὶ προερχόταν ἀπὸ
τοὺς δικούς Του, ἀπὸ τοὺς Μαθητάς
Του. Συνήθως δὲν τὸ τοποθετοῦμε μα-
ζὶ μὲ τὰ Πάθη. Σίγουρα, ὅμως εἶναι
ἐνὰ ἀπ' τὰ πιὸ σκληρὰ καρφιά, ποὺ
τρύπησε τὴν καρδιά τοῦ Κυρίου.

Ποιὸ ἦταν αὐτό; Θὰ σκεφθῆτε, ἴσως,
ὅτι εἶναι ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα. Γιατὶ
κι' ἐκεῖνος ἦταν ἀπ' τὸν κύκλο τῶν Μα-
θητῶν. Δὲν εἶναι, ὅμως, αὐτό. Εἶναι
κάτι, ποὺ ἔγινε ὄχι μόνο ἀπὸ ἕνα Μα-
θητὴ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλους μα-
ζί. Εἶναι κάποια φιλονικία, ποὺ ἔγινε
μεταξὺ τῶν Μαθητῶν.

Προχωροῦσαν ὅλοι μαζί πρὸς τὰ Ἱε-
ροσόλυμα. Ὁ Κύριος, προβλέποντας τί
ἐμελλε νὰ τοῦ συμβῇ μέσα σ' αὐτὴ τὴν
πόλη, ἀλλὰ, τὸ πιὸ σπουδαῖο, γνωρίζον-
τας τί ἔγκλημα θὰ ἔκαναν οἱ κάτοι-
κοί της ἀπέναντί Του, προχωροῦσε τὸ
δρόμο μὲ βαρεῖα καρδιά. Ὅταν μάλι-
στα, ἀντίκρουσε τὴν πόλιν ἀπὸ μακριά,
δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνη-
σή Του καὶ ἔκλαψε. Ἀνοίγοντάς τους,
λοιπόν, ὁ Κύριος τὴ λυπημένη καρδιά
Του, ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται ἕνα - ἕνα
αὐτὰ ποὺ σὲ λίγο θὰ τοῦ συνέβαιναν:
Πῶς θὰ τὸν ἐπίαναν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ
οἱ ἄρχοντες, πῶς θὰ τὸν δικάζαν καὶ

θὰ τὸν καταδίδαν σὲ θάνατο σταυ-
ρικό, πῶς θὰ τὸν παράδιναν στοὺς εἰ-
δωλολάτρες γιὰ νὰ τὸν ἐμπαΐσουν, νὰ
τὸν φτύσουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν
καὶ στὸ τέλος πῶς θὰ τὸν θανάτωναν,
ἀλλὰ καὶ πῶς Ἐκεῖνος τὴν τρίτη ἡμέ-
ρα θὰ ἀναστήθῃ.

Αὐτὰ τοὺς ἔλεγε μετρῶντας τὶς λί-
γες ἡμέρες, ποὺ θὰ ἦταν ἀκόμη μαζί
τους. Καὶ οἱ Μαθηταὶ Του τί νομίζετε
πῶς ἔκαναν; Μήπως ἄρχισαν τὰ κλά-
ματα, ἀκουοντας πῶς ὁ ἀγαπημένος
τους Διδάσκαλος θὰ πάθαινε αὐτὰ τὰ
μαρτύρια; Μήπως ἐπαναστάτησε ἡ καρ-
διά τους κι' ἀποφάσισαν ν' ἀντίστα-
θοῦν, ἐμποδίζοντας τέτοια φρικτὰ γε-
γονότα; Ἡ μήπως ἄρχισαν νὰ σκέ-
πτονται καὶ νὰ ἐρωτοῦν τὸν Κύριο τί
θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν αὐτοί, ἀφοῦ σὲ
λίγο τέτοια πράγματα ἐμελλε νὰ τοῦ
συμβοῦν;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἐκεῖνοι ἄρ-
χισαν νὰ μαλώνουν μεταξὺ τους, γιὰ τὸ
ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος!
Ἀς ἀφίσουμε πῶς ποτὲ, μὲ κανέναν
τρόπο, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε μὴν στὸ
μυαλό τους μιὰ τέτοια σκέψη, ἀλλὰ
ἐπὶ τέλους, καὶ ἂν ἀκόμα παραδεχθῶ-
με, πῶς σὰν ἄνθρωποι κι' αὐτοὶ μπο-
ροῦσε κάποτε νὰ εἶχαν σκεφθῇ κατὶ τέ-
τοιο, βρῆκαν αὐτὴν τὴν ὥρα νὰ μαλώ-
νουν γι' αὐτό; Μαάλιστα, αὐτὴν τὴν ὥ-
ρα βρέθηκαν νὰ τὸ θυμηθοῦν!

Τὴν ἀφορμὴν τὴν ἔχετε. Τὴν ἔδωσε ἡ
μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ἐ-
κεῖνη, ὑστερὰ ἀπὸ ὅσα εἶχε πῇ ὁ Κύ-
ριος γιὰ τὰ ἅγια Πάθη Του, τὸν πλη-
σίασε. Τὸν προσκύνει μέχρι κάτω στὸ
χῶμα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ
τὴς κἀνὴν μιὰ χάρη γιὰ τὰ παιδιὰ της.
Καὶ ὅταν Ἐκεῖνος τὴ ρώτησε ποῖα χά-
ρη ἦταν αὐτή, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε,
πῶς ἤθελε νὰ τοὺς δώσῃ τὶς δυὸ πιὸ
σπουδαῖες θέσεις, στὴ βασιλεία Του!
Μόλις ὅμως οἱ ὑπόλοιποι πληροφορή-
θηκαν τί εἶχε συμβῇ, ἄρχισαν νὰ ἀγα-
νακτοῦν καὶ νὰ θυμῶνουν μὲ τὸν Ἰακώ-
βο καὶ τὸν Ἰωάννη. Ὅχι ὅμως γιὰτὶ
σὲ μιὰ τέτοια κρίσιμη στιγμή, τὴν ὥρα
ποὺ τοὺς μιλοῦσε ὁ Κύριος γιὰ τὰ Πα-
θήματα Του, ἐκεῖνοι ἀπασχολοῦσαν τὸ
μυαλό τους μὲ τὶς τιμὲς καὶ τ' ἀξιώ-
ματα, ποὺ θὰ ἔπαιρναν ὄχι, ἀλλὰ ἀ-
γανάκτησαν γιὰτὶ ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ
Ἰωάννης τόλμησαν νὰ σκεφθοῦν, πῶς
αὐτὲς τὶς θέσεις ἔπρεπε νὰ τὶς πάρουν
αὐτοὶ καὶ ὄχι οἱ ἄλλοι! Ὁ καθένας
τους, βλέπετε, γιὰ τὶς θέσεις αὐτὲς θε-
ωροῦσε, ὅτι ὁ πιὸ κατάλληλος ἀπ' ὅ-
λους ἦταν ὁ ἴδιος. Γι' αὐτὸ θυμῶσαν.

Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι καὶ σεῖς θὰ ἔ-
χετε κάπως θυμῶσε μαζί τους. Ἴσως
ἔχετε σκεφθῇ μέσα σας: «Μὰ ἦταν κα-
τάστασις αὕτη;» Ἀλλὰ ἂς μὴ σπεύσου-
με νὰ τοὺς καταδικάσουμε. Ἀς ἀνακρί-
νουμε πρῶτα τὸν ἑαυτὸν μας: τί θὰ
ἐκάναμε ἐμεῖς στὴ θέση τους; Θὰ συμ-
περιφερόμασταν ἄραγε διαφορετικά;
Καὶ ἂν ἡ συνείδησή μας μᾶς πληροφο-
ρῇ πῶς ἡ δικὴ μας ἡ συμπεριφορὰ
θὰ ἦταν καλύτερη, ἂς μὴ σταματήσου-
με. Ἀς μὴ εἰμαστε τόσο βέβαιοι γι'
αὐτό. Ἀς προσπαθῶμε νὰ τὸ ἐλεγ-
ξουμε καλύτερα. Ἀς θυμηθοῦμε τί εἴ-
χαμε αἰσθανθῇ κάθε φορὰ ποὺ βλέπομε
πῶς κάποιοι παίρνει μιὰ πρωτοκα-
θεδρία, μιὰ πρωτεία, τί αἰσθανόμαστε;
Μήπως τὸν ζηλεύουμε; Μήπως προσ-
παθοῦμε μέσα μας νὰ ἐλαττώσουμε τὴν
ἀξία του; Μήπως, παραδείγματος χά-
ριν, λέμε, ὅτι δὲν τοῦ ἀξίζει μιὰ τέ-
τοια θέση, ἢ ὅτι ἡ τύχη τὸν βόηθησε
καὶ ὄχι ἡ ἀξία του, ὅτι ἔβαλε «μέσα»
γιὰ νὰ πετύχῃ ὅ,τι ἐπέτυχε καὶ τὰ ὁ-
μοια; Ἀν στίς περιστάσεις αὐτὲς ὁ-
κιμάζουμε κατὶ τέτοια αἰσθήματα, τότε
ἂς μὴ εἰμαστε καὶ τόσο βέβαιοι γιὰ
τὸ τί θὰ κάναμε, ἂν τότε καὶ μεῖς βρι-
σκόμασταν στὴ θέση τῶν Μαθητῶν... Θὰ
κάναμε τὰ ἴδια καὶ ἴσως χειρότερα.

Γι' αὐτό, ἐμβαθύνοντας στὸ νόημα
τῶν Παθῶν καὶ ἀτενίζοντας τὸ Σταυρὸ,
ἂς πάρουμε ἕνα μεγάλο παραδειγμα
γιὰ τὴ ζωὴ μας. Ἐκεῖνος, ὅπως τοὺς
εἶπε ἀμέσως μόλις εἶδε τὰ μαλώματά
τους, δὲν ἤλθε γιὰ νὰ πάρῃ πρωτοκα-
θεδρίες. Οὔτε ἤλθε γιὰ νὰ τὸν ὑπηρε-
τοῦν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ
τοὺς ἄλλους. «Οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι,
ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Ἦλθε γιὰ
νὰ προσφέρῃ τὴ ζωὴ Του γιὰ τὴν ἀπο-
λύτρωσή μας.

Τὸ μάθημα, λοιπόν, ποὺ βγαίνει ἀπ'
τὰ ἅγια Πάθη, εἶναι πῶς ἡ μεγαλύ-
τερη, ἡ σπουδαιότερη πρωτεία, τὸ πιὸ
σπουδαῖο πρωτεῖο εἶναι ἡ ὑπηρεσία
πρὸς τοὺς ἄλλους, ποὺ φθάνει μέχρι
τὴν ὁλοκληρωτικὴ θυσία. Ἀν θέλουμε
νὰ γίνουμε πραγματικά πρῶτοι, πραγ-
ματικά μεγάλοι, τότε θὰ πρέπει νὰ ἀ-
κολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Κυ-
ρίου μας. Θὰ πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ βα-
δίσουμε τὸ δρόμο τῆς θυσίας. Ὅσο
μεγαλύτερη θὰ εἶναι ἡ θυσία μας, τόσο
περισσότερο θὰ μοιάζουμε μὲ Ἐκεῖνον,
ποὺ γιὰ μᾶς δέχθηκε νὰ καρφωθῇ πάνω
στὸ Σταυρὸ.

Ὁ Πατὴρ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Τὰ παιδιά γράφουν γιὰ τὴν 25 Μαρτίου

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ μὲ τὸν
ἄσπρο κρίνο στὰ χεῖρ, ἔφερε στὴν Παρθένη Μαρίαν
τὴν χαρμόσυνη εἰδηση τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ.
Τὴς εἶπε πῶς θὰ ἔρθῃ ὁ Σωτὴρ, ὁ Θεάνθρωπος,
ποὺ ἐμελλε νὰ γίνῃ ἰνδαλμα τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων σὰν Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.
Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμη θὰ τὴν
θυσιάσῃ, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ λά-
σπη, ἀπ' τὸ βούρκο τῆς ἁμαρτίας!

Ἐκείνη τὴν ἴδια μέρα, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ
Χριστοῦ τὸ γερμανικὸ χεῖρ τοῦ ἐπισκόπου Γερμα-
νοῦ ἀξιώθηκε νὰ ὑψώσῃ τὴν Γαλανόλευκη, καὶ μιὰ
φωνὴ ἀδύνατη σὰν ἄχος νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη
του στὴ μονὴ τῆς Ἁγίας - Λαύρας «Ἐλευθερία ἢ
Θάνατος». Ὁ ἄχος ἐκεῖνος, ποὺ μεταβλήθηκε σὲ
ἐξέπνομα χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ
λαοῦ κι' ἔκανε μιὰ φωνὴ βροντερὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ
στόμα του «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος». Μιὰ φωνὴ
ποὺ συνετάραξε σύσσωμη τὴν Τουρκία καὶ τὴν
ἔκανε νὰ ἀφήσῃ τὰ δνείρα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.
Ἡ φωνὴ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα ἐνὸς ἀδύνατου
καὶ ἐξασθενήσαντος λαοῦ. Ἡ φωνὴ ποὺ ἔκανε τὰ
καριοφύλια τοῦ Μαῦρο νὰ βροντήσουν, νὰ πάρουν
φωτιά, βγαλμένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ φωνή, καὶ
νὰ σκορπίσουν τὸν ὄλεθρο... Αὐτὴ τὴν ἴδια μέ-
ρα σηκώθηκε νὰ γιορτάσουμε! Μὲ μιὰ ψυχὴ, μὲ
μιὰ πνοή, μὲ μιὰ καρδιά, ἐνωμένοι ἀπ' τὴν ἀγά-
πη ποὺ μᾶς δίδαξε ὁ Χριστὸς. Καὶ οἱ σάλπιγγες

ἂς σαλπίσουν, δυνατὰ γιὰ νὰ ἀκούσῃ ὅλος ὁ κό-
σμος. «Οἱ Ἕλληνες δὲν ζοῦν σκλαβωμένοι καὶ
ξέρουν νὰ πεθάνουν».

ΚΩΣΤΗΣ ΡΟΥΣΟΣ (Τρίπολη)

ΤΟ ΣΟΥΛΙ

Ποῦ πρέπει Σούλι μου ἐσὲ
ἢ χώρα νὰ σὲ γράφῃ
ποῦ μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα σου
ἦρως ἔχεις θάψει;
Γιὰ νὰ σὲ γράφῃ σὲ χαρτί
φοβοῦμαι νὰ μὴ λυῶσῃ
κι' ἀπὸ τὸν κόσμο θὰ χαθοῦν
οἱ ἦρωές σου, οἱ τόσοι.
Λάμπρος Τζαβέλας, Μπότσαρης
ἔνδοξοι πολεμάρχοι
ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ ὁ ντουινιάς
πάντοτε πρέπει νάχῃ.
Τ' ὄνομά τους τὸ λαμπρὸ
πρέπει νὰ λαμπυρίξῃ
κι' ἡ δόξα τους ἢ λατρευτὴ
τὸν κόσμο νὰ φωτίξῃ.
Δὲν δύναται ἡ μοῦσα μου
γιὰ νὰ τοὺς τραγουδήσῃ
καὶ τοῦ Ζαλόγγου τὸ χορὸ
στὸν κόσμο νὰ θυμίσῃ.

ΠΑΝ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
(Γυμνάσιον Κορυνθίας)

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

«Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει!» Καὶ ποῖος
δὲν παραδέχεται ὅτι μιὰ γωνίτσα γῆς ποὺ λέγεται
Ἑλλάδα δὲν πέθανε ποτέ;

Ἦ, Ἑλλάδα γέννα ἡρώων, σὺ ποὺ ἔσωσες τὸν
κόσμο, καὶ τὸν ἔδωλες ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ βαρ-
βαρισμοῦ, πῶς νὰ μὴν σὲ δοξάζουν ὅλοι οἱ λαοὶ
καὶ περισσότερο ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες; Δὲν εἶσαι
οὐ ποὺ νίκησες τοὺς Πέρσες στὴν Σαλαμίνα, τὶς
Θερμοπύλες, τὶς Πλαταιές, κι' ἔγραψες μὲ χρυσὰ
γράμματα τὶς σελίδες τῆς ἱστορίας; Δὲν εἶσαι ἐσὺ
ποὺ δόξαληρα τετρακόσια χρόνια στέναζες κάτω
ἀπὸ τὸ βαρβαρότερο ἔθνος τὴν Τουρκία, ποὺ ὅλοι
οἱ λαοὶ σὲ νόμιζαν πεθάνει — γιὰτὶ στὴν θέση
σου θὰ ἔσθωναν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Καὶ
ὅμως! Ἀν καὶ ὑποδουλώθηκες κι' ἐλύγισες, οἱ
ψυχὲς ὅμως τῶν παιδιῶν σου κράτησαν ἄσβεστη
τὴν ἰδέαν τῆς ἀπελευθερώσεως.

Γιὰτὶ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν ζῇ σκλαβωμένη. Κι'
ἔτσι μέσα στίς ἀτσάλινες ψυχὲς τῶν παιδιῶν σου
ζωντάνεψε ἡ ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως, ποὺ μιὰ
μέρα, μέρα δοξασμένη, ὁ Παλαιὸν Πατριῶν Γεωρ-
γίου, παίρνει τὸ παραπέτασμα τῆς Ἁγίας Πύλης
καὶ τὸ κάνει σημαία, σημαία τῆς ἀπελευθερώσεως.

Καὶ τότε τρέξαν ἀπὸ κάτω τῆς χιλιάδας ἀπὸ
τὰ παιδιά σου π' ὀρκίστηκαν στὸ λάβαρο καὶ
διατάλησαν στὰ πέτατα τῆς γῆς ἐνῶ ἐλευθερω-
θοῦν ἢ νὰ πεθάνουν.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ
(Φλάμπουρον Φλωρίνης)

Γιά να γνωρίσουμε την ΕΛΛΑΔΑ

Κάτω απ' τὸν ἴσκιο τοῦ Παρνασσοῦ

Ύστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή μας στὴν Ἀράχωβα, ἀνηφορίσαμε λίγο ψηλότερα στὶς πλαγιές τοῦ Παρνασσοῦ, γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν ἐξαισία ἀποψη.

Ἦταν ἀνοιξη πιά. Τὰ χιόνια λιώνανε στὶς κορφές καὶ πλημυρίζαν τὶς χαράδρες ἀπὸ χειμάρρους.

Μὰ ὁ ἥλιος ἦταν ζεστός καὶ τὰ μικροπούλια χορεύανε πάνω στ' ἀνθισμένα θαμνόκλαδα. Μέλισσες καὶ σφήκες, ζουζούνια κάθε λογῆς ποῦχαν βγάλει φτερά γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὴν ἀνοιξη ποὺ ἐρχόταν ἐφέτος ἀντάμα μετ' τὴ Λαμπρή, γέμιζαν χαρούμενο βουητὸ τὸν ἀέρα.

Ἡ φύση βρισκόταν στὴ γλυκειά της ὥρα, ποὺ λέει ὁ ποιητής.

Πήραμε τ' ἀνηφόρι δίπλα σὲ μιὰ ρεματιά ποὺ μᾶς γέμιζε δέος. Τόσο ἦταν ἀπότομες οἱ πλαγιές της. Ἡ κοίτη της εἶναι ἀόρατη καὶ γεμάτη μυστήριο. Γιατὶ τὴ σκεπάζουν ἐκεῖ, στοῦ γκρεμοῦ τὸ βάθος, τὰ βουερά κι' ἀφρισμένα νερά ἐνὸς ξεροπόταμου, ποὺ τὴν ἐποχὴ τούτη βρίσκεται σὲ δράση.

Κούραστικό τὸ ἀνέβασμα εἶπε ὁ Φάνης σὲ λίγο.

— Ἀμ ποὺ νὰ συνεχίστης τὴν πορεία ὡς τὶς κορφές τοῦ Παρνασσοῦ, εἶπα.

Θυμάμαι αὐτὴ τὴ διαδρομὴ. Τὴν ἔκανα ἓνα καλοκαίρι καὶ δὲ θὰ τὴν ξεχάσω. Πήγαμε στὸ Ἐλαφόκαστρο, ἓνα πολὺ ὠραῖο ὄροπέδιο, ποὺ ἔχει ὑψόμετρο χίλια εἴκοσι ὀκτὼ μέτρα. Ἀπὸ κεῖ συνεχίσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ ἓνα περίφημο ἐλατόδασος καὶ φτάσαμε στὸ «Κηρύκειο Ἄντρο» ὅπως τὸλεγαν οἱ ἀρχαῖοι.

— Στάσου, θεῖα, δὲν ἔχει αὐτὴ ἡ σπηλιὰ κάποια σχέση μετ' τὸν πρῶτο κατακλυσμὸ;

— Ναί ἐκεῖ κρύφτηκαν κι' ἔζησαν γιὰ καιρὸ ὁ Δευκαλίωνας κι' ἡ Πύρρα ποὺ σώθηκαν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ, ὥσπου νὰ χτίσουν τὴν πολιτεία τους.

— Τὴ Λυκώρεια, ἔτσι δὲν τὴν ἔλεγαν; Ρώτησε ὁ Φάνης ἐνθουσιασμένος ποὺ εὗρεσκε πάλι εὐκαιρία νὰ καταπιασθῇ μετ' τοὺς πολυαγαπημένους του φίλους. . . τοὺς Ἀρχαίους Ἕλληνες.

— Ναί, Λυκώρεια τὴν ὠνόμασαν.

— Μὰ κάπου ἐδῶ πρέπει νάταν.

— Ἀκριβῶς, κοντὰ στὴν Ἀράχωβα βρέθηκαν τὰ εἰρεπιά της. Τί ξέρεις γι' αὐτήν;

— Μὰ νομίζω σ' αὐτὸ τὸ μέρος στάθηκε ἡ κιβωτὸς τοῦ. . . Νῶε τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

— Τῆς μυθολογικῆς Ἑλλάδος θέλεις νὰ πῆς, Φάνη. Νὰ σοὺ πῶ, ταιριάζει μετ' τὴ βουὴ τῶν νερῶν ποὺ μᾶς συνοδεύει, νὰ ξαναθυμηθούμε τὸν κατακλυσμὸ. Καὶ θαρρῶ πὼς θὰ σάρεσε νὰ μοὺ πῆς τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ἱστορία ποὺ θυμίζει τόσο τὴ Βίβλο;

— Ναί θεῖα ἔχω διαβάσει ἓνα περιφημὸ διήγημα τόσο παραστατικό ποὺ μπορῶ νὰ σοὺ δώσω μερικὲς εἰκόνες ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴν Ἀράχωβα, δηλαδὴ στὴν Ἀρχαία Λυκώρεια, τὴν παλιότερη πολιτεία. . .

— Σ' ἀκούω μ' ὅση δύναμη ἀκοῆς μοὺ ἀφήνει ὁ χειμάρρος.

Κι' ὁ Φάνης ἄρχισε νὰ μοὺ διηγείται.

«Κάποτε, λέει, οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν τόσο κακοί, ποὺ ὁ Δίας βουλήθηκε νὰ τοὺς καστρέψῃ. Κάλεσε λοιπὸν σὲ συμβούλιο τοὺς Θεούς.

— Κάψε τους με τοὺς κεραυνούς σου, φώναξε ὁ Ἥφαιστος.

— Κίνησε πόλεμο τὸν συμβούλεψε ὁ Ἄρης.

— Ὁ Ποσειδῶνας χαμογελοῦσε εἰρηνικά.

— Μιὰ ποὺ γυρεύε καταστραφικό ἔσσο, εἶπε, τὸ καλλίτερο εἶναι τὸ νερὸ. Ἀπ' αὐτὸ δὲ γλυτώνει κανένας.

— Ἐχεις δίκιο, συμφώνησε ὁ Δίας. Ὁ ἀνοῖξω λοιπὸν τοὺς κατακλυσμούς τοῦ αὐανοῦ καὶ θὰ κάμω κατακλυσμὸ. Νὰ μὴ μείνῃ ζωὴ πουθενά. Μὰ ὁ Δευκαλίωνας, γιὰ τὸ Προμηθεὺς ἤξερε ἀπ' τὸ σοφὸ τοῦ πατέρα νὰ φτιάχνῃ πλεούμενα. Κι' ὅταν ἡ μάνα Γῆ εἶπε στὸ μεγάλο Τιτᾶνα ποὺ ἦταν δεμένος στὸν Καύκασο τὴν ἀπόφαση τοῦ Δία, ὁ Προμηθεὺς φώναξε τὸ γιό του καὶ τοῦπε:

— Ἀκου, παιδί μου, ὁ Δίας θὰ κάμῃ κατακλυσμὸ νὰ ρημάξῃ τὴν πλάση. Ἄκου προσεκτικά μετ' τὸν τρόπο θὰ βρῇς σωτηρία.

Καὶ τὸν ὁρμήνεψε πὼς νὰ κάμῃ πλεούμενο, πὼς νὰ τὸ κυβερνᾷ μέσα στὰ νερά μετ' κουτιά καὶ πὼς νὰ δέσῃ ἓνα πανὶ στὸ κατάρτι καὶ νὰ τὸ γυρίζῃ κάθε φορὰ κατὰ τὴ φορὰ τοῦ ἀνέμου.

— Κάμε τὸ πλοῖο σου, βάλε μέσα προμήθειες, ἔχε τὸ ἔτοιμο κι' ὅταν δῇς ν' ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ καὶ νὰ κάνουν θάλασσα τοὺς κάμπους ἔμπα μετ' τὴν γυναῖκα σου μέσα κι' ἄφησε τὸ νὰ βρῇ μόνο τρου ἀραξόβλι.

— Ἔτσι ἔγινε.

Κι' ἄξαφνα ὁ Δίας φώναξε τὸν Αἰόλο, τὸν Κύριο τῶν ἀνέμων καὶ τοῦπε.

— Ἄκουσε, παιδί μου, κλείσε ὅλους τοὺς ἀνέμους στ' ἀσὶ κι' ἄφησε ἐλεύθερο μόνο τὸ βορρῶν τὸ νότο. Θὰ γεμίσω σύννεφα βαρεῖα τὰ οὐράνια. Στείλε τον λοιπὸν νὰ τὰ λύσῃ σὲ νεροποντὴ.

Νύχτα καὶ μέρα ἔβρεχε ἀκατάπαυστα. Λίμνιαζαν τὰ χωράφια, σκεπάστηκαν τὰ χαμηλὰ χωριά κι' οἱ κάμποι. Κι' ἡ πλημμύρα ὅλο ἀνέβαινε.

Οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀρχὴ σκαρφάλωσαν στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, ὕστερα ἀναρριχῆθηκαν στὰ δέντρα. Μὰ τὰ σπῆτια γκρεμίζονταν καὶ ξεριζώνονταν τὰ δέντρα. Οἱ ναυαγοὶ ἄρχισαν τότε τὸ κολύμπι. Ὁλόκληρες φαμίλιες πήραν τὰ βουνα. Ὁ τρόμος ἔδωξε τὴν ἀγριάδα, τὴ διχόνοια, τὸ μίσος. Ξέχασαν τὴν πείνα καὶ τὸ κοῦρο κι' ἄλλο κίνδυνο δὲν ἐβλεπταν παρὰ τὸ νερὸ. Ὁ λύκος κολυμποῦσε δίπλα μετ' τ' ἀρνί, ἡ τίγρη συντροφιά μετ' τὸ ζαρκαδάκι. Δὲν ὠφελοῦσε πιά τὸν Ταῦρο ἡ μεγάλῃ του δύναμη οὔτε τὸ ἐλάφι ἡ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του. Μόνο τὰ πουλιὰ πιστεύτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ γλύτωναν. Ἀνοῖξαν τὰ φτερά τους τρομαγμένα καὶ φτεροκοποῦσαν, μὰ στὸ τέλος ἐπέφταν κι' αὐτὰ κουρασμένα καὶ πνίγονταν.

— Περιφημὴ ἡ περιγραφή σου, Φάνη, ἔκοψα τὸν ἀφηγητὴ. Κι' εἶναι τόσο ἐπικαίρη τούτῃ τὴν ἐποχὴ ποὺ δοκίμασαν τοῦ νεροῦ τὴν ἀγρία δύναμη οἱ καύμενες οἱ Κάτω Χώρες καὶ ἡ Ἀγγλία. Μὰ πές μου τώρα τί ἔγινε ὁ Δευκαλίωνας;

— Ἐνῶ μ' ἐρῶνυχτα ἔβρεχε ἀδιάκοπα, ἐξακολούθησε ὁ Φάνης. Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

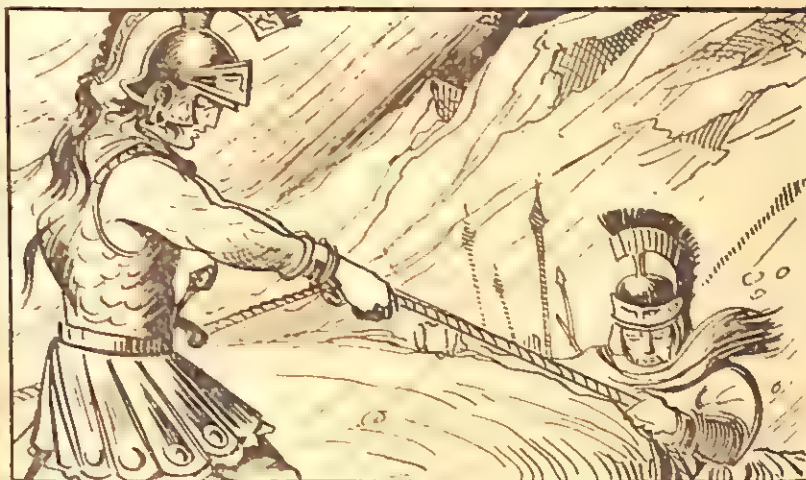
Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

Ἡ γῆ ἔγινε μιὰ θάλασσα. Μόνο μιὰ κορφὴ φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ κορφὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Παρνασσός.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

37 — Έγώ θα τους οδηγήσω, είπε η Κύνα.
 'Ο 'Αλέξανδρος έσμιξε τα φρύδια. 'Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, μα πώς να της άβνηθή! 'Αφού δέχτηκε να φορέσει άρματωσιά ήταν ίση με όλους. Την είδε εύλύγιστη κι' έλαφρή σαν παιδούλα, μπροστά από όλους και την καμάρωσι.
 — Πολύ καλά, είπε σοβαρός. Προσπαθήστε, λοιπόν, ν' άνεβήτε στο κάστρο, γενναίοι μου. Κι' όταν θάστε πιά στην κορφή βγάλε το άσπρο σου πέπλο, Κύνα, κι' άνέμισέ το. Αυτό θάβαι το σημείο πώς φτάσατε. Τότε θα διατάξω επίθεση για ν' άποσπώσω την προσοχή του έχθρου!

38 'Η άναρρίχηση ήταν άφάνταστα δύσκολη.
 Κάρφωσαν τους πασσάλους στο πηγμένο χιόνι, έδεναν ύστερα σκοινιά και τραβούσαν ό ένας τόν άλλο. Είχαν διαλέξει το πιο άπακρημνο, το πιο άδατο μέρος του βράχου, που οι έχθροί ούτε συλλογίστηκαν να φρουρήσουν.
 Τα χερσάματα της δεύτερης μέρας, οι κάτοικοι του βράχου τους είδαν πάνεν άπ' τα κεφάλια τους και τους πήραν για ξωτικά.
 — Οι φτερωτοί άνθρωποι βρέθηκαν μνηστε τότε στον 'Οξυάρτη, ό 'Αλέξανδρος. Παραδώσου, άν θες τη ζωή των δικών σου.

39 Την ίδια στιγμή ήρθε, μέσα άπ' το κάστρο, ή είδηση στον 'Οξυάρτη πώς ή κόρη του κι' ή γυναίκα του ήταν αιχμάλωτες.
 Άνοιξε λοιπόν τις πύλες και δέχτηκε τόν 'Αλέξανδρο με τιμές.
 "Όταν ή Κύνα είδε τη Ρωξάνη θαμώθηκε άπ' την εξαίσια όμορφιά της. Είχε ακούσει πώς, ύστερα από τη Στάτειρα, τη βασίλισσα πούχε τώρα πεθάνει, ή κόρη του 'Οξυάρτη ήταν ή πιο όμορφη κόρη της 'Ασίας. Μα τούτο που έβλεπε ξεπερνούσε τη φήμη.
 Η Ρωξάνη πήρε την Κύνα για τόν 'Αλέξανδρο, μα εκείνη της είπε πώς ήταν ή Κύνα, ή αδελφή του.

40 Το γλυκό πρόσωπο της νεαρής πολεμήστριας είχε κερδίσει τη συμπάθεια της μικρής αιχμάλωτης. Και σαν έμασε πώς το νέο αυτό παλληκάρι ήταν γυναίκα, ή συμπάθειά της έγινε θαυμασμός.
 — Τώρα έξηγά τους θριάμβους του άδελφού σου, είπε ή Περσίδα. Άν οι γυναίκες σας είναι τόσο γενναίες, τί θάβαι οι άντρες κι' αυτός που τους κυβερνά;
 Σε λίγο, ήρθε ό πατέρας της και της είπε χαρούμενος πώς τα πάντα τελείωσαν με ειρήνη κι' ό βασιλιάς θα τιμούσε εκείνο το βράδυ τη στέγη τους.

41 Το συμπόσιο είχε στηθή πλούσιο πάνω στο Σογδιανό βράχο. 'Ο 'Αλέξανδρος πήρε την πρώτη θέση έχοντας δεξιά τη Ρωξάνη κι' άριστερά του τόν 'Οξυάρτη.
 'Ο 'Αλέξανδρος γύριζε όλη την ώρα το βλέμμα του στην ώραία Περσίδα, που πάντα κοκκίνιζε όταν συναντούσε τα μάτια του.
 — Δεν ήξερα, είπε μία στιγμή ό 'Οξυάρτης πώς έχει τις άμαζόνες της κι' ή Εύρώπη. 'Ο θρύλος άπ' τα πανάρχαια χρόνια θέλει την Πενθεσίλεια κόρη της 'Ασίας. Μα ή αδερφή σας τόν διαμεύει.
 — Η αδερφή μου είναι το πιο παράξενο πλάσμα που ξέρω, είπε ό 'Αλέξανδρος τρυφερά. Με λατρεύει.

42 — Και πού βρίσκετε το παράξενο στή λατρεία μιάς αδερφής για τόν άδελφό της; ρώτησε ό 'Οξυάρτης.
 — Μα, με λατρεύει πάνω άπ' όλα. Κι' από το παιδί της άκόμα.
 Την Κύνα την πάντρεψαν στην πατρίδα μ' ένα βασιλόπουλο, τόν 'Αμύντα, το γιό του Περδίκου. Έ λοιπόν, ξέρετε τί έκαμε; 'Όταν άνακάλυψε πώς ό άντρας της μ' επιβουλευόταν τόν άρση. Τώρα, πούμεινε χήρα, — τούσε εκείνος για να την πάρη βασίλισσα... — ήρθε κοντά μου γιατί ό προδότης πλήρωσε βέβαια το έγκλημά του — ήρθε κοντά μου και φόρεσε άντρική πανοπλία. Αυτή είναι ή Κύνα, ή αδερφή μου. Την είδατε άπ'ό πάνω άπ'ό το κάστρο σας.
 (Συνεχίζεται)

ΟΙ στρατιώτες του πιλάτου, έχουν στήση γλέντι τρικούβερτο πάνω στο Γολγοθά. Τρώνε, πίνουν και χαχανίζουν! Πίνουν για να ξεσταθούν και να συνέλθουν κάπως από τις τόσες συγκινήσεις της πολυθρόνης αυτής ημέρας. Καί κουβεντιάσουν...

Καί λένε για χίλια δυό!...

Μιλούν για τη Ρώμη και για τον Καίσαρα. Για τις δόξες της αγαπημένης πατρίδας... Μά ξαναγυρίζουν χωρίς κι' αυτοί να τὸ καταλάβουν στὸ ζήτημα πού τους βασανίζει τὴν ψυχὴ!

Εἶχαν σταυρώσει τὸ Χριστό! Κι' εἶχαν κάμει τόσο κέφι μαζί του! Γέλασαν μετὴν καρδιά τους, σὰν τοῦ φόρεσαν τὸν κόκκινο ἐκεῖνο χιτῶνα καὶ τοῦ πέρασαν στὸ κεφάλι τὸ στεφάνι μετὰ τρομερὰ ἐκεῖνα ἀγκάθια πού τοῦ μάτωναν τὸ μέτωπο!

— Κι' ὅμως, εἶπε ὁ Πλίνιος! σὲ μιὰ στιγμή συντριβῆς. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ συγχωρήσω στὸν ἑαυτό μου. Καθὼς τὸν μπάτσιζα αὐτὸς χαμογελοῦσε μετὰ μιὰ θεῖα καλωσύνη! Καὶ καθὼς τὸν περιπαίζαμε δὲν ζωγραφίζοταν στὸ πρόσωπο του οὔτε ἀγανάκτηση οὔτε παρόμοιο! Λὲς καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ κατὰδικου δὲν φωλεύει οὔτε μίσος οὔτε ἄλλη κακία...

— Ἀπὸ πότε ἐγίνες τόσο αἰσθηματίας; κοροϊδεύει ὁ Ὁράτιος! Μήπως ὅταν τὸ κρασί ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι σου καὶ σκοτίζει τὸ μυαλό σου;

— Κι' ὅσο θυμάμαι! ξαναεἶπε ὁ Πλίνιος, νὰ πιάνεται ἡ ψυχὴ μου καὶ νοιώθω ἕνας βάρος στὴν καρδιά...

— Μιλάει, τώρα κι' ὁ Πλίνιος, εἶπε ψευδοθυμωμένα ὁ Ὁκτάβιος πού φοροῦσε τὸ χιτῶνα τοῦ Σταυρωμένου. Ἐσύ τοῦκαμες τίς μεγαλειότερες νίκες. Ἐσύ δὲν τοῦ ἔλεγες: «Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρό»; Καὶ δὲν τοῦ ξανάπες κατόπι μετὰ εἰρωνεία «ἄλλους ἔσωσες καὶ τὸν ἑαυτό σου δὲν μπορεῖς νὰ σώσεις»;

— Δὲν λέω, εἶπε ψιθυριστὰ ὁ Πλίνιος. Εἶπα κι' ἔκαμα κι' ἄλλα χειρότερα... Κι' αὐτὸς μετὰ πικρὸ χαμόγελο προσευχήθηκε στὸ θεό του, στὸ θεὸ τῶν Ἑβραίων. «Πατέρα μὴν τοὺς ξεσυνερίζεις. Δὲν καταλαβαίνουν τὴν κάνουνα». Μὰ δὲν εἶναι τὰ λόγια πού μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωση... Εἶναι ὁ τρόπος πού τὰ εἶπε!

Ἔτσι οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες κουτσοπίνουν γιὰ νὰ ξεσταθοῦν ὥσπου ὁ κατὰδικος τοῦ Καϊάφα καὶ τοῦ Ἄννα νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα!

— Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων στὸ Σταυρό, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ὁκτάβιος χά - χά... Καὶ τί ὁμορφα μοῦ πᾶει τὸ ρούχο αὐτοῦ Βασιλέα... Θὰ γίνω, χά - χά, κι' ἐγὼ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

— Ζήτη ὁ Βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ, εἶπαν οἱ ἄλλοι. Καὶ σήκωσαν τὰ κύπελλα τους μετὰ τὸ κρασί γιὰ νὰ κοροϊδέψουν ἰσορροπώστερα τὸ συνάδελφό τους!

— Μόνο...

— Μόνο; διέκοψε ὁ Κλαύδιος πού φοροῦσε τοῦ Χριστοῦ τὰ σανδάλια.

— Μόνο πού ἐγὼ, δὲν θὰ κάμω τὴ χάρη στὸν Ἄννα καὶ τὸν Καϊάφα νὰ μετὰ κρεμάσῃ στὸ σταυρό!

— Ἀλήθεια, διέκοψε, παίρνοντας σοβαρὸ ὄψος ὁ Ὁράτιος, ὁ πὺρ κουσομπόλης τῆς παρέας. Λίγο καὶ θὰ ξεχνούσα μπόλικες φασαρίες... Τὸ ἀντρίγγιο βρίσκεται στὰ μαχαίρια...

— Καὶ πού τὰ ξέρεις ἐσύ; ρώτησε ὁ Τιβέριος, πού κουτσόπινε χαχανίζοντας τόση ὥρα χωρὶς νὰ μιλήσῃ!

— Τὰ ξέρω. Μοῦ τὰ εἶπε ὁ δούλος τοῦ Πιλάτου. Ἡ Πιλάταινα τὴν πῆρε κατάκαρδα, τὴ σταύρωση τοῦ Ναζωραίου καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιο της. Ὅλη τὴν ἡμέρα κλαίει... Καὶ δὲν θέλει νὰ δῇ οὔτε στὰ μάτια τὸν ἄντρα της. Ὡστόσο ὁ Πιλάτος μπῆκε μέσα στὸν κοιτῶνα της. Μ' αὐτὴ μετὰ φωνὴς τὸν πέταξε ἔξω... Καὶ τοῦπε λέξεις βαρεῖες. Φύγε ἀπὸ δῶ, δολοφόνε!

Ἀμθως, Υἱὸς Θεοῦ, ἦν Οὗτος

Καὶ ἀκουσα κι' ἐγὼ ὁ Κορνήλιος. Μὰ τί ἦν ἡ καμαριέρα... Χά - χά. Τοῦ ἔλεγε... τὰ καλὰ τοῦ... Τὸν εἶπε... ἀνάντρο!... ἔλεγε... τὸ χαιρὲ... τοῦ αὐτοῦ δὲν... τὰ χέρια... αἷμα. Μὰ... πῶς... ἀκούσης.

Καλότυχος πᾶς μπροστὰ, εἶπε ὁ Ὁράτιος... νὰ δῇ καὶ ν' ἀκούσῃ...

— Μὰ ὁ Πιλάτος... τώρα ὁ Ὁκτάβιος, ἐπὶ τὰ χέρια τοῦ μπροστὰ στοὺς Ἑβραίους καὶ εἶπε πῶς εἶναι ἄθως τοῦ αἵματος...

— Ἦμουν κι' ἐγὼ ἐκεῖ, τὸν διέκοψε ὁ Τάκιτος... δὲν θαυμάσει. Ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸ «Οὐαθῆναι». Γιὰ μὴ κακοκαρδίση τὴν ἀρχόντισσα... Μὰ καὶ πάλι... τὰ κατάφερε... Ποιὸς ξέρει πού θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ τὸ μάλωμα τους.

— Καὶ λένε κάτι περίεργα πράγματα, πρόσθεσε τώρα ὁ Πλίνιος. Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἡγεμόνα, εἶδε, λέει τὴ νύχτα κάτι τρομερὰ ὄνειρα πού τὴν εἶχαν ἀπὸ τὴν πρῶτὴ ἀναστατώσει... Δὲν λέει τὰ ὄνειρά της. Δὲν τὸ εἶπε σὲ κανένα... Μὰ κάτι τὸ τρομερὸ εἶδε...

Τὸ γλέντι ἄρχισε νὰ χάνη τώρα τὴ ζωηρότητα καὶ τὰ χαχανητὰ σταμάτησαν. Οἱ στρατιῶτες εἶναι συλλογισμένοι καὶ τὰ κύπελλα δὲν ἀδειάζουν ὅπως πρὶν. Νοιώθουν ὅλοι μιὰ ἀνεξήγητη στενοχώρια!

— Καὶ λένε καὶ κάτι ἀπίστευτα, εἶπε ὁ Κορνήλιος... Ξέρετε πού ἔπιασαν τὸ Χριστό;

— Καὶ βέβαια! Στὸν κῆπο πού εἶναι πρὸ πέρα ἀπὸ τὸν χεῖμαρρο τῶν Κέδρων, ἀπάντησε ὁ Πλίνιος.

— Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Κορνήλιος. Κι' ἐκεῖ, λένε ὁ Ναζωραῖος, ἔκαμε ξανά τὸ θαῦμα του!

— Θαῦμα; ἐπανέλαβε ἐρωτηματικὰ ὁ Τιβέριος!

— Ναί... Καθὼς πῆγαν νὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ οἱ ὀθωπιοὶ τοῦ ἀρχιερέα, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ Πέτρο μοῦ φαίνεται τὸν λένε, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του κι' ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ... δούλου τοῦ ἀρχιερέα...

— Καὶ τί τὸν ἔκαμαν τὸν φίλο; Δὲν τὸν ξεμπερδέψαν ἐπὶ τόπου...

— Ὁ Ἰησοῦς, λένε, παρατήρησε ἄσχημα τὸ μαθητὴ τοῦ γιὰ τὸ ἄπρεπο φέρσιμο του. Καὶ πῆρε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου, πού τὸν λένε Μάλχο καὶ τὸ ξανακόλλησε!...

— Παραμύθια!... εἶπε ὁ Ὁκτάβιος.

— Καὶ ὅμως τὸ ἀκουσα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Μάλχο σήμερα τὸ πρῶτ', ἐπέμεινε ὁ Κορνήλιος.

— Καὶ πιστεύεις τέτοιες ψευτιές; εἶπε ἀδειάζοντας τὸ κύπελλο τοῦ Ὁκτάβιος.

— Μὰ καὶ ἄλλα πράγματα ἀκουσα, εἶπε τώρα ὁ Τάκιτος... Παιδεύτηκε, λέει, ὁ Καϊάφας νὰ φτιάσῃ τὸ Σταυρό!... Παράγγειλε σὲ δυὸ τεχνίτες νὰ κάμουν ἕνα μεγάλο σταυρό. Πρὸ μεγάλο ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους. Μὰ καθὼς δοκίμαζαν νὰ τὸν φτιάσουν τὸ ξύλο, λὲς καὶ ἦταν ζωντανὸ κι' ἀντιστεκόταν. Στριφογύριζε μόνο του, ἔσπαζε καὶ χαλοῦσε... Καὶ πῆγαιναν ὥρες ὁλόκληρες χαμένοι οἱ κόποι τους. Καὶ μόνο, ἕνα ξύλο, κατάφεραν νὰ πελεκήσουν. Τὴ λοιδοριά! Μόνο αὐτὴ δὲν τοὺς ἔφερε ἀντίσταση!...

— Μὰ λένε, εἶπε ὁ Πλίνιος πῶς ἡ Πιλάταινα εἶδε ἕνα ἀλλόκοτο ὄνειρο. Βρισκόταν λέει στὸ δάσος κι' ἐκεῖ μιλοῦσαν μεταξύ τους τὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ. Δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία της καὶ κουβεντιάσαν ἤρεμα!

Εἶχαν μάθει, λέει, πῶς ἀποφάσισαν οἱ Ἑβραῖοι νὰ σταυρώσουν τὸν Ἰησοῦ!

Τὰ δέντρα; Καὶ μιλάνε τὰ δέντρα; παρετήρησε ἄκε-
φος ὁ Κλαύδιος.

Δέ, μιλάουν τὰ δέντρα. Μὰ στὰ ὄνειρα φίλε μου ὅλα
γίνονται!

Λοιπόν;

Ἐκεῖ ποὺ λέτε ποὺ κουδέντιαζαν ἀποφάσισαν νὰ μὴ
δώσουν τὸ ξύλο τους γιὰ νὰ φτειαστῇ ὁ Σταυρός. Μὰ ὅπως,
ἔλεγαν, ἀνάμεσα στοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ βρέθηκε
ὁ Ἰούδας, ποὺ πρόδωσε τὸ δάσκαλο του, ἔτσι κι' ἀνάμεσα
στὰ δέντρα βρέθηκε καὶ τὸ δέντρο ποὺ δὲν δέχτηκε τὴν ἀπό-
φαση...

— Καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ λοιδωριά, εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ
Κλαύδιος...

— Παραμύθια, εἶπε ὁ Τάκιτος.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κατάδικου....

— Ἠλί, Ἠλί, λαμὰ σαδαχθανί...

— Τὸν Ἠλία φωνάζει γιὰ νὰ τὸν σώσει εἶπε κοροϊδευ-
τικὰ καὶ πάλι ὁ Κλαύδιος...

Ἡ ὥρα ἦταν ἔξη καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου κου-
δεντιάζαν ἀκόμα...

Μὰ τί τρομερὸ ἦταν αὐτὸ ποὺ γινόταν;... Μὲ μιὰς
σκοτείνιασε. Ὁ ἥλιος χάθηκε καθὼς ἀνηφόριζε στὴν ἀνα-
τόλῃ... Ἡ φύση ὅλη εἶχε ἀγριέψει... Τὰ πουλιὰ δὲν κε-
λαῖδουσαν γλυκά, ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες μέρες. Τὸ κελάδημα
τους ἦταν ἓνα παράπονο, ἓνας φόβος, μιὰ ἀπειλή. Τὰ σκυ-
λιὰ ἀλυχτοῦσαν φοβισμένα... Ἡ φύση εἶχε ἀλλάξει...

— Οἱ θεοὶ τῶν πατέρων μας ἄς μᾶς φυλάνε ἀπὸ κάθε
κακό, προσευχήθηκε ὁ Πλίνιος!...

Μὰ δὲν ἀποτελεῖωσε τὴν προσευχή του!...

— Τετέλεσται... ἀκούστηκε τώρα μιὰ ἀδυνατισμένη
φωνὴ ἀπὸ τὸ σταυρό. Καὶ τὴν ἴδια στιγμῇ ἓνας δυνατὸς σει-
σμὸς ἔσεισε συθέμελα τὴ γῆ, ἐνῶ ἓνα ἀπαίσιο μουγκρητὸ
ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ ἔγκατα της, σκόρπιζε παντοῦ τὴν ἀγω-
νία καὶ τὸ φόβο... Μιὰ πυκνὴ σκόνῃ ἐπνιγε τὴν ἀγω-
νία καὶ τὸ φόβο... Καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀγριμιῶν οἱ ἀπελπι-
σμένες φωνὲς τῶν Ἑβραίων, ἔφταναν μέχρι τὸ Γολγοθᾶ...

Ὁ Πλίνιος γονατιστὸς τώρα προσεύχονταν στοὺς δι-
κούς του θεοὺς... Στοὺς θεοὺς τῆς Ρώμης... ἐνῶ τὸ σκο-
τάδι ἄρχιζε νὰ διαλύεται ἀπάνω στὸ Γολγοθᾶ. Στὸ θαμπὸ
φῶς τῆς σκοτεινιασμένης μέρας τὰ πρόσωπα τῶν στρατιω-
τῶν, φαίνονται τώρα κατακίτρινα...

Ὁ Ὀκτάβιος τώρα κοιτάζει πρὸς τὸ Σταυρὸ μὲ φόβα
καὶ συντριβή... Καὶ καθὼς τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου ἔχει
γύρει πρὸς τὸ στήθος του κι' ἓνα πικρὸ χαμόγελο φωτίζει
τὸ θεῖο πρόσωπο ὁ Ρωμαῖος στρατιώτης δείχνοντάς τον
φωνάζει:

— Ἀληθῶς, Θεοῦ υἱός, ἦν οὗτος!...

K. A. M.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟ ΔΡΑΜΑ

Ποιήματα τοῦ ἀειμνήστου Χρι-
στιανοῦ ποιητοῦ Γ. ΒΕΡΙΤΗ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

Ἡ πλάσι κλαίει. Μοιρολογοῦν οἱ αἵρες μέσ' τὰ δάση.
Στ' ἀγγελολπάλατα ὀδυρμὸς καὶ γόος ἔχει ξεσπάσει.
Τ' ἀηδόνια πάσαν στὰ κλαδιὰ καὶ σκύψανε ν' ἀκούσουν.
Δάκρυα καὶ ρόδα στάξανε, τὸ θεῖο νεκρὸ νὰ λούσουν.
Φούσκωσ' ἡ ὀδὺν τῇ φτωχῇ καρδιᾷ καὶ πάει νὰ σπάσει.

ΓΛΥΚΕ ΝΥΜΦΙΕ

Ἐγὼ νὰ γίνω θέλησα Θεός,
— ὦ συμβουλή προδότρα, στείρα! —
κι' ἐσέναν, ὦ Χριστέ μου ἐδάλανε
τὴν περιπαιχτικὴ πορφύρα.
Ἐγὼ ν' ἀρπάξω ζήτησα στὰ χέρια μου
στέμμα καὶ σκῆπτρο — ὦ μαύρη πλάνη! —
κι' ἐσύ, Χριστέ μου, τὸ καλάμι ἐκράτησες
κι' ἐφόρεσες τ' ἀκάνθινο στεφάνι.
ὦ Λυτρωτῇ μου! Ὡς ν' ἀνεβῆς στὸ Γολγοθᾶ,
δέξου με νᾶρθω στὸ πλευρό σου,
καὶ σὰν τὸν Κυρηναῖο τὸ Σίμωνα
νὰ πάρω λίγο τὸ σταυρό σου.
Δέξου νὰ βρέξω ἐγὼ τὰ χεῖλιά σου.
Γλυκὲ Νύμφιε νὰ τὰ δροσίσω,
καὶ τὸ ματάδρεχτο σου μέτωπο
μὲ χέρι ἀγάπης νὰ σπογγίσω.
Ἰησοῦ! καθὼς σὲ βλέπω σήμερα
χλωμό, ὑβρισμένο, πονεμένο,
σὲ νοιώθω δυὸ φορές Θεὸ
καὶ δυὸ φορές ἀγαπημένο.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

Βλαστήμιες κι' ἀναθέματα, ξεσποῦν ὀλόγυρά Σου,
φαρμακερὲς σὰν τὰ καρφιά, καὶ σχίζουν τὴν καρδιά σου.
Κι' ὦ πονεμένο μου Χριστέ, στὴν σκοτεινιὰν αὐτῇ,
ποὺ ὁμοία μὲ μαύρη κόλασι χυμᾷ στὸ Γολγοθᾶ σου,
τὶ γλυκοφῶς ἐσκόρπισε τὸ βλέμμα ἑνὸς ληστή.

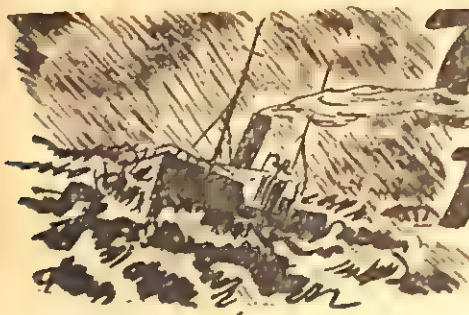
ΑΦΕΣ ΑΥΤΟΙΣ

Ἀμίλητος, ἀκίνητος, θλιμμένος, προδομένος,
καρτερικός...
Γύρω σου ἀχάριστος βογγᾷ καὶ βλαστημᾷ ὠργισμένος
κόσμος κακός.
Μὰ ἐσύ ποὺ δὲν ἀπόστασες στιγμῇ νύχτα καὶ μέρα
νὰ εὐεργετῇς,
μ' ἀγάπη ὑψώνεις τὴ φωνὴ καὶ δέεσαι στὸν πατέρα:
Ἀφες αὐτοῖς.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Χλωμά, τρεμάμενα κεριά,
πολλὰ κεριά, καὶ πᾶνε...
Ἐλα κ' ἐσύ, φτωχὴ ψυχὴ,
μὲ τοὺς λεμονανθοὺς σου,
καὶ στ' ἅγιο ξόδι σκύδοντας
τοῦ Πανωραίου Νεκροῦ
τὸ ματωμένο σῶμα του
Μ' ἀνθοὺς καὶ δάκρυα ράνε.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Πλοιάρχου Γκραντ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Γιατί παιδί μου, γιατί, δὲν ἄφησες τὸν Ταλκάβ ἢ ἐμένα νὰ ριψοκινδυνεύουμε τὴ ζωὴ μας; Ἦταν πιὸ φυσικό. Εἴμαστε πιὸ μεγάλοι ἐμεῖς!

— Μυλόρδε, ἀπάντησε τὸ παιδί μὲ ἕναν τόνο βαθείας εὐγνωμοσύνης στὴ φωνή του, δὲν ἦταν δικό μου χρέος νὰ ριχτῶ στὸν κίνδυνο; Ξεχνάτε ὅτι γιὰ τὸν πατέρα μου βρισκόμαστε ἐδῶ; Ἐπειτα ὁ Ταλκάβ μοῦ ἔχει κιόλας σώσει τὴ ζωὴ μιά φορά. Κι' ἐσεῖς, θὰ σώσετε τὸν πατέρα μου.

ΣΤΗΝ ΠΕΔΙΑΔΑ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ

Ἦτοτε ἀπὸ τὶς πρώτες διαχύσεις, ὁ Παγανέλι, ὁ Ἀουσιν, ὁ Οὐίλσον, ὁ Μαρρέιντυ, ὅλοι ὅσοι ἦταν στὴν ἄλλη συντροφιά — ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν ταγματάρχη Μάκ Νάμπ, διεπίστωσαν ἕνα πράγμα — ὅτι ἦταν φοβερά διψασμένοι. Κυριολεκτικὰ πέθαιναν τῆς δίψας, γιατί εἶχαν νὰ πιοῦν νερὸ ἀπὸ πολλὰς ὥρες.

Εὐτυχῶς ἡ Γκονάμινι, ἦταν κοντά. Ξανάρχισαν λοιπὸν νὰ καλπάζουν, καὶ κατὰ τὶς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, ἦταν στὶς ὄχθες τῆς σωτήριας λίμνης.

Οἱ φίλοι μας ρίχτηκαν στὸ νερὸ μὲ τ' ἄλογά τους κι' ἀφοῦ ξεδίψασαν καὶ δροσίστηκαν γιὰ καλὰ, εἶδαν τὰ πτώματα τῶν λύκων, καὶ κατάλαβαν ἀπὸ τί τρομερὸ κίνδυνο εἶχαν γλυτώσει οἱ σύντροφοί τους.

Καὶ τώρα ἦταν καιρὸς νὰ σκεφτοῦν καὶ γιὰ φαί.

Ἐκοψαν κομμάτια τὴν ναντοῦ, τὴν ἔψησαν στὴ χόβολη, κι' ἔκαναν ἕνα φαγοπότι ἐξαιρετικό, μὲ γέλια καὶ ἀστεῖα.

Ὅλοι ἦταν εὐδιάθετοι καὶ αἰσιόδοχοι.

— Τὸ νὰ φάη κανεῖς λίγο, εἶναι ὕβρις πρὸς τὴν Θεῖα Πρόνοια! ἔλεγε ὁ Παγανέλι κατεβάζοντας τεράστια μπιφτέκια. Γι' αὐτὸ σήμερα πρέπει νὰ φάμε πολὺ!

— Εὐτυχῶς ποὺ τὸ νερὸ τῆς Γκονάμινι εἶναι χωνευτικό, καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στομαχιάσῃς! τοῦ ἔλεγε ὁ Μάκ Νάμπ.

— Ἐμεῖς οἱ Γάλλοι δὲν στομαχιάζουμε ποτέ ἀπὸ τὸ φαί! εἶπε ὁ Παγανέλι.

— Κι' ἀπὸ τί στομαχιάζετε, παρακαλῶ, ἐσεῖς οἱ Γάλλοι; ρώτησε ὁ ταγματάρχης.

— Ἀπὸ κουτὰ ἀστεῖα καὶ ἄνοστα πειράγματα! τὸν βεβαίωσε ὁ Παγανέλι.

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωῒ, ὁ λόρδος Γκλένερβαν ἔδωσε ὥστόσο τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν. Γέμισαν τ' ασκιὰ νερὸ, κι' ἀνέβηκαν στ' ἄλογα.

Ὅσο γιὰ τ' ἄλογα τὰ ἴδια, ποτισμένα καὶ καλοταϊσμένα, ἦταν πολὺ εὐδιάθετα, καὶ κάλπαζαν χωρὶς δυσκολία.

Τώρα δὲν ἦταν πιά σ' ἐκείνη τὴν χωρὶς νερὸ ἔρημο.

Ὁ τόπος ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορὸς, ἂν καὶ τὸ ἴδιο ἐρημικὸς.

Πλησίαζαν πιά στὴν Ἀργεντινὴ.

Τὴν ἄλλη κιόλας μέρα, πέρασαν τὴ συμβατικὴ γραμμὴ ποὺ χωρίζει τὴς ἀργεντινὲς πεδιάδες ἀπὸ τὶς πάμπες.

Ἐκεῖ ὁ Ταλκάβ ἔλπιζε νὰ συναντήσῃ τοὺς νομάδες Ἰνδιάνους ποὺ κρατοῦσαν αἰχμάλωτο τὸν πλοίαρχο Γκραντ.

Ἀπὸ τὶς δεκατέσσερες ἐπαρχίες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Κράτος τῆς Ἀργεντινῆς, τὸ Μπουένος Ἀῖρες (ποὺ σημαίνει «Κατὸ Μπουένος» εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη καὶ ἡ πιὸ πυκνοκατοικημένη. Ἡ βλάστηση εἶναι πυκνή, καὶ τὸ κλίμα περίφημο.

Καθὼς προχωροῦσαν, συναντοῦσαν ὠραῖα δένδρα ποὺ τὰ στόλιζαν μύρια ἀναρχητικά φυτὰ, κάμπους μὲ γάρφαρα νερά καὶ πολύχρωμα λουλούδια, ἕνα πληθὺς χαριτωμένα κολύβρια, καθὼς κι' ἄλλα πουλιὰ μὲ ζωηρά χρώματα.

Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἄρεσε περισσότερο ἀπ' ὅλα, εἶναι τὸ πουλί μὲ τὰ ἀπίστευτα λεπτὰ καὶ ψηλὰ πόδια καὶ μὲ τὰ ρόδινα φτερά, ποὺ λέγεται φλαμίνγκος. Ὁ φλαμίνγκος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, τὰ πιὸ κομψὰ πουλιὰ τοῦ κόσμου, ποὺ ζοῦν στὶς ὄχθες τῶν μεγάλων βάλτων.

Οἱ φλαμίνγκοι δὲν ἐδείχναν διόλου φόβο βλέποντας τοὺς ταξιδιώτες μας νὰ πλησιάζουν κι' αὐτοὶ θαύμαζαν τὶς παράξενες, ψηλές κωνικὲς φωλιές τους, μὲ ὅλη τοὺς τὴν ἀνεση.

— Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ δῶ ἕναν φλαμίνγκο νὰ πετάῃ! εἶπε ὁ Παγανέλι. Ὅμως αὐτοὶ, δὲν μᾶς φοβοῦνται διόλου! Κέθονται στὸ ἕνα πόδι καὶ καμαρώνουν σοβαρὰ, σὰν ὁμορφα λελέκια.

— Ἀλήθεια Παγανέλι θέλεις νὰ δῇς τὸ πέταγμα τοῦ φλαμίνγκου;

Τώρα συναντοῦσαν καὶ εὐρωπαϊκὰ δένδρα.

— Πολὺ!

— Μὰ γιατί;

— Ἀπὸ ἐπιστημονικὴ περιέργεια!

— Καλὰ. Θὰ τοὺς κάνω νὰ πετάξουν.

— Μακάρι!

— Ἀνοίξε τὰ μάτια σου τέσσερα.

— Τὰ μάτια μου μὲ τὰ γυαλιὰ μου εἶναι τοῦντι τέσσερα!

Ὁ ταγματάρχης πλησίασε στὸν βάλτο, καὶ τράβηξε στὸν ἀέρα μιά τουφεκιά, γιατί δὲν ἤθελε νὰ πληγώσῃ ἐκεῖνα τὰ ὁμορφα πουλιὰ. Καὶ φυσικὰ ὅλοι οἱ φλαμίνγκοι ἔφυγαν πετώντας.

Ὁ Παγανέλι γιὰ νὰ τοὺς δῇ καλύτερα, ἔβγαλε καὶ τὸ κανοκυάλι του.

— Τοὺς εἶδες νὰ πετοῦν, ταγματάρχη μου; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια τοὺς εἶδα! Δὲν εἶμαι στραβός!

— Βρῆκες πὼς μοιάζουν σαῖτες μὲ φτερά στὸ πίσω μέρος;

— Διόλου!

— Φυσικὰ ὄχι! βεβαίωσε κι' ὁ Ροβέρτος.

— Ἦμουν βέβαιος! ἔκανε εὐχαριστήμενος ὁ Παγανέλι. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν ἐμ-

πόδισε τὸν διάσημο συμπατριώτη μου, τὸ μεγάλο συγγραφεῖα Σατωδριάνδο, νὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἀποτυχημένη σύγκριση!

Μπορεῖ νὰ τοὺς εἶδε ἔτσι! στὸ ὕπνο του ἔκανε σοβαρὰ ὁ ταγματάρχης.

Ὁ Παγανέλι τοῦ ἔρριξε μιά ἄγρια ματιά.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μιλάς μὲ κάποιο σεβασμὸ γιὰ τὸν ἐνδοξο συμπατριώτη μου! εἶπε.

— Ἐν τάξει. Δὲν μιλῶ καθόλου!

Ὅταν γύρισαν στ' ἄλογά τους, βρῆκαν τὸν Γκλένερβαν νάχη ἀνοίξει μεγάλη σι-ζήτηση μὲ τὸν ὁδηγὸ τους.

Μόλις τοὺς εἶδε ὁ Γκλένερβαν, φώναξε: — Γιά ἔλα Παγανέλι! Ὁ Ταλκάβ κι' ἐγὼ δὲν μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ὁ Παγανέλι κουδέντιασε γιὰ λίγο μὲ τὸν ὁδηγὸ τους, κι' ὕστερα εἶπε:

— Ὁ Ταλκάβ ἀπορεῖ γιὰ κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ!

— Τί ἀκριβῶς;

— Τὴν ἐρημιὰ αὐτοῦ τοῦ τόπου! Οὔτε ἴχνος Ἰνδιάνου δὲν ἔχομε συναντήσει ὡς τὰ τώρα!

— Καὶ τί ὑποθέσεις κάνει ὁ Ταλκάβ;

— Καμιά! Γι' αὐτὸν τὸ γεγονὸς μένει ἀνεξηγήτο.

— Μὰ ποιους Ἰνδιάνους λογάριζε νὰ συναντήσῃ;

— Ἀκριβῶς ἐκείνους ποὺ κρατοῦν αἰν-μάλωτο τὸν πλοίαρχο!

— Τί φυλὴ εἶναι αὐτοί;

— Τὸν Σούκας, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Καλφουνούρα, τὸν Κατρίελ ἢ τὸν Γιανσε-τρού. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶναι ἀρχηγοὶ συμ-μοριῶν ποὺ ἀφοῦ νικῆθηκαν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς, μένουν στὶς πεδιάδες τῆς Ἀργεντι-νῆς, ὅπου ληστεύουν τοὺς περαστικούς.

— Καὶ τότε τί θὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Γκλένερβαν.

— Νὰ πωτήσω καὶ τὸν Ταλκάβ, ποῖα εἶναι ἡ γνώμη του!

Ἀφοῦ κουδέντιασε ἀκόμη λίγο μὲ τὸν ὁδηγὸ τους, εἶπε:

— Ἡ γνώμη τοῦ Ταλκάβ ποὺ μοῦ φαίνεται σωστή, εἶναι νὰ τραβήξωμε τὸν δρόμο μας ὡς τὸ φρούριον τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ἐκεῖ κι' ἂν ἀκόμη δὲν μάθουμε νέα γιὰ τὸν πλοίαρχο, θὰ μάθουμε τουλάχιστον τί ἔγι-ναν οἱ Ἰνδιάνοι τῆς Ἀργεντινῆς.

— Εἶναι μακρὰ τὸ φρούριο;

— Ὁχι. Στὴν Σιέρα Ταντίλ.

— Κι' ὅποτε λέγ' ὅτι θὰ φτάσωμε;

— Μεθαύριο βράδυ!

Ὁ Γκλένερβαν κι' οἱ φίλοι του δὲν ἦ-ταν διόλου εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ εἶχαν πάρεῖ τὰ νεγρονότα.

Κυρίως τοὺς ἔβαζε σὲ σκέψεις αὐτὴ ἡ ἀνεξηγήτη ἐξαφάνιση τῶν Ἰνδιάνων.

Τὸ ταξίδι τοὺς στὴν πεδιάδα δὲν πα-ρουσίαζε καμιά ποικιλία.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς δευτέρης μέρας, εἶδαν μιά συντροφιά ἑπιππων Ἰνδιάνων ποὺ ὤ-ταν τοὺς εἶδε τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

— Γκῶτσος εἶναι! εἶπε ὁ Ταλκάβ.

— Ἀ! Γκῶτσος! ἔκανε ὁ ταγματάρ-χης. Αἱ Παγανέλι! Οὐμᾶσαι τὸν παλὸ καυγά μας; Ὅμως σήμερα δὲν φυσάει καὶ δὲν ἔχομε νεῦρα. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σε ρωτήσω; μὲ τί σοῦ φαίνεται πὼς μοιά-ζουν;

— Μοιάζουν μὲ ληστές! εἶπε ὁ Παγα-νέλι.

— Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι;

—Καί βεβαιά
Αυτοί η όμολογία του Παγανέλι προκά-
λεσε δυνατά γέλια

Όστόσο ο σοφός συνέχισε:

—Διάδασα κάπου πώς οι "Αραβες έ-
χουν στο στόμα μία φοβερή έκφραση ά-
γριότητας. ενώ τα μάτια τους δείχνουν
καλωσύνη. Στους "Ινδιάνους της "Αμερι-
κής συμβαίνει το αντίθετο: Έχουν άγριο
καί μοχθηρό βλέμμα, ενώ η έκφραση του
στόματός τους είναι ήρεμη!

Ο Παγανέλι είχε δίκιο. Δέν υπάρχει
στον κόσμο όλοκληρο, πιό κακό, πιό ά-
γριο μάτι από του άγριου "Ινδιάνου!

Όστόσο σύμφωνα με τις οδηγίες του
Ταλκάδ, βάδιζαν ό ένας κοντά στον άλ-
λον. Γιατί δέν ήξεραν τί εκπλήξεις τους έ-
κρυβε αυτός ο παράξενος τόπος!

Καί ξημέρωσε ή μέρα που θάφταναν έ-
πιτέλους στο φρουριο της "Ανεξαρτησίας.
Τώρα συναντούσαν κι' ευρωπαϊκά δέντρα:
καρποφόρα, λεύκες, ιτιές. Συνήθως έξω-
ναν τους μεγάλους, άπέραντους περιφραγ-
μένους χώρους όπου οι "Αργεντινοί φυλάνε
τά κοπάδια τους.

Χιλιάδες, μυριάδες βώδια, πρόβατα, ά-
γελάδες, άλογα, βόσκουν στα άπέραντα
καί πλούσια λειβάδια της "Αργεντινής,
που τα φυλάνε μεγάλοι γυμνασμένοι σκυ-
λοι.

Αυτοί οι σκύλοι ξέρουν τόσο καλά τη
δουλειά τους, που τέσσαρες βοσκοί φτά-
νουν να φυλάξουν χίλια κεφάλια.

Οί στάνες με τις μυριάδες τα ζωντανά,
λέγονται «εστάνσιες», και στην άργεντι-
νή πεδιάδα που θυμίζει τον ώκεανό, φαί-
νονται σαν νησιά, κι' από μακριά οι λεύ-
κες, και οι ιτιές που τις ζώνουν, δίνουν
την εντύπωση να καθρεφτίζονται στο νε-
ρό. Αυτή τη μέρα — ο Νοεμβρίου — συ-

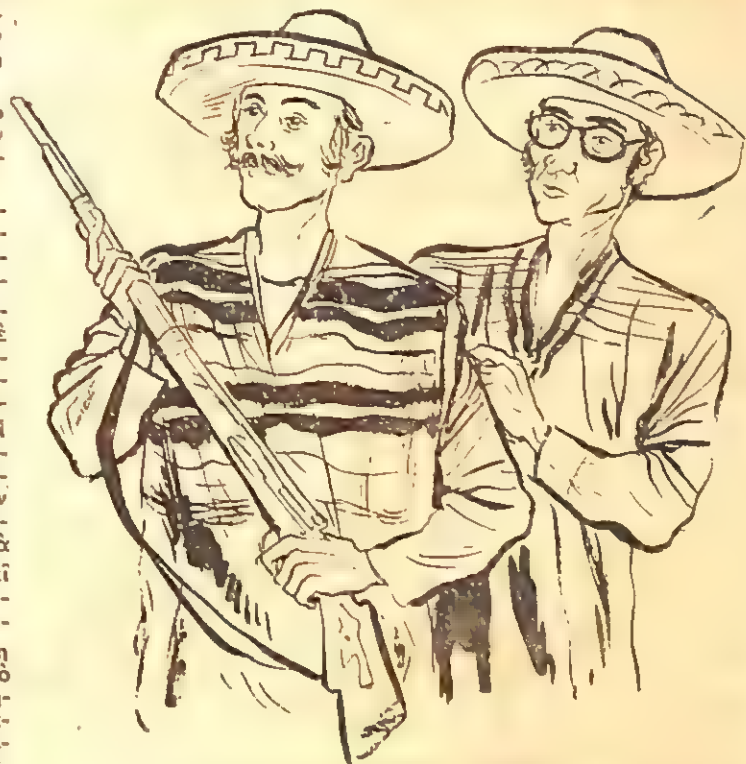
νάντησαν πολλές εκατοντάδες καθώς και
δυό «σαλαντόρες» που είναι σφαγεία και
τόπος όπου αλατίζουν και καπνίζουν το
κρέας. Αυτή η δουλειά, αρχίζει συνήθως
την άνοιξη. Οί βοσκοί — οι καουμπόυ-
δες—πιάνουν τα ζώα καβάλ-
λα, με το λόσσο, κι' όταν πιά-
νουν κάμποσα τα πάνε στην
σαλαντόρα όπου τα περιμένει
το μαχαίρι.

—Ο Ταλκάδ τάχυνε το
βήμα. "Ηθελε να φθάση την
ίδια κιόλας βραδυά στο φρου-
ριο της ανεξαρτησίας.

Τα άλογα, που τα κεν-
τούσαν οι καβαλλάρηδες πε-
τούσαν παρά κάλπαζαν ά-
νάμεσα στα πυκνά χόρ-
τα. Στο δρόμο τους συ-
νάντησαν πολλά «κορράλ» με
επάλξεις και βαθειά χαρακώ-
ματα. Το κεντρικό κτίριο ή-
ταν εφωδιασμένο μ' ένα έξω-
στη, πάνω από το όποιον οι
κάτοικοι, ώργανωμένοι στρα-
τιωτικά, μπορούσαν με κά-
ποια ασφάλεια να πυροβολούν
κατά των ληστών της πάμ-
πας. Ο λόρδος Γκλένοβαν θά
μπορούσε ίσως να βρῇ εκεί
τις πληροφορίες που ζητού-
σε, αλλά βρήκε, πώς το φρο-
νιμώτερο θά ήταν να φθάση
το γρηγορότερο στο χωριό
Ταντίλ. Έτσι δέν σταμάτη-
σαν. Διάδθηκαν από ένα πέρα-
σμα τον ποταμό Λος Χουέ-
σος και μερικά μίλια πιό έ-
κεί τον ποταμό Λος Χουέσος.

Σε λίγο τα πόδια των άλόγων βυθίζονταν
στο πυκνό χορτάρι που φύτρωνε στους
πρόποδες και στις πλαγιές της Σιέρρα
Ταντίλ.

(Η συνέχεια στο άλλο φύλλο)

Ο ταγματάρχης πλησίασε στο βάλτο

Ήρωική Ρουκέττα

Ο Πετράκης άγαπά
παρεκτός άπ' τα αυγά,
και τις μικροεφευρέσεις!
Κι' η αύλή καμμία φορά
παίρνει όψη μασκαρά.

Κάσες, ρόδες και κουτιά,
τα συνάζει εκεί δά!
Ξύλα, το παλιό μαγκάλι
κι' ότι άλλ' ό νους σου βάλη!

Και προχτές είχε βαλθή
να σκαρώση... μιά ρουκέττα!
Γύρω πρόκες και φελλοί
και ψωμοτυριού μιά φέτα!...

Που και που έμασουλούσε
κι' ύστερα δυναμωμένος
έσπαζε ή έκολλούσε
ώς τ' αυτιά κατραμωμένός!...

Τέλος έφτιασε' ένα πρόμα
που μοιάζε... Τί να σας πώ;
Μάλλον ήταν ένα θάμα
που δέν είναι μπορετό
όλο να το ιστορήσω!
Προτιμώ να μη μιλήσω!...

(Γιατί ό Πετρήs σαν μάθη,
πώς τα γράφω εδώ πέρα,
δέν θα δώ...μιά άσπρη μέρα!)
Θά το πώ. Τριγύρω πίσσα
μιά ράχη ως πέρα ίσα,

μιά κοιλιά... που έσερνόταν
κι' όλοένα έκουινόταν!...

Πρόστεσε και δυό φτερά
άπό παλιολαμαρίνα!
— Τέτοια φώναζε ρουκέττα
δέν θα βρῆς και στην "Αθήνα!

Κι' όταν... ν' άπογειωθή
θέλησε, με τη ρουκέττα
τράκαρε... μ' ένα ντουβάρι
κι' αντί να βρεθῇ στον "Αρη,
τά... φτωχά τα παραπέτα
και ή δεξιά ή ρόδα
έτριξαν μέ... μέγα κρότο
και με τον Πετράκη πρώτο
βρέθηκαν... διαλυμένα!...
Κι' είπ' ό Πέτρος σκεπτικός:
— Ξέχασα... να βάλω φρένα!

ΤΟ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟ!...

Άπελπίστη κι' ό Πετρήs
και έσκέφτη κάτι άλλο
— πιστεψέ το άν μπορήs —
πιό τρανό και πιό μεγάλο!...

— Θά σκαρώσω παρευθός,
φίλοι μου... το άεικίνητο!
— Έτρελλάθη ό Πέτροs,
το μυαλό του το εύκνητο
σάλεψε για τα καλά!

“Αχ Πετράκη, συμφορά!...

— Δέν τρελλάθηκα καθόλου,
άποκρίθη με σοφία!
Γρήγορα θά δοξαστώ,
θα το λέν και τα βιβλία!...

—“Ακου δώ, είπ' ή Φιφή.
Τόσοι έχουε σκεπτή
να το βρούμε μέχρι τώρα.
Κι' είπαν όλοι πώς ποτέs
δέν θα γίνη, και που λές
μη μας παίρνης τόσο φόρα!...

—“Αν το βρώ όμως Φιφή,
σκέψου πώς σε μιά στιγμή
θα άλλαξη όλ' ή πλάση!...
Θά καθόμαστ' όλη μέρα —
τεμπελιά πέρα για πέρα —
ώσπου ύπνος να μας πιάση!...

Κι' άρχισε με μιά μανία
τ' άεικίνητο να φτιάνη.
“Απ' την τόσο φασαρία
κόντεψε να μας κουφάνη!...

“Αφού έφτιαξε μιά ρόδα
την έκάρφωσε στο στύλο!
Γύρω κρέμασε βαρίδια
κι' άπομάκρυνε το σκύλο
που κατάπληχτος κοιτούσε!
Και πολύ προσεκτικός
άρχισε και τη γυρνούσε!

Μά... ή άθλια ή ρόδα
σε λιγάκι σταματούσε!...

Που και που κανά βαρίδι
άπό δώ το ξεκρεμούσε
—ήταν φουρκισμένος...ξίδι! —
και πιό κεί το έκρεμούσε!...

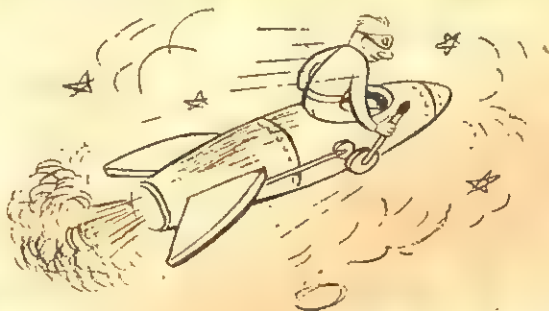
“Όσπου νά! Η ρόδα φεύγει
άπ' την πρόκα και κυλά
κι' όπως ήτανε βαριά,
πέφτει πάνω στο πιθάρι
καί... στα τέσσερα το σπά!...

Γέμιο' ή αύλή μερά,
που κυλήσανε τρεχάτα
μέχρι την παλιά συκιά
που κοιμόταν... στα γεμάτα
ή άμέριμνη γιαγιά!...

Ξύπνησε ξετρελλαμένη
με στριγγλίες, ξεφωνητά!...
Και σαν βγήκε ή μητέρα
και κατάλαβ' ή καυμένη
του Πετρή... τα χωρατά
με τον...μπλάστηρή τον άρχίζει
και τον κάνει να πηδά!...

Κι' ένοιωσ' ό Πετρήs καλά
πώς θα βρῇ το άεικίνητο,
σαν τις τρώει άπ' τη μαμά
που τον κάνει... αυτόκίνητο!...

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Γύρω 'απ' τόν 'Αθλητισμό

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Α.Ε.Κ.

Πολλοί αναγνώστες μας έζη-
τησαν να γράψουμε τὰ άποτε-
λέσματα που έχουν φέρεi μέχρι
τώρα οι τρεις μεγάλες ομάδες
του 'Ολυμπιακού της Α.Ε.Κ.
και του Παναθηναϊκού, πρὸς τὰ
ξένα ευρωπαϊκά συγκροτήματα
μεταπολεμικῶς.

Ίκανοποιώντας λοιπόν την
απαίτηση αυτή των αναγνω-
στών μας δημοσιεύουμε σήμερα
τὰ αποτελέσματα της Α.Ε.Κ.

1) 1-12-45. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Πέρα Κλούμπ: 2—1,
1—0.

2) 2-12-45. Α.Ε.Κ. — Μπε-
σίκτας: 0—1, 0—0.

«Μπλοκάρισμον» στον αέρα

3) 8-12-45. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Γαλατά Σεράι: 1—4,
1—2.

4) 9-12-45. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Φενέρ Μπαξέ: 1—5,
0—3.

5) 13-12-47. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Φενέρ Μπαξέ: 1—3,
1—0.

6) 14-9-47. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Γαλατά Σεράι: 2—3,
0—2.

7) 20-9-47. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Μπεσίκτας: 0—3,
0—1.

8) 21-9-47. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Φενέρ Μπαξέ: 0—6,
0—3.

9) 6-12-47. 'Αθηναί. Α.
Ε.Κ. — Α.Ι.Κ. (Σουηδίας):
1—1, 1—0.

10) 7-3-48. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Μπεσίκτας: 1—0, 0—0.

11) 6-1-49. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Βίννερ (Αύστρ.): 2—1,
1—0.

12) 27-3-49. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Γκιόζ Τεπέ: 1—1, 0—1.

13) 5-8-49. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Νις (Γαλ.): 2—3, 1—0.

14) 19-6-50. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Γ. Ριγκρέστον (Αιγύπ.):
0—0, 0—0.

15) 6-7-50. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Νίκολσον (Αύστρ.): 2—0,
1—0.

10) 7-9-50. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Καίμπριτζ ('Αγγλ.): 0—1,
0—0.

17) 7-1-51. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— 'Αούστρια (Αύστρ.): 2—2,
0—2.

18) 13-5-51. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Βιέννα (Αύστρ.): 0—2,
0—3.

19) 18-5-51. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Βιέννα (Αύστρ.): 0—1,
1—3.

20) 13-9-51. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Φενέρ Μπαξέ: 4—1,
0—1.

21) 16-9-51. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Μπεσίκτας: 1—2,
1—1.

22) 17-9-51. Κων)πολις. Α.
Ε.Κ. — Ισταμπούλ: 1—2,
0—2.

23) 21-9-51. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Πέρσα - Κλούμπ: 7—8,
1—0.

24) 16-12-51. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Αούστρια: 2—2, 1—2.

25) 7-1-52. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Ράπιντ: 2—3, 0—3.

26) 13-4-52. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — 'Ερυθρός 'Αστήρ (Σερ.):
0—1, 0—1.

27) 11-6-52. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Λίλλ (Γαλλ.): 6—2,
3—2.

28) 27-6-52. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Ράπιντ: 1—4, 0—1.

29) 24-11-52. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Μάλμο (Σουηδ.): 1—2,
0—0.

30) 10-11-52. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — Κοπεγχάγη (Δανία):
2—3, 0—1.

31) 21-12-52. 'Αθηναί. Α.Ε.
Κ. — 'Αντμίρα (Αύστρ.): 3—
2, 2—1.

32) 7-1-53. 'Αθηναί. Α.Ε.Κ.
— Παρτιζάν (Σερβ.): 2—4,
0—4.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ...

... Από τὸ 1882 πού ὁ Τζῶν
Σούλλιβαν ἀνεκηρύχθη παγκό-
σμιος πρωταθλητὴς τῆς πυγμα-
χίας ὅλων τῶν κατηγοριῶν, δε-
καοκτῶ ἐν συνόλῳ πυγμάχοι
κατέκτησαν μέχρι σήμερα τὸν
τίτλο αὐτόν. Καὶ εἶναι οἱ ἐ-
ξῆς:

(Οἱ σημειούμενοι διὰ σταυ-
ροῦ ἔχουν πεθάνει).

1882 Τζῶν Α. Σούλλιβαν +
1892 Τζέιμς Τζ. Κόρμπετ +
1897 Μπόμπ Φίτζιμmons +
1899 Τζέιμς Τζ. Τζεφφρίς
(ἀπεσύρθη)

1906 Τόμμι Μπάρνς +
1908 Τζάκ Τζόνσον +
1915 Τζέι Ουίλλαρντς
1919 Τζάκ Ντέμσεϋ
1926 Τζέιμς Τούνεϋ (ἀπεσ.)

1930 Μάξ Σμέλλιγκ
1932 Τζάκ Σάρκεϋ
1933 Πρίμο Κορνέρα
1934 Μάξ Μπάερ
1935 Τζίμμι Μπράντοκ

1937 Τζέιμς Λαϋς (ἀπεσ.)
1950 'Ετςαρντ Τσάρλς
1951 Τζέιμς Γουώλκοτ

1952 Ρόκυ Μπαρτσιάνο

... Στὸ Σάν Φραντζίσκο τῆς
'Αμερικῆς ὑπάρχει μιὰ ἐλληνι-
κὴ ποδοσφαιρικὴ ομάδα ἀποτε-
τελουμένη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ
'Ελληνες ποδοσφαιριστές. Πέ-
ρσι εἶχε ἀναδειχθῇ πρωταθλή-
τρια Γ' κατηγορίας, φέτος δὲ
προπορεύεται στὸ πρωτάθλημα
τῆς Β'.

... Τὰ χαμηλὰ ἐμπόδια (400
μετ' ἐμποδίων) ἔχουν ὕψος ἀπὸ
τὸ ἑδαφος ὄχι λιγώτερο τῶν
0,915 μ.;

... Τὸ πρῶτο ἐμπόδιο τῶν
400 μ. μετ' ἐμποδίων ἀπέχει
ἀπὸ τὴν ἐκκίνηση 45 μ., τὸ τε-
λευταῖο ἀπὸ τὸν τερματισμόν
40 μ., ἐνῶ ἡ ἀπόσταση ἐξ ἐνός
ἐκάστου εἶναι 35 μ.

... Ἡ βαλβίδα (βατὴρ) τῶν
ἀγωνισμάτων μήκους καὶ τρι-
πλοῦν ἔχει μήκος 1 μ. 22, ἐνῶ
τὸ πλάτος τῆς δὲν πρέπει νὰ
εἶναι περισσότερο τῶν 0,20 μ.

... Ὑποχρεοῦται κάθε ἀθλη-
τικὸ στάδιο νὰ ἔχη στὰ ἀγωνι-
σμάτα αὐτὰ τουλάχιστον 40 μ.
ἀπόσταση, πού νὰ χρησιμεύη
γιά φορὰ τῶν ἀθλητῶν.

... Ἡ βαλβὶς τῆς σφυροδο-
λίας ἔχει διάμετρο 2.135 μ.,
ἀκτὶνὰ 1.067 μ. καὶ περιφέρεια
6.703 μ.

... Ἐνα γυναικεῖο ἀκόντιο
πρέπει νὰ ἔχη μήκος ὄχι ὀλι-
γώτερο τῶν 2.20 μ., ἐνῶ τὸ
βάρος του δὲν πρέπει νὰ εἶναι
κάτω τῶν 600 γρμ.

... Τὸ ἀνδρικό ἀκόντιον πρέ-
πει νὰ ἔχη τὸ λιγώτερο μήκος
2.60 μ., ἐνῶ τὸ βάρος του δὲν
πρέπει νὰ εἶναι κάτω τῶν 800
γρμ.

... Ὁ «'Αρης» Θεσσαλονίκης
κατέκτησε τὸ ποδοσφαιρικὸ
πρωτάθλημα Ἑλλάδος εἰς τὰς

Φάση ἀπὸ ἀγώνα τῆς Α.Ε.Κ.

περιόδους 1927 — 28, 1931
— 32, καὶ 1945 — 46. Αἱ ἐν-
νέα χρονολογίαι πού τὸ κατέ-
κτησε ὁ 'Ολυμπιακὸς εἶναι:
1930 — 31, 1932 — 33, 1933
— 34, 1935 — 36, 1936 —
37, 1937 — 38, 1946 — 47,

1947 — 48 καὶ 1950 — 51
Γέλος αἱ ἐννέα ποδοσφαιρικὲς
περίοδοι εἰς τὰς ὁποίας τὸ
πρωτάθλημα διετέθη ἡ δε-
ξινὴ εἶναι αἱ κάτωθι: 1923
— 29, 1934 — 35, 1940 —
41, 1941 — 42, 1942 — 43,
1943 — 44, 1944 — 45, 1945
— 50 καὶ 1951 — 52.

Τὰ πρῶτα ἐπίσημα παγ-
κόσμια ρεκόρ πού ἀναφέροντο
στὴν ἱστορία τοῦ νεώτερου ὀ-
θλητισμοῦ εἶναι τὰ ἐξῆς: 440
ὑάρδες: Ριντλεϊ ('Αγγλία)
51" 888 ὑάρδες: Κόλμπερ
(Ἄγγλια) 2' 02". Ἐνα μίλι
Τσαϊμερ (Α.) 4' 29". Καὶ τὰ
τρία αὐτὰ ρεκόρ ἐδημιουργή-
θησαν τὸ 1868!

Καρφί... στὸ βόλλεϋ - μπάλ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΣΤΟ ΖΗΡΟ: Ἡ ὁμάς τῆς Παι-
δοπόλεως σὲ φιλικὸ ἀγῶνα ἤλθεν ἰ-
σόπαλος τῆς Φιλιππιάδος μὲ 1 - 1.
'Η Παιδόπολις: Γκέργκης, Σούλης,
Μαρκόπουλος, Μέκκις, Δεσποτίνης,
Στεφανίδης, Γάκης, Βαννούσης,
Τσάγκας, Κολέτσης.

ΣΤΗΝ ΛΑΜΙΑ: Τὰ ἀποτελέσμα-
τα τῶν τελευταίων φιλικῶν σχολι-
κῶν ἀγῶνων Ἑλλάς - Ἑθνικὸς Ἀ-
στήρ 3 - 2, 'Ολυμπιακὸς - Κ. Ἀ-
σκίρ 3 - 2, Ἑλλάς - 'Ολυμπιακὸς
2 - 2.

ΣΤΗΝ ΓΑΣΤΟΥΝΗ: Τὰ ἀποτε-
λέσματα τῶν σχολικῶν ἀγῶνων τοῦ
Γυμνασίου ἔχουν ὡς ἐξῆς: Π ο δ ὀ-
σ φ α ι ρ ο ν: Δ' τάξη - Γ' τάξη
2 - 1. Β ὀ λ λ ε ῦ: Ζ' Ὁηλέων -
ΣΤ' Ὁηλέων 2 - 1 σέτ. Ἀρρέων:
ΣΤ' τάξη - Ε' τάξη 2 - 1. Μ π ὀ-
σ κ ε τ: Ζ' — Η 22 - 18, Δια-
κριθέντες: Κοτσέτας, Καρακατσά-
νης, Λεωνίδας. Διακριθεῖσαι: Στα-
ματάτου, Παναγιωτοπούλου.

ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΟΡΙΑ: Ἡ «'Η-
πειρος» ἐνίκησε τὴν «Μακεδονία» μὲ
3 - 2. Ἡ νικήτρια: Χατζάρης, Κα-
λιαρέκος, Σίντος, Χατζής, Μίλιος,
Μπάμπης Γεωργακόπουλος, Τάσης.

Οι μεγαλύτεροι συλλέκται γραμματοσήμων

(Συνέχεια)

Είς προηγούμενα μας τεύχη σάς είπαμε ποιοι βασίλειοι ήταν η είσοδος συλλέκται, και σάς μίλησαμε και για τον μεγαλύτερο συλλέκτη του κόσμου τον Φερράρι. Μετά το θάνατο του Φερράρι και την πώληση της συλλογής του έγινε στο στερέωμα του φιλοτελισμού ένας άλλος μεγάλος συλλέκτης, ο Άρθουρ Χίντ, αμερικανός εργοστασιάρχης, παλαιός συλλέκτης ο οποίος αγόρασε από την πωληθείσαν συλλογήν του Φερράρι αρκετά σπάνια γραμματόσημα μεταξύ των οποίων και το μοναδικόν εις τον κόσμον γραμματόσημον της Άγγλικής Γουιάνης. Δυστυχώς και αυτός δεν έχρησεν επί πολὺ καιρὸν αὐτὸ τὸ σπάνιον γραμματόσημο γιατί πολὺ σύντομα πέθανε καὶ ἡ γυναίκα του πούλησε ὅλη τὴ συλλογὴ τοῦ Χίντ καθὼς καὶ τὸ σπανιώτατον, τὸ μοναδικὸν αὐτὸ γραμματόσημο

Υπῆρχον καὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι μεγάλοι συλλέκται ἀλλὰ θὰ περιορισθούμε μόνον σ' αὐτοὺς τοὺς δύο: Τὸν Φερράρι καὶ τὸν Χίντ.

Ἐπειδὴ δὲ ὡς Ἕλληνες ἐνδιαφερόμεθα καὶ διὰ τοὺς Ἕλληνας συλλέκτας θὰ σάς

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΠΑΥΛΟΣ

ΘΕΑ ΦΗΜΗ
ΒΑΣΙΛ. ΠΑΥΛΟΣ

αναφέρωμεν καὶ τοὺς δύο μεγαλύτερους Ἕλληνας συλλέκτας.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κ. Νικόλαος Ἀλφιέρης, ἐγκατεστημένος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν τῆς Αἰγύπτου. Εἶναι παλαιὸς συλλέκτης καὶ δὲν συλλέγει παρὰ τὰ παλαιὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα. Ἡ συλλογὴ του εἰς αὐτὰ τὰ γραμματόσημα εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τοῦ κόσμου ἐπὶ τὴν δὲ πολλὰ πρῶτα καὶ διεθνὴ βραβεῖα εἰς τὰς Ἐκθέσεις γραμματοσήμων συναγωνιζομένη πρὸς πολλὰς ἄλλας πλουσίας συλλογὰς.

Ὁ κ. Ἀλφιέρης δὲν εἶναι μόνον συλλέκτης γραμματοσήμων, εἶναι ταυτοχρόνως βαθεὺς καὶ σοβαρὸς μελετητὴς τῶν παλαιῶν μας γραμματοσήμων, διότι ὅπως καὶ εἰς κάποιο προηγούμενο τεύχος ἐγράφομεν, τὰ παλαιὰ μας ἑλληνικὰ γραμματόσημα εἶναι τὰ μόνον εἰς τὸν κόσμον τὰ ὁποῖα δίνουν εὐκαιρίαν σὲ σοβαρὰς μελέτας.

Ὁ δεῦτερος μεγάλος Ἕλλην συλλέκτης εἶναι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ἀργυρόπουλος ὁποῖος ζῇ στὴν Ἀθήνα. Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος συλλέγει μαζί με τὰ παλαιὰ μας ἑλληνικὰ γραμματόσημα καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἑλληνικὰ γραμματόσημα ποὺ ἐκυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα, ὡς καὶ τὰ γραμματόσημα τῆς Κρήτης, Σάμου, Ἡπείρου, Θράκης, κτλ.

Ἡ συλλογὴ του εἶναι ἡ πλουσιωτέρα εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ὅτι δηλ. περιέχει ὅλα τὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα, καὶ ἐβραβεύθη καὶ αὐτὴ εἰς πολλὰς

οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Η ΜΑΪ-ΜΟΥ

Μιά φορά ἦταν μιὰ μαῖμου ποὺ τὴν εἶχαν πιάσει οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μικρὴ καὶ τὴν εἶχαν μάθει νὰ χορεύη.

Χόρευε κυρὰ Μαριώ!

τῆς ἔλεγαν καὶ χόρευε.

Κάποτε λοιπὸν τόσκασε καὶ γύρισε στὸ λόγγο ὅπου ἦταν συναγμένα τὰ ζῶα γιὰ νὰ διαλέξουν βασιλεῖα.

Ἀρχισε λοιπὸν ἡ μαῖμου νὰ χορεύη, καὶ τὰ ζῶα τόσο ξιπάστηκαν ποὺ τὴν ἔδγαλαν μὲ μιὰ φωνὴ βασιλίσσα.

Ἡ ἀλεπού ὅμως ζήλησε ποὺ δὲν τὴν διάλεξαν αὐτὴ γιὰ βασιλίσσα, καὶ μιὰ μέρα ποὺ εἶδε ἕνα δόκανο στημένο, πήρε τὴν μαῖμου καὶ τὴν πήγε ἐκεῖ.

Κι' ἀρχισε τότε νὰ τῆς λέη πὼς μέσα στὸ δόκανο ἦταν ἕνας θησαυρός, καὶ πὼς δὲν τὸν πήρε ἡ ἴδια, γιατί θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ γιὰ κανίσκι στὴ βασιλίσσα.

Ἀστόχαστα ἡ μαῖμου μπήκε μέσα στὸ δόκανο καὶ πιάστηκε.

Καὶ τότε ἀρχισε νὰ κατηγορεῖ τὴν ἀλεπού καὶ νὰ τῆς λέη πὼς τῆς ἔστησε παγίδα γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ, κι' ἐκείνη τότε τῆς ἀπάντησε.

— Αἱ, κυρὰ μαῖμου, μὲ τέτοια χαζωμάρα θέλεις νὰ εἶσαι καὶ βασιλίσσά μας; Δὲν τὸ ξέρεις τάχα πὼς ἐκεῖνος ποὺ βασιλεύει πρέπει νὰ ἔχῃ προπαντὸς μυαλό; Μάθε πὼς δὲν μπορεί ὁ καθένας νὰ γίνεταί βασιλεὺς μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ χορεύει καλά.

Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ δέχεται ἀνυπολόγιστα ἀξιώματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἄξιος.

Η ΑΛΕΠΟΥ ΠΟΥ ΤΗΣ ΚΟΨΑΝ ΤΗΝ ΟΥΡΑ

Μιὰ ἀλεπού πιάστηκε σ' ἕνα δόκανο καὶ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἄφησε τὴν οὐρά της νὰ κοπῇ. Ὅταν ὅμως γύρισε ἀνάμεσα στὶς φίλες της, ἐκείνες ἔκαναν τέτοια γέλια, ποὺ ἡ κακομοῖρα κατάλαβε πὼς ἡ ζωὴ της θὰ τῆς ἦταν ἀφόρητη ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός.

Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ βάλῃ τὶς ἄλλες ἀλεπούδες νὰ κόψουν τὴν οὐρά τους, κι' ἔτσι μέσα στὶς ἄλλες κουτσονούρες, νὰ μὴ φαίνεται τὸ δικό της τὸ ἐλάττωμα.

Ἔτσι λοιπὸν ἀπὸ τότε ἀρχισε νὰ τοὺς λέη πόσο καλύτερα θὰ ἦταν ἂν ἔκοβαν τὴν οὐρά τους.

— Τί νὰ τὴν κάνουμε τὴν οὐρά μας; τοὺς ἔλεγε. Ἐνα περιττὸ βάρος εἶναι, ποὺ μᾶς κρέμεται ἀπὸ πίσω, μιὰ ἀσκημὴ καὶ γελοία φούντα, ποὺ δὲν ἔχει καμμιά χρησιμότητα... Ἄν τὴν κόψετε, θὰ ξαλαφρώστε, νὰ ὅπως ἐγώ! Ἀλλὴ ἀλεπού ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ξεφορτώθηκα. Κόψτε τὴν καὶ θὰ μὲ θυμάστε!

Ἐκθέσεις γραμματοσήμων. Εἰς τὸ τμήμα ὅμως τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν γραμματοσήμων, ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Ἀλφιέρη εἶναι ἀνωτέρα καὶ πλουσιωτέρα.

Εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος μας ἐκ παραδρομῆς τοῦ τυπογραφείου δὲν ἐτέθη τὸ

Μὰ τότε μιὰ ἀπὸ τὶς συναγμένες ἀλεπούδες τῆς εἶπε:

— Ἀλλοὺ αὐτά, κερὰ Μαρία! Ξεχνᾷς πὼς μιλᾷς σὲ ἀλεπούδες ποὺ εἶναι κι' αὐτὲς πονηρὲς σὰν ἐλόγου σου; Ἄν δὲν σοῦκοβαν τὴ δική σου τὴν οὐρά, δὲν θὰ γύρευες τώρα νὰ κόψουμε κι' ἐμεῖς τὶς δικές μας!

Πολὺ συχνὰ ἐκείνοι ποὺ ἔχουν ἕνα ἐλάττωμα, θέλουν νὰ βλέπουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο!

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μιὰ φορά ἕνας πλούσιος Ἀθηναῖος ταξίδευε μὲ καράβι. Ἐπιάσε λοιπὸν μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ καράβι ἀρχισε νὰ βουλιάζῃ. Οἱ ἄλλοι

ταξιδιώτες καθὼς καὶ οἱ ναῦτες, ἔπεσαν τότε στὴ θάλασσα, κι' ἀρχισαν νὰ κολυμποῦν γιὰ νὰ σωθοῦν. Ὅμως ὁ Ἀθηναῖος, ἀντὶ νὰ κἀνὴ τὸ παραμικρό, ἀρχισε νὰ παρακαλῇ τὴ θεά, Ἀθηνᾶ νὰ τὸν γλυτώσῃ, καὶ τῆς ἔκανε τοῦ κόσμου τὰ ταξίματα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες τότε ποὺ τὸν λυπήθηκε, τοῦ φώναξε:

— Ζήτα τὴ βοήθεια τῆς Ἀθηνᾶς, μὰ κοῦνα

κιόλας ἄνθρωπε τὰ χέρια σου!», ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι.

«Βοήθα κι' ἐσύ, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ κι' ὁ Θεός!», λέει κι' ὁ λαὸς μας.

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Μιὰ φορά ἦταν ἕνας γεωργὸς πολὺ προκομμένος, ποὺ εἶχε ὅμως παιδιὰ τεμπέληδες. Ὅταν αἰσθάνθηκε πὼς πλησίαζε ἡ ὥρα γιὰ νὰ πεθάνῃ, τὰ κάλεσε στὸ κρεββάτι του, καὶ τοὺς εἶπε:

— Εγὼ τώρα παιδιὰ μου, θὰ φύγω ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον. Σὰς ἀφήνω λοιπὸν κληρονομιά τ' ἀμπέλια μου ποὺ τὸσα χρόνια μᾶς ἔτρεφαν. Καὶ τώρα ἔσφατσε κι' ἡ στιγμή νὰ σὰς μολογήσω ἕνα μυστικό: στ' ἀμπέλια μας ἔχω κρυμμένον ἕνα θησαυρό, μόνο ποὺ δὲν θυμάμαι ποῦ ἀκριβῶς τὸν ἔχω κρύψει. Ἀλλὰ δὲν πειράζει! Σκάψτε καὶ θὰ τὸν βρῆτε!

Μόλις ἔθαψαν τὸν πατέρα τους τὰ παιδιὰ, ἄρπαξαν ἀμέσως τὸ καθένα ἀπὸ ἕνα τσαπί, κι' ἔτρεξαν στ' ἀμπέλια.

Ἐσκαψαν πλατεῖα, ἔσκαψαν βαθεῖα, ἀλλὰ πουθενὰ νὰ βρεθῇ θησαυρός! Δὲν ἄφησαν σβῶλο χώμα στ' ἀμπέλια νὰ μὴν τὸν ἀναποδογυρίσουν. Καὶ πάλι δὲν βρῆκαν θησαυρό. Τ' ἀμπέλια ὅμως ἀπὸ τὸ πολὺ σκάψιμο, ἔδωσαν πλούσιο καὶ ἄφθονο καρπὸ, ποὺ τὸν πούλησαν κι' ἔδγαλαν πολλὰ χρήματα.

Καὶ τότε κατάλαβαν πὼς ὁ πατέρας τους δὲν εἶχε κρύψει κανένα θησαυρὸ μόνον ἤθελε νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα. Γιατὶ ἀληθινὸς θησαυρὸς γιὰ τὸν ἀγρότη, εἶναι ὁ μόχθος του στὴ γῆ.

κλίσε τῶν γραμματοσήμων τῆς σειρᾶς ποὺ ἐξεδόθη διὰ τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέα μας. Τὸ δημοσιεύομε σήμερα. Τὴν σχετικὴν ἐξηγήσιν τῶν γραμματοσήμων θὰ εὕρητε εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

7ov.

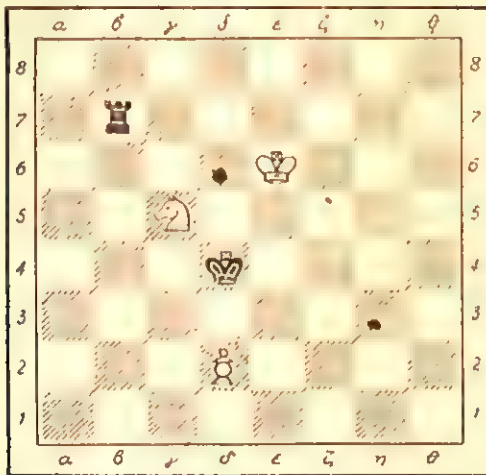
ΜΕΡΙΚΑ ΑΚΟΜΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑ

Πρέπει να ξέρουμε πώς ἂν ἡ Βασιλίσσα εἶναι τὸ ἰσχυρότερο κομμάτι στὸ σκάκι, ὅμως ὁ Βασιλιάς εἶναι τὸ σπουδαιότερο, γιὰτὸ αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸν στόχο τῶν ἀντιπάλων κι' ἀπὸ τὴν τύχη του ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῆς παρτίδας. Γι' αὐτὸ, τοῦλάχιστο στὸ ἀρχικὸ καὶ τὸ μεσαίον στάδιο τῆς παρτίδας, οἱ παίκτες δὲν ἀφήνουν τὸν Ρ τους ἀκάλυπτον ἢ γενικὰ σὲ θέσεις εὐπρόσβλητες ἀπὸ τὰ ἐχθρικά κομμάτια, ἀλλὰ προσπαθοῦν ἀντιθετως νὰ τὸν ἔχουν πίσω ἀπὸ τὰ δικὰ τους κομμάτια, προφυλαγμένον ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα.

Στην 3η συνέχεια της στήλης μας (τεύχος 75) σάς έδειξα πώς κινείται ο Βασιλιάς (P). Σήμερα θα δουμε τις άλλες ιδιότητες του.

Και πρώτα πρώτα πρέπει να ξέρουμε πώς για τον Ρ υπάρχει ο βασικός περιορισμός (που δεν υπάρχει για κανένα άλλο κομμάτι) ότι: δεν μπορεί κάνοντας μία κίνηση να πάει σε τετραγωνάκι που έλεγχεται από έχθρικό κομμάτι. Δεν μπορεί δηλαδή ο Ρ να πάει σε τετραγωνάκι όπου θα μπορούσε να τον πάρει ένα έχθρικό κομμάτι. Γιατί στο σκάκι ο Ρ δεν παίρνεται, αλλά όταν αιχμαλωτισθεί αυτός, η παρτίδα τελειώνει.

‘Αφού λοιπόν ο Ρ δεν μπορεί να πάη σὲ τετραγωνάκι πού ἐλέγχεται ἀπὸ ἀντίπαλο κομμάτι, δὲν μπορεί φυσικά νὰ πάη καὶ σὲ τετραγωνάκι πού εἶναι δίπλα στὸν ἀντίπαλο Ρ. Ἔτσι καταλαβαίνετε γιατί δὲν μπορεί ποτὲ οἱ δύο ἀντίπαλοι Ρ νὰ βρεθοῦν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Πρέπει νὰ τοὺς χωρίξῃ τοῦλάχιστο ἓνα τετραγωνάκι.

Εἰκόνας ἀριθ. 12.

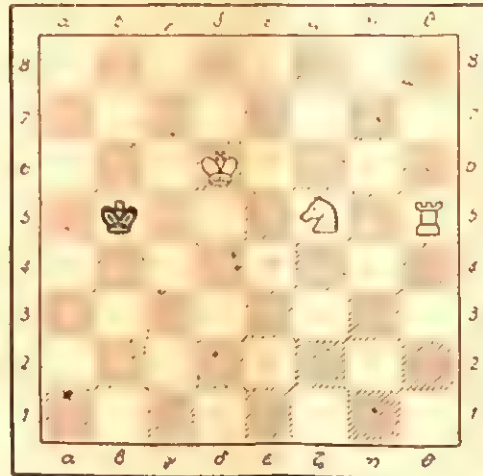
Κοιτάξτε στην εικόνα αρ. 12 τους δυο βασιλιάδες. Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο ΛΡσ δεν μπορεί ν' ανέβη στα τετραγωνάκια δ7, ε7 και ζ7 της έδδδμης οριζοντίου, γιατί, όπως βλέπετε, τα τετραγωνάκια αυτά, όπως και ολόκληρη η 7η οριζόντιος, έλέγχονται από τον έχθρικό μΠ67. Μπορεί ο ΛΡ να πάη μονάχα στα τετραγωνάκια δ6, ζ6 και ζ5, τα οποία δεν έλέγχονται από κανένα μαύρο κομμάτι. Τέλος ο ΛΡ δεν μπορεί να πάη στα τετραγωνάκια δ5 και ε5 γιατί αυτά έλέγχονται από τον αντίπαλο μΡδ4, ο οποίος κι' αυτός για τον ίδιο λόγο, δεν μπορεί να έλθη στα δυο αυτά τετραγωνάκια. Ο μΡδ4 δεν μπορεί επίσης να πάη στα τετραγωνάκια ε4 και δ3 που έλέγχονται από τον λιγ5 και στ4 γ3 και ε3 που έλέγχονται από τον λΣδ2. Μπορεί μονάχα να πάη στα τετραγωνάκια γ4 και γ5. Στο τελευταίο αυτό φυσικά θα πάρη τον λιγ5.

Κοιτάξτε επίσης την εικόνα αρ. 9 (τεύχος 76). Δεν θα δυσκολευθήτε βέβαια, ύστερ' από τὰ παραπάνω, νὰ δῆτε ὅτι ὁ

λρε5 μπορεί να πάη μονάχα στα τρία τετραγώνια ε4, ζ4 και ζ5 και ο μργ7 μονάχα στα δυο τετραγώνια β6 και β7.

Τώρα θα εξετάσουμε το σπουδαίο ζήτημα της επιθέσεως κατά του Βασίλειος. Κοιτάξετε πάλι παραπάνω την εικόνα αρ. 12. "Αν ό πλ67 μέ' μία τόν κίνηση έλθη στο β6, τατε, καθώς βλέπετε, σημαδεύει τόν λΡεσ, δηλαδή τόν απειλεί ή τόν προσβάλλει, όπως λέμε. Ή προσβολή λοιπόν τού αντίπαλου Ρ, πρέπει να ξέρετε, λέγεται «έσάκ» ή «σάχ». Λέμε δηλαδή στήν περίπτωση αυτή ότι ένα κομμάτι δίδει σάχ στον αντίπαλο Ρ ή ότι ό Ρ δέχεται ένα σάχ από ένα έχθρικό κομμάτι.

Στην ίδια εικόνα 12 είναι δυνατόν, δυσ-
 ακόμη σάχ. Τά βλέπετε; Ένα γίνεται με-
 τον μπ πάλι κατά του λρ_{ε6} από το ε7 και
 ένα με τον λγ₅ κατά του μρ_{δ4} από το β3.
 Όταν δίδομε σάχ στον αντίπαλο Ρ το
 άνα γ γέλλομε. Δηλαδή λέμε την λέξη
 έσέκ ή σάχ, πράγμα που σημαίνει ότι ο
 αντίπαλος πρέπει να λάβη τα μέτρα του.

Εικόνα ἀριθ. 13.

Κι' αυτό γιατί δεν μπορεί ο παίκτης του οποίου ο Ρ προσβάλλεται με σάχ να παίξει μια οποιαδήποτε κίνηση. Υποχρεούται να κάνει κίνηση που ν' αποκρούσει το σάχ, ν' απαλλάξει τον Ρ του απ' αυτό. Αν καμμία απόκρουση του σάχ δεν είναι δυνατή, τότε ο Ρ είναι σίχμαλωςτος. Τότε, όπως λένε, έγινε «μάτ» και η παρτίδα τελειώνει.

Διακρίνομε τριῶν εἰδῶν σάχ:

1) Τὸ ἀπλὸ σάχ, ὅταν τὸ κομμάτι πού παίζει προσβάλλει, αὐτὸ τὸ ἴδιο, τὸν ἀντίπαλο Βασίληα. Ἀπλὰ εἶναι ὅλα τὰ σάχ πού εἶδαμε στὴν παραπάνω εἰκόνα ἀρ. 12.

2) Τὸ σάχ ἐξ ἀποκαλύψεως, ὅταν τὸ κομμάτι πού παίζει, χωρὶς νὰ δίνει αὐτὸ σάχ, ξεσκεπάζει μὲ τὴν κίνησή του, ἀποκαλύπτει ἕνα ἄλλο φιλικὸ κομμάτι κι' ἐκεῖνο δίνει ἔτσι, χωρὶς νὰ κινηθῇ, τὸ σάχ στὸν ἀντίπαλο Ρ. Ἔτσι στὴν εἰκόνα ἀρ. 13 ἂν ὁ ΛΙΣ5 κάμῃ μιὰ τυχαία κίνηση π.χ. στὸ ε7 βλέπουμε ὅτι ὁ ἴδιος δὲν προσβάλλει τὸν ΜΡ ἀλλὰ ξεσκεπάζει τὸν ΛΠΘ5 ὁ ὁποῖος ἔτσι προσβάλλει τὸν ΜΡ65, δηλαδὴ τοῦ δίδει, ὅπως λέμε ἕνα σάχ ἐξ ἀποκαλύψεως.

3) Τέλος έχουμε το διπλό σάχ που είναι ένα σάχ έξ αποκαλύψεως όπου και το κομμάτι που κινείται, που αποκαλύπτει, δίνει επίσης ένα σάχ στον αντίπαλο Ρ. Έτσι, αν στην εικόνα 13^ο λιάξ 5 έλθω στο 54, τότε όπως βλέπετε, το σάχ είναι διπλό, γιατί ο μΡ65 δέχεται την επίθεση δυο συγχρόνως έχθρικών κομματιών, του Π και του Λ.

Στο έρχόμενο θα μιλήσουμε για τους
τρόπους αποκρούσεως του σάχ καθώς και
για το ρόκ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Ἡ λ. Τσίλιον
(Θέρμιν): Ἀπὸ τῆ θέσε τοῦ μου γράφεις
(Λευκά Ρ94, Ση4. Μαύρα Ρ96, Β84,
Π83), ἂν εἴποις τὴν σειρά τῶν λευκῶν νὰ παί-
ξουν, αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ κάμουν καμμιὰ

κίνηση. Δηλαδή έχουμε εδώ την περίπτωση του «πάτ», όποτε η παρτίδα δεν κερδίζεται από κανένα κι' έτσι τὰ λευκά, με τις τόσο μικρές τους δυνάμεις, σώζονται από την βέβαιη ήττα. Για τὸ πάτ, πού είναι μια από τις περιπτώσεις «νουάς», θά μιλήσου- με πολύ σύντομα στη' στήλη μας αναλυτι- κά.— Γ. Μπέλλον: Παγκόσμιος πρω- ταθλητής στο σκάκι Ίεναί σήμερα ὁ Ρώσος Μ. Μποτβίνικ. Ἑλλην πρωταθλητής γιά τὸ 1952 - 53 εἶναι ὁ κ. Γ. Γαϊτανάρος. Ἡ ἐ- θνική μας ὁμάς δὲν εἶναι μόνιμος, ἀλλά συγκροτεῖται κάθε φορά κατόπιν ἀγωνῶν. Στους τελευταίους ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας σκακιοῦ τοῦ Ἑλσίνκι τὴν Ἑλλάδα ἀντε- προσώπευσαν οἱ κ. κ. Γαϊτανάρος, Τσικνό- πουλος, Μάστιχιᾶδης, Ἀναγνώστου, Σα- κελλαρόπουλος καὶ Ζωγραφάκης.

TO PIONI

Μὲ ἐρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ

Ὁ Γιὸς τῆς Λέσβου μὲ ἐρωτᾷ: Σὲ πόση ὥρα
χωνεύονται τὰ κυριώτερα εἶδη τροφῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Φυσικά όλα τα στομάχια δεν χωνεύουν με την ίδια ταχύτητα. Μένουν στο στομάχι μας 1-2 ώρες, το νερό, το γάλα, το κρασί, ή μπύρα, ο καφές, το ρύζι και τα μελάνια αυγά. 2-3 ώρες: το βραστό ψάρι, τα ζυμαρικά, ή όμελέττα, το μοσχαρίσιο μυαλό, το κουλουρίδι, οι πατάτες και το άσπρο ψωμί, 3 - 4 ώρες: Το κρέας βραστό, τα μπιφτέκια, τα βραστά πουλερικά, το μαύρο ψωμί, το σπανάκι, τα μήλα, τα ραπανάκια, τα άγγουρια και 4 - 5 ώρες το κρέας ψητό, τα ψητά πουλερικά, οι ρέγγες, ή τσολιές και τα ρεβύθια και τα φασόλια.

Ὁ Διογύσιος Γεωργίου Καραθανάσης με ἐρω-
τᾷ: Πραγματικά, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀφιονίζεται
τοῦ ἀφαιρεῖται ἡ ζωὴ πέντε χρόνων;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: "Όλα αυτά που λέγονται είναι άνοησίες. Δεν έχουν καμμιὰ ἐπιστημονική βάση.

Ὁ Διογύσιος Γεωργίου Καραθανάσης με ἐρω-
τά: Ὑπῆρξεν ὁ Κένταυρος Χείρων;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Μά θέλει και ρώτημα πώς ο Κένταυρος Χείρων είναι μυθολογικό πρόσωπο;

Ὁ Στρατῆς Μισογίρης με ἐρωτᾷ: Τί εἶναι τὰ
ἔτη φωτός;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Μετράμε εις «ετη φώ-
τος» τὸ χρόνο ποὺ χρειάζεται τὸ φῶς ἵ-
νως ἀπλανοῦς ἀστέρας γιὰ νὰ ἔλθῃ στὴ
γῆ: Τὸ φῶς «αὐτὸς» θὰ ξέρετε διατρέχει
299780 χιλιόμετρα στὸ δευτερόλεπτο: Τὸ
φῶς τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ ἔλθῃ στὴ γῆ χρειά-
ζεται 8,3 λεπτά (500 δηλαδὴ δευτερό-
λεπτα).

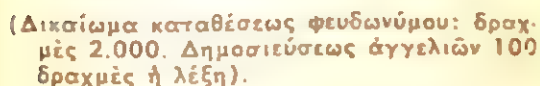
Σὲ ἓνα χρόνο τὸ φῶς διατρέχει 10.000.000.000.000 χιλιόμετρα. Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἀπόσταση αὐτὴ σὰς λέω πῶς ὁ ἥλιος ἀπέχει ἀπὸ τὴ γῆ μόλις 149.481.000 χιλιόμετρα. Τὸ φῶς τοῦ Σείριου χρειάζεται 8,7 ἔτη φωτός, ἀπέχει δηλαδή 87.000.000.000.000. Ὑπάρχουν ἀστέρες ποὺ ἀπέχουν ἀπὸ τὴ γῆ χιλιάδες ὁλόκληρες ἔτη φωτός. Ὁ Α. τοῦ Κύνου π.χ. ἀπέχει 650 ἔτη φωτός καὶ ἂν βρισκόταν ἀπὸ τὴ γῆ στὴν ἴδια ἀπόσταση μὲ τὸν ἥλιο θὰ ἦταν 10.000 φορές πιὸ λαμπρότερος ἀπὸ τὸν ἥλιο: Δηλαδή θὰ μᾶς εἶχε... πυρπολήσει!

Ὁ Στρατῆς Μισογίρης με ἐρωτά: Τί εἶναι
βερμπαλισμός καὶ τί ρασιοναλισμός;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Με τον Βερμπάτσιο, με
έννοούμε την χρησιμοποίηση ιδίας εἰς τὴν
ἀρθρογραφίαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει εἰς τὴν
ρητορικὴν ἐντυπωσιακῶν λέξεων ἄνευ οὐ-
σιαστικοῦ περιεχομένου. Ρασιοναλισμὸς
εἶναι ὅρος φιλοσοφικὸς ποῦ μπορούμε νὰ
τὸν ἀποδώσουμε στὴν ἑλληνικὴν μὲ τὴν λέ-
ξη: Ὀρθολογισμὸς. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ δρου
αὐτοῦ ἀποκρούουν τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀ-
λήθειαν καὶ ἄξιουν νὰ ἐμφανηθοῦσιν τὰ
πάντα διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἐπίσης ὁ-
ποιοὶ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον
λογικὴν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν
πειρᾶν.

190

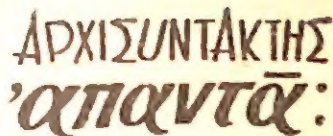

535. (57—51) Ἀντιχαιρετὸ φίλτατος! Χρονο-
γράφημα, Κοκοβιὸ (καλῶς ἦθατε), Κ. Τριαντά-
φυλλο Μ. Ἀγνωστὴ κλπ. Θερμοχαιρετὸ πίν-τιν-
τίν, Ραμπανά, Γ. Παγασαϊκῶ, Ζαΐρα. Λέθος
Θρακιῶτης (184). ΝΤΟΛΟΡΕΣ + ΕΞΕΦΑΛΜΟΣ =
Μαμά καὶ γιού. Ἄμ, ἂν φύγουμε ὅλοι — ὅπως
λές — Ἀρχιπεννομαχε, τότε σὲ ποιούς θὰ ...
βασίλευσε; Εἶναι ἀπαράτητὸ νὰ σὲ θυμῶμαι, Χρυ-
σοδιάδολε (133); Τὸ καλοκαίρι μου, ξέρω βέβαια
ποῦ τὸ πέρασα Κ. Γουάπητ (104), ἀλλὰ αὐτὸ δὲ
μου φτάνει διόλου γὰ νὰ καταλάβω ποίος εἶσαι.
Ὅσο γιὰ τὴν... ἐν αὐγῇ ἐκτέλεσθ' μου, μπὰ μὴ

ΛΑΚΗΣ ΓΚΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

572. Στὸν Τροβαδούρου:
 Βρὲ σὺ τὸ σκέφτηκες αὐτὸ
 φτωχὸ νὰ μ' ὀνομάσης
 προτοῦ τίς ἀγγελίες μου
 καλὰ - καλὰ διαβάσης;
 Ὡραίες εἶναι οἱ πιπεριές
 μὰ καὶ τὰ κουνουπίδια!
 ὅλα αὐτὰ κι' ἄλλα πολλὰ
 γιὰ σένα εἶναι στολίδια.

Π. Τεμπέλης

193

τήσαι: Είναι οι εξυπνάκηδες. Τα ξέρουν όλα. Γι' αυτούς όλα είναι «εξυπνάσματα» και ανάξια για την ηλικία τους και τις γνώσεις τους. Κατά κανόνα όμως όλοι αυτοί εκτός από το «εξυπνάσμα» της «γνώσεως» είναι άμορφτοι, άνακνοι να κρίνουν, να αντιληφθούν και να ξεχωρίσουν το καλό από το κακό! Είναι συνήθως ρηχοί, αγραμματοί στην ουσία και ήμιμαθείς. Μπορούν ίσως να ξέρουν μερικούς κανόνες γραμματικής και συντακτικού, αλλά αν τους εξετάσεις για εγκυκλοπαιδικές γνώσεις θα τους βρης χωρίς την παραμικρή κατάρτιση. Τους τύπους αυτούς, πρέπει να τους λυπάται κανείς παρά να θυμώνει μαζί τους. Και τούτο γιατί και στη ζωή γίνονται επιπόλαιοι και η εκτίμησή τους δεν λειτουργεί κανονικά. Για τ' άλλα που με ρωτάς θα σου απαντήσω ή διεκπεραίωση.

✱ **ΝΙΚΟΛΑΕ ΖΑΚΥΝΘΙΝΕ:** Στά ερωτήματά σου θα σου απαντήσω όσο μπορώ πιο γρήγορα. Ίσως στο άλλο φύλλο.

✱ Γράφε, γράφε μικρέ μου φίλε **ΔΗΜΗΤΡΙΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΪΔΟΥΣΗ.** Ελπίζω μία μέρα να γίνης ένας καλός ποιητής.

✱ Πολύ καλό το ποίημά σου φίλε μου κ. **ΤΑΚΗ ΧΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.** Δεν βρίσκω όμως πώς μπορεί να δημοσιευτεί στο περιοδικό. Θα ήταν όμως ό,τι χρειάζεται για τα περιοδικά της ποικίλης ύλης.

✱ Τι να διαλέξω από αυτά που στέλνεις **ΣΙΣΜΑΝΗ ΛΑΣΚΑΡΗ;** Τα αθλητικά; το ποίημα; το «για να γελάσω»; Πώς να τα ξεχωρίσω; Πώς να γίνω; Μά το αντιγράψω εγώ; Μά δεν σάς είπα πως δεν έχω καιρό να κάνω και τέτοιες δουλειές; Στέλνω το χειρόγραφο σου στον αθλητικό μου συντάκτη.

✱ "Όχι πολλά πράγματα, φίλε μου κ. **Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.**

✱ Διεδίδασα το γράμμα σου στις έντεταλμένες **ΔΗΜΗΤΡΙΕ ΚΟΚΚΑ.**

✱ Δεν μου άρεσαν καθόλου οι συνεργασίες που μου έστειλαν οι φίλοι μου: Γεωργιάδης (πολύ παιδικό, πρωτόλειο χωρίς καμμία ποιητική αξία το «Ο κήπος της πόλεως μας»). Διάβασε ποιήματα για νέους και τότε επιχείρησε να γράφει κάτι πιο καλό και να μου το στείλεις). Βασιλείου Θ. Γαζής (το ποίημά σου έχει πολλά λάθη και πράγματα που δεν στέκουν καθόλου: Λες π. χ. «και η σημαία κυματίζει και στα πέλαγα άφρίζει». Είδες ποτέ σου καμμία σημαία σε πέλαγα και να πετάει άφρούς; Σ' εύχαριστώ για το ευγενικό σου γράμμα). Νίκος Πασαντζής (θέλει πολύ δούλεμα το ποίημα για να γίνω καλό). Σκακιστής (θέλει πολύ διόρθωμα).

✱ Ούτε εξαιρετικά καλές αλλά ούτε και άσχημες οι συνεργασίες που μου έστειλαν οι φίλοι μου: Γεωργιάδης Χ. Κωνσταντίνος Βαλεντίνος, Άλ. Μακρυλάκης, Δημ. Πεταϊτίδης, Λάκης Γκονόπουλος (θα ήταν πολύ καλό αν πρόσεχες λίγο στο μέτρο, στην αρμονία των λέξεων, στη μουσικότητα του στίχου και τ' απήλθασες από αντιποητικές εκφράσεις), Άλ. Μακρυλάκης (για την «Ανάσταση» το «ταπεινή του Ίησου ανάσταση να δούμε» χαλάει όλο σου το στιχουργήμα. Η «Ανάσταση» δεν είναι ταπεινή. Και την «Ανάσταση» δεν την βλέπουμε. Είναι κάτι παραπάνω από το βλέπουμε. Τη νοιώθουμε, την ζούμε, την αισθανόμαστε, την πανηγυρίζουμε. Και αυτό το «θεασάμενο» της εκκλησιαστικής ρήσεως είναι πιο ποιητικό από ένα απλό «να δούμε»), Χαράλαμπος Πορφύρης (καλούτσικα).

✱ Δεν νομίζω πως είναι θέμα αντιγραφής αυτό που μου έστειλες **ΜΗΛΟΛΟΝΘΗ.** Θα έπρεπε απλώς να μου σημείωνες την πηγή που προήρξετο. Διότι δεν μου έμεινε καμμία αμφιβολία πως μου το έστειλες με την πρόθεση να μου το παρουσιάσεις σαν κάτι δικό σου.

✱ Και βέβαια **ΚΩΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΕ,** ο αδελφός σου μπορεί να στέλνει συνεργασίες. Ποιός σάς είπε πως θα πρέπει να είναι συνδρομητής για να στέλνει; Το ποίημά σου έτσι κι' έτσι.

✱ Δημοσιεύω εδώ το ποίημά σου **ΗΛΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ:**

Άπ' όλα τα περιοδικά
που με χαρά διαβάζω
μόνο το «Σπίτι του Παιδιού»
άπ' όλα το θαυμάζω.

✱ Μά τί είναι αυτό που μου στέλνεις **ΚΛΕΑΝΘ ΜΑΝΩΛΟΥΛΗ:** Ποίημα δικό σου; Ή το διάβασες πουθενά;

✱ Θα σε παρακαλέσω, φίλε μου **ΑΝΤΩΝΗ ΜΩΡΑΪΤΗ** να μου γράψεις άλλο ποίημα και να μου το στείλεις. Πρόσεξε το. Και θα σου πω σ' αυτό τη γνώμη μου.

✱ Πήρα την αθλητική συνεργασία του φίλου μου **ΛΑΚΗ ΓΚΟΝΟΠΟΥΛΟΥ.**

✱ Πήρα τις σπαζοκεφαλίες των φίλων μου **ΜΗΝΑ** και **ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΤΣΕΛΕΠΙΔΗ.**

✱ Πήραμε τα σκίτσα των φίλων μας: Άγρι-νιώτικου Λαουτζίκου (καλούτσικα), Τ. Τσελεπιδή (έτσι κι' έτσι), Μικρού Άνδριανοπούλου (δεν του λείπει η καλλιτεχνική, ως την πούμε έτσι, παρόρμηση, αλλά βρίσκω πολύ χοντροκομμένες γραμ-

μές), Κ. Δ. Κωστόπουλου (καλούτσικα), Γότσης Άδωνη (έτσι κι' έτσι. Το μελάνι έντελώς ακατάλληλο. Να το αποφεύγεις αυτό το χρώμα) Άλ. Μοσχόπουλου (πολύ ελεύθερες γραμμές: αυτό είναι καλό προσόν. Συνέχισε την προσπάθειά σου). Τάκη Ροβολίου (μάλλον καλά).

✱ Πήρα τα «για να γελάσω» του φίλου μου **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΥΑΛΗ.**

✱ Πήρα και διαδίδω στη διεκπεραίωση τις επιστολές των φίλων μου: Λαμπρού Ντοτσά, κ. Ίωαννου Γαρούση (*), 'Ηλία Γ. Τερζόπουλου (* Σ' εύχαριστώ πολύ για τα καλά σου λόγια και για την έγγραφη του νέου συνδρομητή Χαράλαμπος Γ. Σμαράγδα. (Χάρηκα πολύ που έμαθα πως στη Μακρυλάκη ιδρύθηκε από την λαοφιλή μας Βασιλείσα «Σπίτι του Παιδιού») Β. Χαράλαμπος (* Εύχαριστώ θερμά δια την έγγραφη ως συνδρομητή του Γεωργ. Βασ. Καστανά), Δημ. Κορέλα (*), Γεωργίου Χαριτά (*), Ηρακλή Σφρίγγα, Χαράλ. Χατζηδημού, Νικ. Έλευθεριάδη, Αντ. Γαϊτόνη, Άνδρ. Πουλή (*), Άνδρ. Πασιάνη (*), Άλ. Τσακμάκη (* Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια), Γεωργίου Γρ. Κωστόπουλου (*), Θωμά Π. Χατζή, Ευαγγελίας Αγγελόπουλου, Χρ. Παρασκευόπουλου.

✱ Για τα ζητήματα των φύλλων, θα σου απαντήσω **ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΕ,** η διεκπεραίωση. Πάντως: «Ο αιώνας του Βάλτου» άρχισε από το πρώτο φύλλο (1 Ιανουαρίου 1950). Το διο και το «Μηρί του Μυστηρίου». Σου επαναλαμβάνω πως χάρηκα ιδιαίτερα που γνώρισες τον πατέρα σου!

✱ Πήρα τις συνεργασίες που μου έστειλαν οι φίλοι μου: Κυρίτσης Χρ. Κυρίτσης (Σ' εύχαριστώ και χάρηκα που κατενίκησε το «εθρικό»). Κων. Καραστάθης (άρκετά καλά). Μίμης Ρούδης (σημειώνει πρόδρομο). Θανάσης Παλιούρας (κάτι πιο προσεκτικά γραμμένο περίμενα. Και σου λέω: ούτε το «ευχάρις» είναι όμορφο να ριμάρη με το «εγλυκά» ούτε το «εγός» με το «εσσύ»).

Ο άστερισμός που σημειώνεται έπειτα από κάθε όνομα, σημαίνει πως πήραμε τα λεπτά που μάς στέλνει ο αναφερόμενος φίλος μας.

Κ. Κωστόπουλος (άρκετά καλά). Ι. Τσιρογιάννης (άρκετά ικανοποιημένος). Ε. Τριφύλλης (άρκετά καλά).

✱ Πρόσεχε **ΛΑΚΗ ΓΚΟΝΟΠΟΥΛΕ:** Ή να ριμάρης τους στίχους σου κανονικά ή μη γράφεις ομοιοκατάλητους στίχους. Πάντως το «εθρικό» με το «εθρικό» δεν ριμάρουν. Μπορείς να γράφεις κάτι καλό. Άλλά να δουλεύεις το στίχο σου!

✱ Με τα προσόντα που μου λές **ΔΗΜ. ΒΑΪΤΣΑΚΗ** δεν μπορείς να πραγματοποιήσεις τους πόθους σου για επιστήμες. Θα σου συνιστούσα ώστόσο: Να πιάς στην Αεροπορία. Θα μπορέσεις εκεί να διαπρύξεις.

✱ Μπράβο **ΖΑΚΥΝΘΙΝΕ.** Είναι πολύ καλό το ποίημά σου. Μπράβο.

✱ Χάρηκα πολύ **ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΥΛΙΔΗ** που βρήκες τόσο ενδιαφέρουσες τις πληροφορίες μου.

✱ Θα διαβίσω την επιστολή σου **ΤΗΛΕΜΑΧΕ ΤΣΕΛΕΠΙΔΗ** στον «Ελικόνα». Την υπόδειξή σου την έλαβα υπό σημείωση.

✱ Διάβασα **Ν. ΖΑΚΥΝΘΙΝΕ** με πολύ ενδιαφέρον το γράμμα σου, και το ξαναδιάβασα... Νοιώθω πολύ καλά την απογοήτευσή σου για το θέατρο. Και τη δικαιολογώ, αλλά δεν τη συμπεριζομαι. Έκαστος κάποια παρεξήγηση. Δεν είναι αυτό που είδες το θέατρο. Όχι. Το θέατρο είναι τέχνη. Και τέχνη που αξίζει κανείς να της αφιερώσει τον έαυτό του. Αυτό που είδες και τόσο σε απογοήτευσε δεν είναι τέχνη. Είναι η επιχειρηματική προσπάθεια μερικών να κατεβούν στον κακόγουστο όχλο και να του δώσουν την ελεεινή πνευματική τροφή που προτιμάει! Το Έθνικό Θέατρο, και άλλα ακόμη θεάτρα της πράξης κάνουν μια αληθινή προσφορά τέχνης. Όσοσο επικροτώ απόλυτα την απόφασή σου να γράφεις στη Φιλοσοφική Σχολή. Προπαρσκαύσασου στα αρχαία, στην Ιστορία και στα Λατινικά. Για έκθεση θα γράφεις καλά. Είμαι βέβαιος.

✱ Απαντώ στις ερωτήσεις σου αγαπητή **ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΑΜΑΡΑ:** Με πολύ άραιωμένη μελάνη ένα σκίτσο δεν γίνεται καλό κλισέ. Το σκίτσο βρίσκεται από καιρό στο τυπογραφείο. Μά... Έχασα κι' εγώ τα ίχνη του. Περιμένα να αποκαλύψης τους αντιγραφείς σκίτσους. Δεν έχω δικαίωμα να αποκαλύψω το ζωγράφο Ρενουάρ. Σημειώνω πάντως εδώ την επιθυμία σου να μάθεις τη διεύθυνσή του. Σου γράφω μόνο πως είναι άκομη μαθητής στο Γυμνάσιο. Για τον «Κάκκινο Βράχο» το συμμαθητή σου, ως νέο ποιητή έχω καλή ιδέα. Και προσδοκώ πολλά από αυτό το παιδί. Στις άλλες εγκυκλοπαιδικές ερωτήσεις σου... μάλλον δεν θα πάρης απάντηση αφού μου τις γράφεις στο ίδιο χαρτί με τόσα άλλα. Και

Σατυρικοί στίχοι

Δράματα

Υπάρχουν τόσοι στίχοι ντυσιά, που κάνουν τα (έτσι) κι όρα τους πής και κι έσύ, σου βγάζουν τα (έτσι) Δέν εί' κατάσταση αυτή! Να εξαλείφουν πέρα όλα αυτά τα δράματα, που ο καθένας βλέπει! Μα είναι πρηνά αυτά; Πήτε μου είναι πράματα να βλέπεις μέσα στη ζωή τόσο και τόσα δράματα! "Α! Μά δεν υποφέρονται! Βαρύνονται να λέν και πρό πολλού παρτήσαν για δράματα να κλάω. Έχω δικα μου βασαν! Μήπως δεν είναι δράμα που ένα ρουχο ο άμοιρος δεν έχω κι ένα δάμα δεν γίνεται να βρώ κι εγώ ο δόλιος την γαλήνη! Δεν έχω λάδι ούτε ψωμί, ούτε κι' άστυλίνη, ν' άναψω το λυχνάρι μου! Δράμα δεν είναι, δράμα π' άπ' Ένα χρόνο ξέχασα πώς τρών κι από τί (έτσι)

πρηστήκανε το μάτια μου και βγάλανε... χιόνι (στρώ)

Κι έπειτα κάνουν δράματα μεγάλα για... (έτσι)

γιατί τους παραμέρισαν μία νυσταλία τριχιά... Ξέρω τί σάς χρειάζεται! Ένα μπαστούνι αν έρα σέφει και νού σάς έδεζε, κύριοι άχαιρωται! Οά σάς... "Ο! Ναί! Άλλοίμονο! "Ο γλάστ (μου άποφάνει)

τί κάθεται και τσαμπουνάς κι άράδα λές και λί την μοίρα μου. Βρέ άμοιρη, πρέπει τώρα π (έτσι)

δπου δεν έχω ο φτωχός πεντάρα τσακιστή κι έχει το πανταλόνι μου σε δυο μεριές σκιστή και χρωστώ στον φούρναρη, τα ίδια στον π (έτσι)

"Α! Δεν γλυτώνουν!... Πιάστε με! Δράμα θ (γίνη πάλι...)

ΕΞΑΦΑΛΜΟΣ

Στίχοι αναγνωστών

"Εφηβος

Νοιώθω τρανός σαν κεραυνός, σαν άστραφιά, που τη νυχτιά μες στη φωτιά γοργασκορπίζει και την ψυχή μου να μιλή σαν τις βροντές, που στίς βθείες τις ρεματίες αντίδοουνε.

Γιατί πιστώω κι άγαπώ και τραγουδώ και μες στη Φύση ο σκοπός μου πάντα μένει κι έτσι η ζωή μέσα στο αίμα μου άναθή κι όλο κυλά, κι όλο μ' όρμα, κι όλο πληθαίνει.

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΣ

Τα νέα ταλέντα

Τ' ΑΠΡΙΛΗ

Φόγγοι γλαυκοί φτερούγισαν μες τη θαμπή τ' Απρίλη αύγή... άπ' τα βαθεία ματόκλαδο τους κοιμισμένους ροδανθούς θολό το δάκρυ στάζει ματωμένο — δροσσταλίδες ήμερες χρυσές.

...ήδονικό τρικύμισμα της αύρας στη μαλακή τη χλόη και μες τις φυλλωσιές.

...Άκου το νερό, φλοίσβο από φωνές' άχνη θοάρες βωθιές νεράιδες.

...γλυκός σταθισμός μες άπ' τ' άσημιά λιόφυλα ένα μουκίττο φωταχτίδες

...ο κακαμιάνας τραγουδάει.

Τυλίγω το κοσμόγονο σκίρτημά της ψυχής μου απ' άνεμιστά ιριδίζοντα μαλλιά σου, ξανθές μύση μ' άσημόκλωστή δένω τους πόθους μου με τις λιποθυμισμένες τρίλλες τ' άηδονιού και τη λυγρότητα της φωνής σου περιπτυνμένους φάλλω δοξαστικούς αίνους στο φώς.

...ντύθηκα τη γλαρότητα της μέρας σου κι' εφραίνομαι ένα μάτσο ντροπαλές φωσφορικές άνεμάνες.

...το γλαύκο τόν έζυμο το μπρούσκο με κέρασες, Άπρίλη

...περνώντας άπ' την πύλη του θριάμβου σου, καθάλλησα το φτερωτό Πήγασσο και με πεταχτό-καλπασμό έφθασα στην παρθενική Φθία.

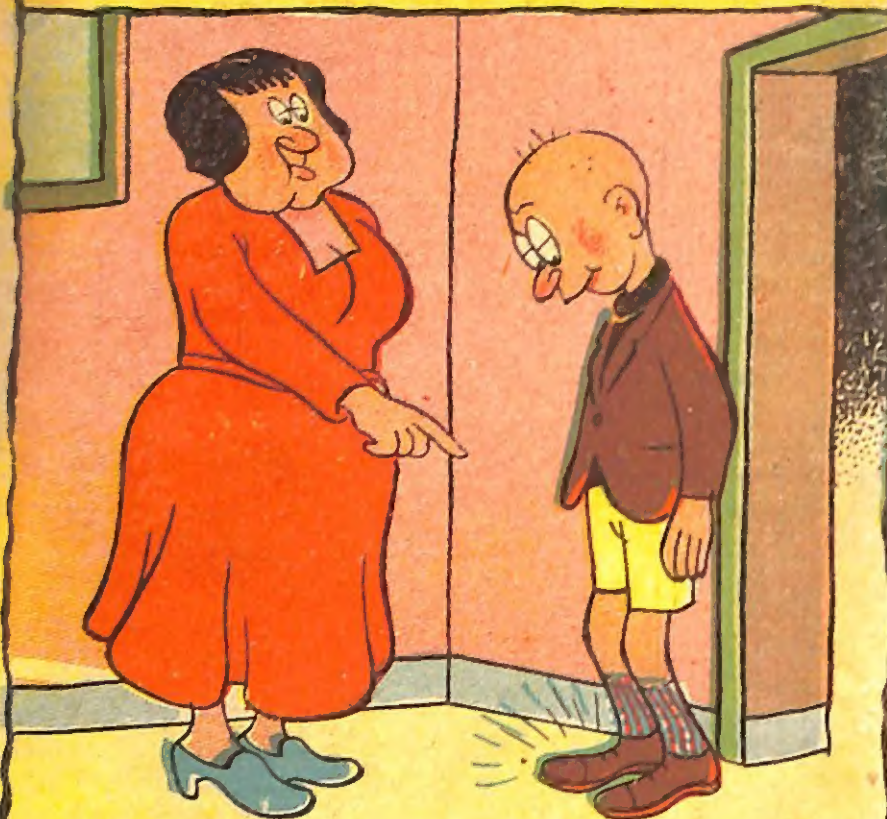
ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΓΝΑΤΗΣ

κάτι άκόμη: Για το ζήτημα των φύλλων μη πολυστενοχωριέσαι!

✱ Τis πήρα τις 5.000 δρχ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΨΑΛΗ.

Άπάντησα σε όλες τις επιστολές που πήρα μέχρι και της 25ης Μαρτίου 1953.

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

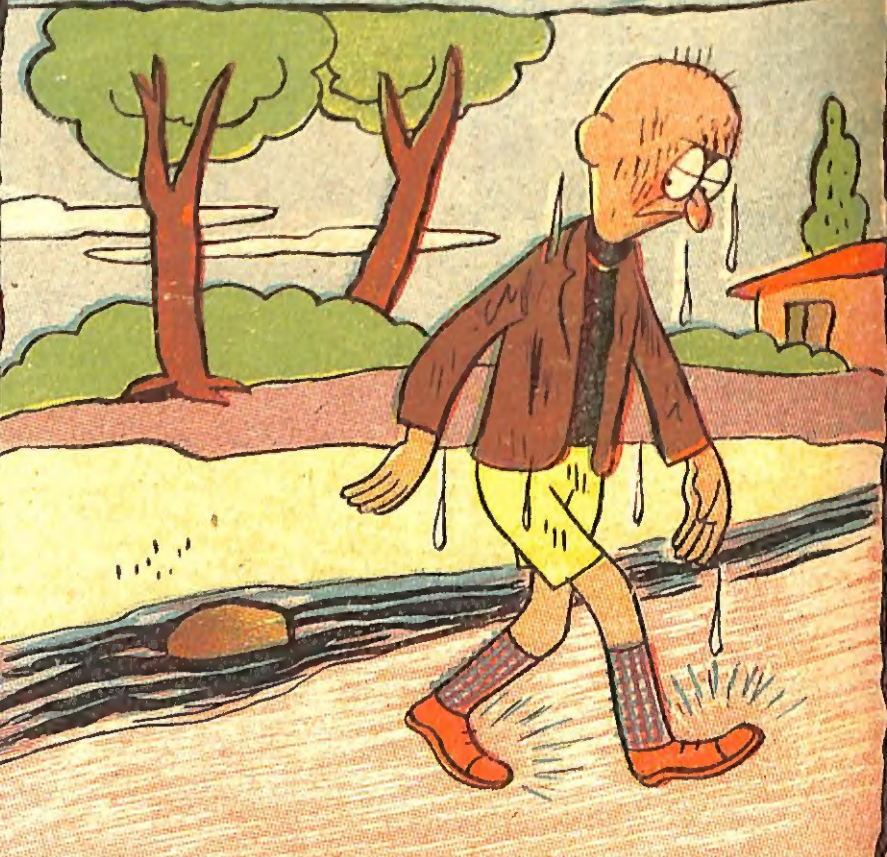
«Ο Γιαννάκης φόρεσε για πρώτη φορά τα καινούργια παπούτσια του και η μητέρα του είπε να προσέχει πολύ μην τα λερώνει.»

Γι' αυτό όταν βρέθηκε μπροστά σ' ένα ποταμάκι με λαβυρινθώδη φοβήθηκε να το περάσει τηδώντας. Πηρε μια μεγάλη πέτρα

και την έριξε μέσα στο ποταμάκι για να πατήσει πάνω και να μην λερώνονται τα καινούργια του παπούτσια!!!

Μά δεν τα κατάφερε και τόσο περίφημα γιατί βλέπετε τα... κάλια του!